

HARANGSZÓ

A Kazincbarcikai Római Katolikus Egyházközség kiadványa
2009. Húsvét
XIV. évfolyam 1. szám

Jézus végrendelete

F. Angelica: Utolsó vacsora

Az Utolsó vacsorán Jézus megalapította az Oltáriszentséget. A kenyeret a kezébe vette, és ezt mondta: „*Vegyétek, és egyetek ebből mindnyájan, mert ez az én testem, mely értetek adatik.*” A kehelyben lévő borra pedig ezt mondta: „*Vegyétek, és igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem kelyhe, az új és örök szövetségé. Ez a vér értetek és mindenkiért kiontatik a bűnök bocsánatára.*” És hozzátette: „*Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*”

Ezt csak apostolainak mondta, akik ebben a pillanatban lettek az Új-szövetség áldozópapjai, hogy hatalmukat továbbadják az egyházi rendben a világ végezetéig.

Az Utolsó vacsorán Jézus Krisztus elővételezi kereszttáldozatát. Minden szentmise az egyszer

és mindenkorra bemutatott megváltó kereszttáldozat megjelenítése. Kezdetől fogva Egyházunk eleget tett a meghagyásnak: *ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*

A feltámadás napja, a vasárnap előestéjén összegyűltek, énekeltek, imádkoztak az első keresztények, várva a hajnalt, amikor elvégezték „a kenyértörést”, vagyis bemutatták a szentmiseáldozatot. Később már mindennap bemutatták azt, de megmaradt a heti feltámadás napi kötelező részvétel a szentmiseáldozaton. Ne csak az Egyház parancsa vezessen a templomba, hanem a szeretet és a hála Megváltóm iránt.

Milyen szép az, amikor a keresztény család együtt megy a vasárnapi szentmisére. A heti szentmiseáldozat formálja a közösséget: a családi egységet, az egyházközséget, az egyházmegyét, az Egyházat. Ebben az áldozatban eggyé forrunk Krisztussal és testvéreinkkel.

Kezdetben minden szentmiseáldozaton áldoztak a résztvevők. A kellő előkészületre már Szent Pál figyelmeztetett:

„*Tehát vizsgálja meg magát mindenki, s csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki csak eszik és iszik anélkül, hogy megkülönböztetné az (Úr) testét, saját ítéletét eszi és issza.*” (1 Kor 11, 28,29).

Csak amikor hűlni kezdett a kezdeti lángoló szeretet, kellett az Egyháznak kötelezővé tenni az évi, húsvét táján végzett – legalább egy – szentgyónást és szentáldozást. Ez a létminimum: aki nem eszik, az éhen hal. Elég lenne, hogy egy évben egyszer táplálkozzunk?

A Miatyánk kérése a mindennapi kenyérről szól, amely nem csak a földi ke-

nyeret jelenti. Ha Krisztus mindennap a szentmiseáldozatban asztalt terít számunkra, fogadjuk el gyakrabban a meghívást, járuljunk gyakrabban a szentáldozáshoz, megfelelő előkészület után.

Már az ősegház őrizte az Oltáriszentséget, hogy elvihessék „útravalóként” a haldoklókhöz, a betegekhez, akik nem tudtak résztvenni a szentmiseáldozaton. Az Oltáriszentségben valóságosan van jelen Jézus Krisztus Szent Teste és Szent Vére a kenyér és a bor színe alatt.

A megtestesült második Isteni Személynek imádás jár. Ezért imádjuk az Oltáriszentségben a valóságosan jelenlevő Jézus Krisztust. Egyházunkban kifejlődött az Oltáriszentség tisztelete, a szentségimádás, az Úrnap, az eukarisztikus ájtatosságok formájában.

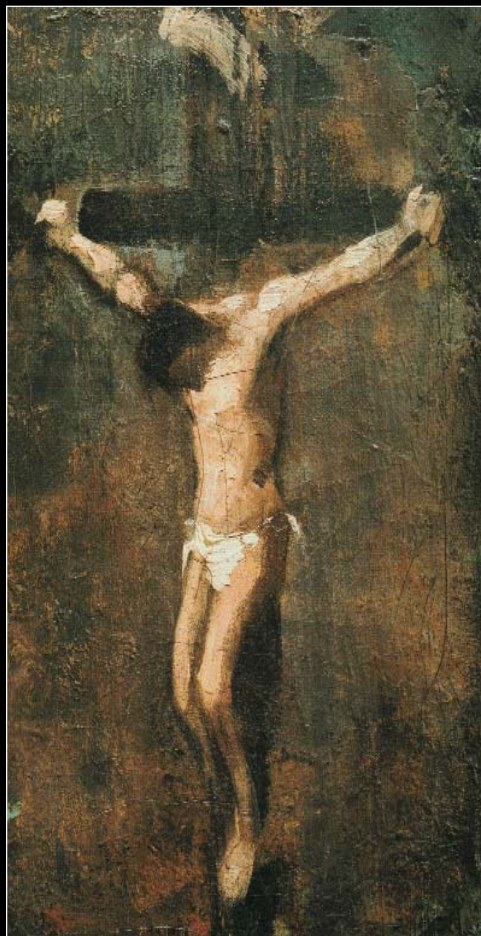
Templomodban ott virraszt az Úr az oltárszekrényben, és várja látogatásodat. Nézz be Hozzá, de ne csak akkor, amikor neked jólesik. Gondolj arra, hogy a beteget akkor is meglátogatjuk, amikor az egyedül neki okoz örömet, nekünk pedig éppen más teendők is lenne.

Jézust nagylelkűségben nem lehet felülmúlni. Ha csak gondolatban látogatsz meg Jézust a templom előtt elhaladva, vagy Reá gondolva, bizony, eláraszt kegyelmével, és könnyebbé, szebbé teszi szürke hétköznapijaidat.

Az Avilai Nagy Szent Teréz templomunkban négyhetente csütörtök reggeltől péntek reggelig szentségimádást tartunk. Gyere te is, imádd Őt!

Iváncsy Balázs
plébános

Keresztfára szögezték

*Indulsz a fájdalmak nyomán
A Krisztus léptű Golgotán.
A fű harmattal ékszeres,
Tudod: Mária könny ez.*

*Aztán látok három nagy keresztet,
A középső különösen reszket,
Az alatt jön, imbolyogva a Mester,
Lassan vonszolt, lázas, véres testtel.*

*Nézzétek hát, kersztények,
Kereszt ága csupa vércsepp.
Mint ahogy a harmatok,
Kín könnyei hullanak ott.
Értünk szenved, értünk fárad
Roppant súlyának halálnak,
Melyet bűnünk rárakott.*

KERESZTÚT

JÉZUS, LÉGY EZERSZER ÁLDOTT, MERT KERESZTED ÉS HALÁLOD
MEGVÁLTOTTA A VILÁGOT.

I. Pilátus halálra ítéli Jézust

Pilátus, bár nem látja hibáját, elítéli, mert félti beosztását. Pilátus félti a következményeket. Vajon mi vállaljuk valódi énünket?

II. Jézus vállára veszi a keresztet

Krisztus vállára vette a keresztet, melyben mindnyájunk bűnei benne lettek. Vállára vette, pedig szenvedett. Add Uram, hogy én is vigyem keresztemet!

III. Jézus először esik el a kereszttel

Ahogy én esem el nap mint nap bűneim terhe alatt, úgy esett el az Ártatlan, hogy segítsen énrajtam. Uram, add, hogy tiszta legyen lelkem, sose engedj bűnbe esnem!

IV. Jézus Szent Anyjával találkozik

Mi egy anya szívét zúzza, azt kellett Neki látnia. Fia fájdalmát nagyobbítja, ha szülők, gyermekek egymást bántják.

V. Cirenei Simon segít Jézusnak a kereszt hordozásában

Urunk már alig bírja a sok terhet, de akkor jön Simon, s átveszi a keresztet. Napjainkban vajon mennyire tűrjük terheinket? Add Uram, hogy vigyem én is keresztedet!

VI. Veronika kendőjét nyújtja Jézusnak

Jézus vérrel verejtékezik! Szenvedésében Veronika segít Neki. Jutalma: Jézus arca a lepelben. Uram, arcod ragyogja be lelkem!

VII. Jézus másodszor esik el a kereszttel

Bár Simon, a Cirenei segít, Jézus mégis újra elesik. Értünk van ez is, kik visszatérünk a rossz útra. Uram, kérlek, ne engedj visszaesnem a porba!

VIII. Jézus bűnbánatra inti Jeruzsálem leányait

Jézus szenvedésén sok asszony sír, de Jézus őket ekképp inti: „*Inkább magatokat sirassátok!*” Uram, gyógyító szívedre vágyom!

IX. Jézus harmadszor esik el a kereszttel

Jézusunk már alig bír járni, s megint a porban kell látni! Uram, bűneim majd megöltek, de aztán már soha többet!

X. Jézust keresztre feszítik

Jézus vére már ruháiba ragadtak, s mikor a Golgotán letépték azokat, tisztaságát tépték le Róla, szent vére folyni kezdett újra.

XI. Jézust keresztre szegezik

Jézus testét nagy szegekkel feszítették a keresztre. A kalapács, mely azokat verte, az én bűneim igen nagy terhe.

XII. Jézus meghal a kereszten

Jézus lelkét kilehelte, s az Írás így beteljesedve. Én is, Uram, Neked élek, Neked halok, holtomiglan Tied vagyok.

XIII. Jézus testét leveszik a keresztről

Pilátustól elkérik Jézus testét, hogy azt sírba elhelyezzék. Mária! Szívem szíved vigasztalja, s légy mindnyájunk édesanyja!

XIV. Jézust eltemetik

Eltemették, de nem sokáig, csak harmadnap hajnaláig. S föltámadt új erőben, hogy ellenségeit legyőzze.

KÖNYÖRGÉS A SZENVEDŐ JÉZUSHOZ

Kérlek Téged, én édes Uram, Jézus Krisztusom, legyen a Te kínszenvedésed az én erősségem, mely védjen, őrizzen, s oltalmazzon engem. Sebeid legyenek az étel és ital, mely táplál, megittasít és gyönyörködtet. Vérednek hullása legyen minden vétkem lemosója. Halálod legyen örök dicsőségem. Ezekben legyen pihenésem, örvendezésem, gyógyulásom és szívemnek gyönyörűsége. Ki élsz és uralkodol mindörökkön-örökké. Ámen.

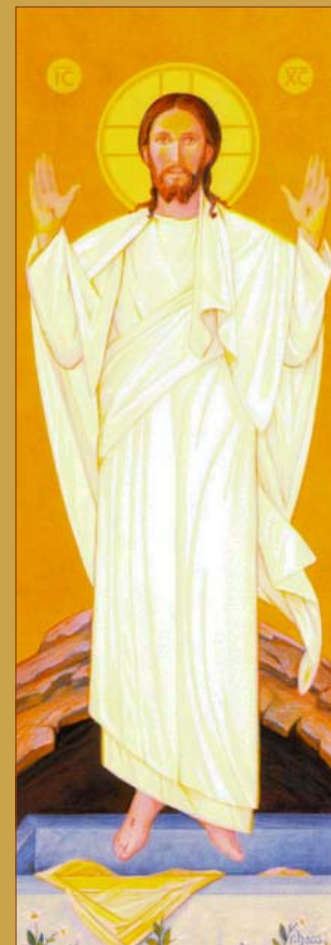
Harmadnapra feltámadt

*Harmadnapon
A sírokat kitárják.
Harmadnapon
Nem leszünk többé árvák.
Harmadnapon
Csendülnek nevetések.
Harmadnapon,
Mert visszatér közétek.*

*Azon a napon asszonyok futottak,
nem találták a Feltámadottat.
De egy ajkon kiáltás fakad:
- Virágzás lett, nézd! a sivatag.*

*Sorsod benne teljesülhet
Csakis benne, egyedül.
Kibomlik a Húsvét ünnep,
A világra fény derül.*

Összeállította: Juhász Imréné

Háromszor tagadtalak meg

A nagyböjti szent időben Egyházunk figyelmünkbe ajánlja Péter apostolt, akinek személye és magatartása egyszerre lehet komoly figyelmeztetés és követendő példa. Az apostolfejedelemtől elmélkedve elsőként idézzük fel Máté evangéliumából Péter hitvallását Jézus válaszával:

„Amikor Jézus Fülöp Cézareájának vidékére ment, megkérdezte tanítványait: »Kinek tartják az emberek az Emberfiát?« Ők ezt felelték: »Egyesek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, mások meg Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül.« Erre megkérdezte őket: »És ti kinek tartotok engem?« Simon Péter válaszolt: »**Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.**« Jézus azt felelte neki: »**Boldog vagy, Si-**

mon, Jónás fia! Mert nem a test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én Atyám, aki a mennyekben van. Én pedig mondom neked: **Te Péter vagy, és én erre a kősziklára fogom építeni egyházamat, s az alvilág kapui nem vesznek erőt rajta.** Neked adom a mennyek országának kulcsait. Amit megkötész a földön, meg lesz kötve a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, föl lesz oldva a mennyekben is.«” (Mt 16,13-19)

Péter nagysága itt abban állt, hogy kimondta: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Nemcsak azt mondta Jézusról, hogy Ő a Messiás, hanem azt is, hogy az élő Isten Fia. Erről a vallomásról jelenti ki Jézus, hogy Péter ezt nem magától mondja. A vallomást a mennyei Atya sugallta. Az idézet tartalmazza a Péter elsőségére vonatkozó ígéretet is.

Jézus Simon Péternek (arám Kéfa = szikla) nevezi. Erre a sziklára akarja építeni Jézus Egyházát, amelyet semmiféle hatalom, még az „alvilág kapui” sem fog megdönteni, ezért a Péterre és utódaira épülő Egyház elpusztíthatatlan.

Persze ennek a teológiailag igen fontos kijelentésnek ellentmond, hogy a szenvedés-történetben Péter letagadja, hogy ismerte volna Jézust:

„Péter pedig kint ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgálólány és így szólt: »Te is a galileai Jézussal voltál!« Ő azonban mindenki előtt letagadta ezt: »**Nem tudom, mit beszélsz.**« Amikor kiment a kapuba, meglátta őt egy másik, és így szólt az ott lévőkhöz: »Ez is a Ná-

záreti Jézussal volt!« Ő ismét esküvel tagadta: »**Nem ismerem azt az embert!**« Kis idő múltán odamentek az ott állók, és azt mondták Péternek: »Biztosan te is közülük vagy, hiszen a kiejtésed is elárul téged.« Erre ő elkezdett átkozódni és esküdözni: »**Nem ismerem azt az embert.**« Akkor mindjárt megszólalt a kakas. Péternek pedig eszébe jutott Jézus szava, aki megmondta: »**Mielőtt a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem.**« **Kiment onnan és keserves sírásra fakadt.**” (Mt 26,69-75)

Mily különös: mintha nem is egy és ugyanaz a személy volna a Jézus mellett hitvallást tevő, és az, aki Jézust háromszor tagadja meg.

Péter előbb úgy tűnik előttünk, mint aki szilárd hittel bír és készen áll az Egyház vezetésére. Jézus szenvedésének éjjelén pedig, mint aki megijedt, aki már a Krisztus Jézushoz való tartozását sem meri felvállalni. Pedig mennyire bizonygatta: »**Még ha meg is kell veled együtt halnom, akkor sem tagadlak meg téged.**« (Mt 26,35)

Nagyböjt idején jó arra gondolnunk, hogy Péter botlását mi is magunkban hordozzuk. Valójában arra kapunk figyelmeztetést, hogy aki erősnak érzi magát a hitben, aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék.

Hitünket, amely értékesebb minden más földi kincsnél, törekény cserépedényben hordozzuk. Hányszor megvalljuk mi is Jézust Isten Fiának, aki szeretetből meghalt értünk bűnösökért a

keresztfán, hogy Megváltónkká legyen, és mégis, nem telik el úgy nap, hogy ne vétenénk szeretetlenségeinkkel a *Szeretet* ellen. Az ember eme kettős természetéről írja Pál apostol:

„Tudom ugyanis, hogy a jó nem lakik bennem, azaz a testemben; mert megvan bennem az akarat a jóra, de a jót megtenni nem tudom. Hisz nem teszem a jót, amelyet akarok, hanem azt teszem, amit nem akarok, a rosszat. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, már nem én teszem azt, hanem a bűn, amely bennem lakik. Így tehát én, aki a jót akarom tenni, azt a törvényt találom, hogy a rossz áll hozzám közel; mert belső emberi voltom szerint **gyönyörűségemet találok Isten törvényében, de más törvényt érzek tagjaimban, s ez küzd értelmem törvénye ellen, és a bűn törvényének foglyává tesz, amely tagjaimban van.**” (Róm 7, 18-23)

Pál itt a természetes és a kegyelmi rendről ad szép tanítást. Az ösztönös és a szellemi vágyak kettőssége természetes következménye testi-lelki összetettségünknek. Isten az eredeti ártatlanság állapotában külön kegyelmi adománnyal erősítette az ember akaratát, hogy személyes döntéseibe bele tudja vinni összes szellemi és ösztönös erőit. Az eredeti bűn következtében azonban ez a belső összhang elveszett. A különféle vágyak a lelkiismeret szava ellenére is fölébredhetnek, vagy megmaradhatnak bennünk, sőt a lelkiismeret szavát is elhallgattathatják. Erről a „más törvény”-ről beszél az apostol. Ezt a bűnre való

hajlamot (concupiscentia) mondja „*bennünk lakó bűnnek*”.

Mi segíthet abban, hogy uralkodni tudjunk a bűnös vágyainkon? A megigazulás kegyelme, amely értelmünket megvilágosítja, akaratunkat pedig megerősíti.

Péter apostol háromszori tagadását és az iskarióti Júdás árulását éppen az különbözteti meg egymástól, hogy amíg Péter tudott remélni a megigazulás kegyelmében, addig Júdás átadta magát a teljes reményvesztettségnek, ennek a démoni erőnek, amely végső megoldásként halálos kötelet tett a nyakára.

Seregély István érsek úr keresztúti elmélkedésében olvassuk: „Jézus háromszor esett el a kereszt terhe alatt. Mindig felkelt. A keresztút fontos üzenete, hogy az ember bűne, elesése is része az emberi életünknek.

Krisztus három elesése arra tanít, hogy nincs más orvoslás az ember bukásaira, mint hogy fel kell kelnie az elesettségéből. A bűnt meg nem történné tenni nem lehet. A bűn egyetlen orvoslása a bűnbánat.

A végtelen és örök Isten Fia megfizette érte, hogy minden ember fel tudjon kelnie. **Nem az veszt csatát, aki elesik, hanem az, aki nem kel fel.**

Krisztus három elesésével és újra útnak indulásával figyelmeztet az abba-hagyhatatlan újrakezdeésre. **Szerencsétlen az lesz, aki nem veszi észre, hogy elesett, vagy jól érzi magát bukásában, vagy nem tudja, hogy fel lehet kelnie.**

Péter azért lehetett szentté, mert ké-

pes volt az újrakezdeésre: képes volt arra, hogy bűnét keservesen megsirassa, és bízott Jézus irgalmas szeretetében: bűneinek bocsánatában, a megigazulás kegyelmében. Emlékeztetett az irgalmas Isten kijelentésére: „*Én, én vagyok az, aki eltörölöm gonoszságaidat önmagamért, és vétkeidre nem emlékezem.*” (Iz 43,25) Jól alkalmazható a bűnbánó Péterre Pál apostol kijelentése is:

„Nem mintha már kezemben tartanám, vagy már tökéletes lennék, de törekszem rá, hogy magamhoz ragadjam, mert Krisztus is magához ragadott engem. Testvérek, nem képzelem magamról, hogy már magamhoz ragadtam, de egyet igen: **felejttem, ami mögöttem van, és nekifeszülök annak, ami előttem van. Így futok a cél felé, annak a hivatásnak jutalmáért, amelyet Isten felülről adott Krisztus Jézusban.**” (Fil 3,12-14)

Péter apostol emberi gyengeségéről szóló elmélkedésünket az ő szép és követendő példájával vezettem be. Láthatuk, hogy milyen nagy lélekkel vallotta meg Jézust: **„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”**

Végezetül egy másik epizódra utalnék: **Péter hármas szeretetvallomása-ra**, amelyet János evangélista őrzött meg az utókornak. János itt azt beszéli el, hogyan adta át Jézus Péternek a főhatalmat Egyháza fölött. A háromszoros tagadás jóvátételére először háromszoros szeretetvallomást követel Pétertől, s ezután rábizza bárányait és juhait. Ez azonban nemcsak nem mentesíti Pétert

a többi tanítványra váró szenvedések alól, hanem Jézus rögtön megjövendőli neki azt, hogy kereszthalállal fogja megdicsőíteni az Istent.

János apostol soraival kívánok minden kedves olvasónak kegyelemteljes Húsvétot, és a mindennapok szeretetvallomásai által megszentelt Krisztus-követő életet!

„Miután ettek, Jézus megkérdezte Simon Pétert: »Simon, János fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?« Ó azt felelte: **»Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek!«** Erre azt mondta neki: »Legeltesd bárányaimat!« Majd másodszor is megkérdezte: »Simon, János fia, szeretsz-e engem?« Azt felelte: **»Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek!«** Erre azt mondta neki: »Legeltesd juhaimat!« Aztán harmadszor is megkérdezte: »Simon, János fia, szeretsz-e engem?« Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte őt: »Szeretsz-e engem?«, és azt felelte: **»Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek!«** Ekkor így szólt: »Legeltesd juhaimat! Bizony, bizony mondom neked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál. Amikor azonban megöregszel, kiterjeszted kezeidet; más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarsz.« Ezt pedig azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal fogja megdicsőíteni az Istent. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: **»Kövess engem!«**

Árvai Zoltán
vissolyi plébános

Cirenei Simon - Viszem Jézus keresztjét

Viszem Jézus keresztjét. Véletlenül jutott nekem osztályrészül ez a nagy kegyelem. Életem nagy részét Afrikában töltöttem, idősebb koromra telepedtem haza, Jeruzsálembe, a szent városba.

Kora reggel kimentem a kertbe, hogy megnézzem a veteményeimet, és amikor onnan hazafelé jöttem, a szűk utcán szembe találkoztam a kivégzési menettel. A menet betöltötte a keskeny utcát: elől a kivégzőosztag századosa lovon, utána bámsz, zsibongó tömeg. Egyesek nevetgéltek, mások komoran bámultak maguk elé. A tömeg közepén pedig jött a halálraítélt, aki keresztet cipelt a vállán. Katonák vették körül.

Viszolyogva megálltam, és húzódtam be egy kiugró

fal által adott menedékbe. Legszívesebben nem találkoztam volna vele, mert mélységesen megvettem azokat, akik olyan súlyos bűnt követtek el, hogy már azt sem érdemelték meg, hogy éljenek. A társadalom halállal közönsítette ki őket magából.

Aztán az elítélt elérte azt a helyet, ahol én megbújtam. Borzalmasan nézett ki. Mindene csupa vér volt, megostorozták, a sebeiből kifolyó vér pirosra festette a ruháját, fején töviskorona. Haja csapzott volt, arca kék-zöld foltokkal, daganatokkal teli. Zihált... Megállt előttem, aztán megtántorodott, és a földre zuhant. Rá a kereszt. Nem bírta tovább.

A katonák körülnéztek. Megláttak engem. Odavitték a kereszthez, és azt mondták, vigyem. Én nem akartam. Szégyelltem Jézus keresztjét. Mit mondanak az emberek? Hogy talán hozzá tartozom, és azért segíték? De hát Jézusnak senki hozzátartozója nem volt. Egyedül hordozta a keresztjét.

A katonáknak azt mondtam, hogy erre engem senki nem kényszeríthet. Erre az egyik felemelte a lándzsáját,

hogy a nyelvél végigvágjon rajtam: - Ezen a jogon parancsolom, hogy vidd”

Megfogtam tehát a keresztet, és vittem. Kényszerből, mert parancsolták. Így mentünk az úton a kivégzés helyé: elől Jézus, utána én a kereszttel. Néztam a halálraítéltet. Mennyire egyedül van – gondoltam. Mindenki ellensége.

Legyen valakije. Megszánom. Szívesen viszem a keresztjét. Aztán jobban szemügyre vettem, és megismertem.

Ő volt az, aki néhány nappal előbb Jeruzsálembe bevonult, akit a nép ujjongva üdvözölt. Ő volt Izrael reménysége, a csodálatos tanító. Kitüntetésnek tartom, hogy keresztjét hordozhatom.

Valami csodálatos erő, szelídség áramlik belőle. Nem nehéz Jézus keresztje. Ő, ha egész életemben hordozhatnám! Micsoda kitüntetés! Jézussal együtt szenvedek. Kiemelt engem a tömegből, és maga mellé állított!...

Viszem a keresztet, szívesen viszem a keresztedet. Addig viszem, ameddig akarsz, Uram!

*Czakó István
ny. pápai prelátus*

Morzsák

• **A forrás nem okoskodik azon, hogy nagy a sivatag, hanem vizet ad. A mécs nem azon töpreng, hogy nagy a sötétség, hanem világít. Ha akarok valami nagyot tenni, azt tegyem!** (Prohászka Ottokár)

• **Ahol nagy a szeretet, ott mindig vannak csodák.** (Willa Cather)

„Rabbóni, azaz Mester!”

Mária Magdolna Jézussal

Ahogy véget ért az Agapé, és a vasárnap megünneplése, csendes beszélgetés kezdődött el a vacsora-társaság között.

- Magdolna! - szólítottak meg a társaságból egy csendes, de mindig mosolygó szemű hölgyet. - Olyan boldog lehetsz, hogy a feltámadt Jézussal először te találkozhattál!

Magdolna csendes kendője mögé rejtette elpirult arcát, és szerelmesen lehajtotta a fejét.

- Kérlek, meséld el, hogyan történt! - szólítja meg egy másik kíváncsiskodó hang.

Magdolna felemeli arcát, amelyen földöntúli szépség jelenik meg, majd csendesen belekezd a legszebb történetbe. Ahogy elkezd, egyre többen gyűlnek köréje a teremben, és már csak az ő hangja hallatszik.

Az a Húsvét a legborzalmasabb ünnepek közé tartozik az életben. Ahogy Jézust eltemették, mindenki hazament, mert közeledett az ünnep. Legszívesebben ott maradtam volna. A sírástól teljesen elgyengülve értem haza. Bezárkóztam a szobámba, és csak sírtam.

A péntek és a szombat ólomnehezéken járt. Milyen lassan múlik az idő, milyen súlya van a pillanatnak! - sóhajtottam fel egyre gyakrabban. Alig akar eltelni Uram ez az ünnep, ez a borzalmas ünnep.

- Jézus! Mi történt Veled? Mit tettek Ve-

led? Atyám miért hagyta mindezt? Mi értelme volt mindennek? Most már mindennek vége? Nem tudok megnyugodni. - Ezek, és ehhez hasonló gondolatok kavargtak bennem.

- Mit tegyek, hogyan tovább? Nincs már értelme az életnek, mert akit szerettem, aki egyedül fontos lett számomra, az most már nincs. Egyre csak az a gondolat foglalkoztatott, hogy oda kell mennem a sírházhoz. Éreznem kell a közelségét. Álom úgysem jön a szememre. Igen, oda kell mennem! - döntöttem el az éjszakai sötétségben.

Szipogó könnyes arcomat friss vízzel leöblítettem, kendőt takartam a fejemre és csendesen kiléptem a házból...

Már régen elűlték az ünnep zajai. Egy pillanatra megállva belehallgattam az éjszaka csöndjébe. A csendes, kihalt utcát a nyugovóra térő hold kihunyini készülő fénye éppen csak hogy megvilágította. Az árnyékok még nem keltek fel az éjszaka sötétjében. Az éj mázsás súlyú csendjét egy kutya távolba vesző vonítása szakította meg.

A kapuhoz érve - a vak félhomályban -, ahogy kinyitottam, megcsikordult annak kenetlen sarkvasa. Csendesen nyikorgott, ahogy óvatosan elfordítottam a kaput. Óvatosan körülnéztem, és a hátam mögött - a lomhán ásító kaput - csendesen bezártam. Alig egy pillanat, ahogy koppant a zár. Hirtelen megijedtem. Gyorsan beugrottam a házfalakat sötét rejtékébe.

Minden nagyon csendes volt. A húsvét ünnepe megülte az emberek gyomrát. Volt elég látványosság az elmúlt napokban. A húsvéti lakoma kellőképpen elnyomta az álmukat. Olyan nyugodt és csendes volt a város, mintha a legnagyobb rendben volna minden.

A sötét félhomályba rejtőzve a városon kívülre vettem az irányt. Egy - egy keresztződésnél megálltam, csendesen körülnéztem, majd gyors léptekkel átvágva az úton, a falhoz simulva, nesztelenül suhantam tovább. Nem is gondolkodtam, csak vittek előre a lábaim. A világ forgott velem az átverrasztott éjszakák kábulatától.

Egyszer csak megálltam hirtelen. Magam sem tudtam, hogy kintről hallok e neszt, vagy a fejem lüktetése állított meg. Megálltam. Kerestem egy sötét helyet, ahol egy kicsit elbújhatok, hogy megpihenjek, és gondolkozzam egy kicsit.

Ahogy megbújtam a sötétben, vártam

egy keveset. Gondolataim mindenfelé cikáztak. Hirtelen eszembe jutott, hogy nincs nyitva a város kapuja. Hogyan jutok ki rajta? Ismét elszomorodtam, és a rám törő felismerés után a csöndben a sírás vett ismét rajtam erőt.

A könnyeimen túl ismét felrémlt az a véres arc. Jaj, Uram, megint a Te véres arcot látom!... és keserves sírásra fakadtam. Hosszasan zokogtam, és összekuporodva töröltem a könnyeim.

Amikor sírásom csitult egy kicsit, felesméltam újra. Mit keresek itt, hisz a temető a városon kívül van. A városkapu még ki sincs nyitva! - tört rám ismét a gondolat. Az örök, ki tudja, mit tennének velem. Nem szeretik, ha éjszaka megzavarják őket... Mégis közelebb kell mennem. Van ott is hely megbújni, hogy minél hamarabb kijussak.

Ez a gondolat felélénkített. Gyorsan körülnéztem. Úgy láttam, csendes minden. Induljak hát! Megtöröltem ismét könnyekkel teli szememeimet. Azok égtek a sok sírástól, alig láttam valamit az éjszaka homályában. Óvatosan - a jól ismert úton - hamarosan odaértem a kapu közelébe. Ismertem ott egy csendes kis zugot, ahonnan szemmel tudtam tartani a kaput, ha a reggeli örváltáskor kinyitják.

A félhomályban megbújva lekuporodtam. Szememet becsukva próbáltam megnyugodni. A hajnali friss levegő megérintette könnyes arcomat.

- Istenem! Ez olyan, mint a Mester keze! - és újra könnyek szöktek a szemembe... Olyan, mint évekkel ezelőtt, amikor először érintett meg ez a kéz. Amikor először láttam a szemét, amikor először hallottam a hangját, amikor először ígézett meg szeretete.

- Hol vannak a vádlóid? - kérdezte - Nincsenek itt! - feleltem csendesen. - Akkor menj, én sem ítélek el téged, de többé ne

vétkezzél! - Hányszor gondoltam végig azóta ezt a találkozást. S a boldog pillanat élményében elidőzve, kifáradt szemeim lassan álomra csukódtak.

Egy közeli kiáltás hangjaira riadtam csak fel. - Hol vagyok? Mi történt? Jaj, elaludtam! Mennyi ideig? Talán csak pár pillanatot? De mi ez a kiáltás, futkosás a kapu körül? Még sötét van! Mi történt?

Lassan összeszedtem magam, és közelebb húzódtam a kapuhoz. Az örök a szokatlan időben fegyverekkel szaladtak a kapuhoz, és elkezdtek azt kinyitni. Kintről kiáltások szava hallatszott. A nehéz kapu feltáruult. Lihegő katonák csapata érkezett, mint akiket megzavartak vagy üldöznek. Mi történik itt? - kérdeztem magamban.

A kapun belül a katonák – mint akik már biztonságban érzik magukat – megpihentek egy kicsit, és rendezték soraikat. Próbáltam figyelni, de alig tudtam néhány szót elcsípni hebegős, érthetetlen beszédjükből.

- Kik ezek a katonák? Honnan jöttek? Miért menekülnek fejvesztve? Mi történt velük? A hangfoszlányokból csak annyit hallottam, hogy a temetőben valami történt. Valami sírról beszéltek, meg fényről, meg egy elmozdult a köről. Nem értettem én sem rendesen, hogy miről van szó.

Közben észrevettem, hogy a katonák a nagy beszélgetésben egy rövid időre őrzetlenül hagyták a kaput. Úgy gondoltam, itt az alkalom, hogy kijussak. Talán most észrevétlenül ki tudok szaladni.

Gyorsan előbújtam a rejtekhelyemről, és nesztelenül kifutottam. A kaput magam mögött hagyva a temetőkert felé vezető úton megálltam egy kicsit, hogy kipihenjem magam. A szabad levegő mámoros illata ismét beletúrt a hajamba. Keleten már a hajnal első fénysávjai jelezték, hogy hamarosan megvirrad.

Lábaim szinte maguktól vittek ahhoz a sírhoz, ahová Jézust temették. Szívemben még mindig ott volt a szomorúság, hogy már nem találkozom többé Jézussal, de az a tudat, hogy ott lehetek a sírja közelében, megvigasztalta a lelkemet.

Ahogy közeledtem, óvatosan kitekintettem a bokrok mögül. Csendes volt minden. Sehol sem láttam senkit... Hol vannak a katonák? Ahogy közelebb merészkedtem, a derengő szürkületben észrevettem, hogy a sír bejáratát záró kő el van hengerítve.

- Mi történt itt? Talán azok a katonák innen menekültek fejvesztve? Mit tettek Jézussal? Hová tették? - ezen gondolatok nyomán ismét keserű sírás vett erőt rajtam.

Egy kis idő múlva ismét feltekinttem a könnyeimben keresztül, és benéztem a sírba. Észrevettem, hogy bentől halvány fény szűrődik ki. Ekkor közelebb mentem a bejáratához, és azon a helyen, ahol korábban Jézus teste feküdt, két fehér ruhás angyalt pillantottam meg. Elszorult a szívem az izgalomtól, s szólni sem tudtam hirtelen. Majd ekkor, az egyik így szólított meg:

- Asszony, miért sírsz? Halkan, szinte alig hallhatóan válaszoltam a kérdésre.

- Elvitték Uramat, és nem tudom hová tették!

Ekkor valami megzörrent a bokrok felől. Hirtelen odanéztem. Egy alakot pillantottam meg, amint ott állt mellettem. - Jaj de jó - gondoltam - talán a kertész az, és meg tudja mondani, hogy mi történt.

Mielőtt megszólalhattam volna, megszólított. - Asszony miért sírsz? Kit keresel?

- Uram, ha te vittél el, mondd meg, hová tetted - válaszoltam -, hogy magammal vihessem!

Egy pillanatnyi csönd, Ő közelebb lépett, majd halkan kimondta a nevemet: - *Mária!*

Mintha villámcsapás érintett volna.

Olyan ismerősen csengett ez a név. Így csak egy valaki tudta kimondani. Ilyen kedvesen, ilyen szeretettel, ilyen gyöngéden. Csak Ő! Csak Jézus!

Feléje fordultam, és a hajnali pirkadó homályban rögtön felismertem. Önkéntelenül fakadt fel a lelkemből a kiáltás:

- Rabbóni, azaz Mester! Ezzel a lendülettel szerettem volna átölelni a lábait, hogy most már ne a fájdalom, hanem az öröm könnyeivel áztassam, és újra békét találjak a szívemben.

Jézus ekkor így szólt: - *Engedj el, mert nem mentem még föl az Atyámhoz! Menj most testvéreimhez, és vidd hírlül nekik, fölme gyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.*

A felkelő nap sugarai - amelyek még szikrázóbban ragyogták be ezen az ünnepen a világot -, bearanyozták az utat a város felé. Boldogan szaladtam a tanítványokhoz, hogy elvigyem nekik a jó hírt. - Jézus él! Feltámadt és találkoztam Vele!

Azóta itt hordozom Őt a szívemben. Már nem szükséges látnom, mert ha becsukom a szememet, az Ő arca nyílik meg előttem. Szívembe véstem Őt, hogy soha el ne feledjem.

Hosszú csend következett a teremben. A gyerekek és az asszonyok között sokan a szemüket törölgették a szép és megható történet után. A csöndet kisvártatva egy anyuka törte meg.

- Sokadszor hallok már ezt a történetet, de valahányszor hallhatom, mindig megkönnyezem. Valóban ez a világ legszebb története.

Szarvas Péter

a miskolci Szent Anna templom plébánosa

Él az Isten

*Fehér szíromruhás fák közt
fürkésze jár az est.*

*Csúfos balladára rákezd,
mert vihar közeleg.*

*A szép virág nesztelen múlik,
mint az alkonyi fény...*

*A reggel vétké átíródik,
s estére már erény.*

*Csalóka érzés, inkább kétely
a nép alkotta rend:
vagy fogva tart, miként a métely,
vagy más viszályt terem.*

*Fehér ruhába bújó álom
egyetérteti kész:
csak egy EMBER van a világon,
ki ezzel szembenéz.*

*Őt nem zavarja semmi részről,
hogy hol, mit mondanak...
Egy hang zendül sebzett szívéből:
ÉN feltámasztalak!*

*A sújzó kezek kövé válnak,
az átok elakad.
Nincs hatalma a pusztulásnak,
mind előre halad.*

*Múltból jövőbe mozdul minden,
még sincsen átmenet,
ha elfogadjuk: ÉL AZ ISTEN,
s minket is Ő vezet.*

Farkas Eleonóra

Áldott Húsvéti ünnepet kívánok minden kedves olvasónak!

Te vagy talán az egyetlen...

„Egy közülük, Kleofás nevű így felelt:
Te vagy talán az egyetlen...”

az ember türelmetlenségének szava ez, aki saját sorsának szomorúságát elég evidensnek találja ahhoz, hogy ne kelljen magyaráznia. Mindnyájan készek vagyunk a listát összeszedni, és elsorolni igazán nyomós okainkat.

Már az Ószövetségben ez a szó járta: „Nem lehet Istent látni és életben maradni.” Nem lehet Istent meglátni és tovább ugyanúgy élni, mint amikor még nem láttuk. Isten látása megköveteli, hogy meghaljunk a magunk akaratának, igényeinek, ízlésének. Minden megjelenésében szemére veti az ég a földnek a szomorúságát. A föld azt hiszi, hogy elég oka van szomorkodni. Az égnek elég oka van örülni. És az okok ugyanazok.

Két ember gömnyedten ballag, mert elrontották az életüket. Mi pedig reméltük... Egy szép napon azt hitték... szerették volna szolgálni Izrael fölzsabadítását... nem vették észre, mikor a megváltás megtörtént.

Most már nincsenek illúzióik. Minden reménykedésnek ellenállnak. „Néhány asszony állítólag... közülünk né-

hányan kimentek a sírhoz... Őt magát azonban nem látták.”

Csak hogy mindezt Jézusnak mondják el. Milyen furcsa! Jézust látni és nem megismerni! Minek akkor feltámadni, hogy ne vegyék észre?

De mialatt testi szemük fogva van, a lélek szeme kinyílik.

„Ő ti okatlanok és nehézkes szívűek...” - és magyarázza az írásokat. És ők, akik azt hitték, hogy kívülről tudják ezeket a gyermekkorukban bemagolt szövegeket, lám, lassanként úgy hallgatják, mint új kinyilatkoztatást. Kezdi megérteni, mi is történt. Isten mindvégig velük volt, és ők nem tudtak róla semmit!

„Elkezdve Mózesen... és végig a prófétákon...” eszükbe jutatta Isten megjelenéseit, amikkel az ember sohasem volt megelégedve. Felébredtek és átmelegedtek, felforgatta őket az Isten Igéje, amikor hagyták, hogy az dolgozzék bennük. Mert hatékony az Isten Igéje. Hagyják, hogy vigye őket, engednek neki. „Maradj velünk...” „...úgy tett, mintha tovább akart volna menni.”

Jézus sohasem erőszakolja ránk magát. Isten alázatos. Csak suttog, és oly könnyű a szavát túllármázni. Mindnyájunknak megvan az a borzalmas hatalma, hogy belefojtsuk a szót.

„...asztalhoz ült velük, ...vette a kenyeret, ...megtörte és odaadta. Szemük erre megnyílt...” Úgy érezték, olyasmi történik, ami már egyszer megtörtént. Kétségbeesetten igyekeztek visszaemlékezni. És amikor hirtelen rájöttek, akkor szemüknek láthatatlanná vált. Mihelyt felfogják, a jelenés elenyészik, hiszen csak eszköze, szentsége látható. Jele volt az Ő jelenlétének szívükben, lelkükben.

Nem voltak kivételezettebbek, mint mi a szentmisén. Szentségében ismerték Őt meg, a kenyér osztásának szerető gesztusában. „Az Úr nekik átment a látom, de nem ismerem rejtekéből az ismerem, de nem látom rejtekébe.” (Newmann)

A keresztlábnál ellenfelei próbálták kísértetni, mindig azt tanácsolták Neki, hogy mutogassa magát, mutassa magát. És mi nem ajánljuk e Neki szüntelen, hogy jobban mutassa magát? Meggyőzőbb megjelenéseket ajánlunk, mint amiket Ő választott.

„Változtasd meg férjemet! Változtasd meg feleségemet! Változtasd meg szüleimet! Változtasd meg gyermekeimet! Változtasd meg törekeny egészségemet!...”

De Krisztus azt válaszolja nekünk: „Ilyen módon sohasem fogsz engem fölismerni. Nem akarsz te magad megváltani, hogy megláthass?”

Majdnem minden megjelenést evés kísér. Az apostolok megtanulták, hogy Krisztust a kenyértörésben ismerjék meg. Ez a megjelenés is küldetéssel végződött. Még abban az órában fölke-rekedtek, és elmentek a többiekhez, hogy elvigyék nekik örömeiket és hitüket.

Az eucharisztikus testtől a misztikus testhez mentek, az Egyházhoz. Az volt az örömük, hogy Jézus jelenléte nem volt valami futó megjelenés, egyéni szerencse. Az minden hívőnek joga, örökre nekünk adott hatalom. Valahányszor akarjuk, jelenvalóvá tehetjük Őt a kenyértörésben.

Krisztus orvosságot hagyott a szomorúságra, boldogságot a szegénységben, a buzgóságnak kielégülést. Semmijük sem hiányzott többé ezen a világon, amióta elfogadták, hogy szemükkel nem láthatják Őt, mióta elfogadták, hogy felismerjék Őt jelenlétének más formájában.

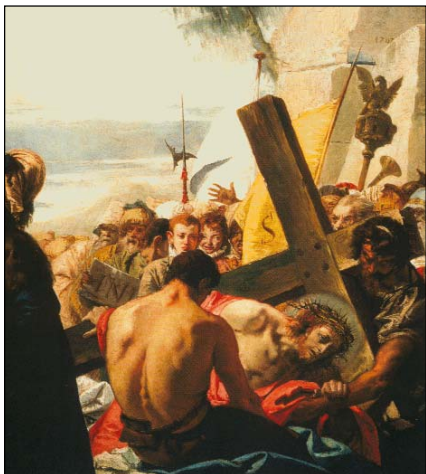
Az öröm lassan éled, de az öröm legyőzött szomorúság. Kimeríthetetlen örömünk van. Nekünk van miből örömet adnunk a világnak.

KRISZTUS FELTÁMADT!

Az emmauszi tanítványok örömet és hitét kívánom Húsvét ünnepén, és az élet minden napján minden kedves olvasónak!

Kalóczkai Gábor
rudabányai plébános

A testre szabott kereszt

Megállok a Kálvária-dombon Krisztus kínszenvedésének egy-egy állomása előtt. Nézem a stációkat ábrázoló, nagyon kifejező domborműveket. Olyan mély átéléssel készítette el alkotójuk, hogy az is megérti a történet drámáját, aki soha nem hallott a Golgotáról.

Elidőzőm a második állomásnál: *Jézus vállaira veszi a keresztet és elindul a kínok útján*. Viszi a vállán a hatalmas keresztet, roskadozva, tántorogva, többször is a földre rogyva. Látható, mennyire szenved benne minden, ami emberi, különösen, mert tudjuk, hogy a korbácsok nyomán eleven seb az egész háta.

Mégis tovább vonsozolja keservesen a rettenetes fát, szenvedésének és halálának

eszközét, mert ez a küldetése, ezt az utat neki végig kell járnia! Viszi előre az Atya és a saját akarata, bírnia kell, mert nagyon nagy a tét: az addig létezett, és az azóta világra született valamennyi ember üdvössége. Vinni kell keresztjét, amíg célhoz nem ér!

Jézushoz hasonlóan az élet keresztútját járja minden ember. Hurcolja, vonsozja mindenki a maga keresztjét, amely már születése pillanatában készre volt ácsolva, mert Isten azt csakis az ő számára készítette. Nem kisebbet és nem nagyobbat, mint amekkorát élete során elbír. Ha pedig a küszködő úgy érzi, hogy elfogyott az ereje, és már nem bírja tovább, maga Jézus segít neki, ha hozzá folyamodik. Mert nem egyformán tud minden ember megbirkózni az élet megpróbáltatásaival!

Bizony, nagyon gyakran vezet az út sötét, sziklás meredélyen, hatalmas, jeges ormokon, nyaktörő szakadékok szélén, s már-már úgy érezzük: elvesztünk. Ilyenkor nyújtja felénk kezét Jézus, segít emelni a keresztet, felemel a porból, egy kicsit levegőt a vállunkról a terhet, hogy erőt gyűjtsünk a következő akadály leküzdéséhez.

Mindenki másképp fogadja a megpróbáltatásokat. Félelemmel vegyes elszántsággal, erős akaratl vagy szelíd alázattal. Van aki zúgolódva, böszön szitkozódva kéri számon, hogy miért neki jutott a nehezebb, miért pont ő kapta a bajokat, a szenvedést?

Más ember a saját nehéz keresztje súlya alatt roskadozva is a kezét nyújtja az eseteknek, sebeket gyógyít, vigasztal, erőt ad, nem törődve önmaga gyötrő fáradtságával.

Miközben küszködve cipeljük életünk terhet, előttünk észrevétlenül fogy az út, szép lassan hozzáidomulunk a keresztünkhöz, egyre jobban a magunkénak érezzük. Lassanként tanít és átformál minket, sokat tanulunk megpróbáltatásai által, nemeseďünk a szenvedések által, bölcsőbbek leszünk a türelemben, kitartóbbak és állhatatosabbak a küzdelemben.

Megtanít arra, hogy Jézus példáját követve, szenvedéseinket felajánlhatjuk engesztelésül saját és mások bűneiért. Sokszor keserűen gondolunk arra, hogy milyen nehéz keresztet kaptunk Istentől! Lám, a másoké mennyivel könnyebb! Bizony, ha Isten ilyenkor azt mondaná: „*Nosza! Cserélj a másikkal, vedd magadra annak a keresztjét!*” - rövid időn belül örömmel adnánk vissza, és vinnénk tovább a miénket, a megszokottat, a „*testre szabottat!*”

Sokan ismerik az alábbi tanító mesét, mely tulajdonképpen egy csodálatos álom elbeszélése.

Vánszorog a halandó ember élete országútján, s roskadozik hatalmas és súlyos keresztje alatt. Úgy érezte, hogy már nem bírja tovább, és azon törte a fejét, hogyan könnyíthetne nehéz terhén. Mikor megpihent egy fa árnyékában, észrevett egy fűrészt a fa ágán. Megörült a nem várt ajándéknak, és nyomban le is fűrészelt egy darabot a nehéz keresztből. Megkönnyebbülten vitte tovább, ám egy idő után ismét elviselhetetlennek érezte a súlyát, és ismét lefűrészelt belőle egy darabot. Ezután, valahányszor nehéznek érez-

te keresztjét, könnyített rajta, mindig meg rövidítve azt egy kissé.

Amikor életútja végéhez ért, egy örvénylő folyó állta útját, melynek túlsó partján földöntúli fényben Jézus integetett felé hívogatóan, és azt kiáltotta neki: „*Csinálj hidat a keresztedből, az éppen olyan hosszú, mint amilyenre szükséged van!*”

Az ám! Csakhogy vándorunk mindig levágott belőle, valahányszor nehéznek érezte, és így nem tudott átkelni rajta.

Eddig az álom. Nagyon elgondolkoztató. Emberi gyarlóságunknál fogva, ha lehet, igyekszünk könnyebbé tenni életünket, és kikerüljünk a nehézségeket, elkerüljük a szenvedést, a fájdalmakat. Pedig a Kereszt példája mást tanít nekünk: ***Jézus kereszthalála maga az önfeláldozó szeretet!*** Az a kereszt, ott fenn, a Golgotán az emberiség örök mementója: „***Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta érte, hogy az embereknek örök élete legyen!***”

Kell-e mást tennünk, mint követni a Kereszt jelét, és Jézus nyomában járnunk?! Vinni az Isten által nekünk rendelt saját keresztünket. Hogy elbírjuk-e? A mennyei Atya erőt is ad hozzá. Persze, hogy hogyan sáfárkodunk a kapott energiával, az már szabad akaratunk szerint történik.

El is pazarolhatjuk, talmi csillogásra is válthatjuk, de mások, és a saját üdvösségünkre is fordíthatjuk. Ha pedig úgy érezzük, fogytán az erőnk, vessük szemünket Krisztus keresztjére, és kérjük Őt, a Szenvédek Királyát, erősítsen minket, hogy tovább mehessünk keresztje nyomában, és utunk végén lábai elé tehessek összes nyomorúságunkat, kínjainkat, jó és rossz cselekedeteinket.

Antónyi Lászlóné

Az irgalmasság szabaddá tesz titeket

Immár közel kilenc éve, amikor II. János Pál pápa 2008. április 30-án szentté avatta Fausztina nővért, és egyben az egyetemes egyház számára kihirdette, hogy **húsvét második vasárnapján tartjuk az Isteni Irgalmasság ünnepét.**

Hatalmas jelnek bizonyult erre válaszként Istentől az, hogy a Szentatya éppen az Irgalmasság vasárnapjának előestéjén távozott földi életéből Isten irgalmas szeretet-

be. 2005. április 2-án, 21 óra 37 perckor adta vissza lelkét a Teremtőnek. Idén ez az **Irgalmasság Vasárnapja** április 19-ére esik.

Ha valamikor, akkor most igazán nagy szükség van hazánknak, benne nekünk, aki katolikusnak, tehát Krisztust követőknek valljuk magunkat, hogy éljünk ezzel a lehetőséggel. Vegyük észre, mekkora lehetőséget kaptunk, hiszen az isteni irgalmasság a feltámadt Krisztus ajándéka az egyház és az egész emberiség számára.

Az egyháznak és mindannyiunknak – a szerető irgalmasságában bízó embereknek – feladatunk és kötelességünk tanúságot tenni Krisztusról. Tegyük tanúságot, de ne csak a nagybőjti időben, hanem mindennap, és ne csak magunk, hanem az emberek üdvössége érdekében is, tudva azt, hogy csak az irgalmasság révén juthatunk el a kiengesztelődéshez.

Az isteni szeretet az embert az üdvösségre vezeti el, s ez a szeretet leszáll nyomorúságunkba, elesettségünkbe, és reményt ad kétségbeesésünk idején is. Megtapasztalhatjuk, érezhetjük, hogy Isten soha sem hagy magunkra minket, csak kérni kell irgalmát, és bízni szeretetében. Legyünk tehát mi is irgalmasak, hogy mi is irgalmasságot nyerjük, és őszinte szívvel mondjuk mindennap:

**„Áldott a király, aki az Úr nevében jön!
Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban.” (Mt. 19.38.)**

Béres László

A törődés a „Végtelen Szeretet” felé vezet

1858. február 11-én jelent meg a Szeplőtelen Szűz Lourdes-ban Soubirous Bernadettnek, és II. János Pál pápa 1992-ben rendelte el, hogy **február 11-e a Betegek Világnapja** legyen.

De ne csak ezen a napon gondoljunk betegeinkre és gondoskodjunk róluk. A beteget ne tekintsük sem a közösség esetében, sem a környezetünkben fárasztó tehernek. A személyes kontaktus, a látogatás, a kézfogás, a meghittségben töltött pár perc, a bátorítás, az együttérzés hitet, reményt ad a jövőre nézve, hogy az ellátás során nemcsak gyógyítás, hanem gyógyulás is folyik.

Az odafigyelés, az együttérzés rohanó világunkban nélkülözhetetlen. Tudjuk, hogy a betegség állapotában az ember kiszolgáltatott helyzetbe kerül, ekkor szorul a legtöbb törődésre és odafigyelésre. Ne hagyjuk betegeinket magukra! Segítsük növelni azt a tudatot, hogy Istentől fogadja el a szenvedést, és türelemmel viselje azt. Mondjuk el testvéreinknek, hogy a **Betegek Szentsége** nem az „Utolsó Kenet”!

Azt hiszem, hogy a testi betegségeink a lelki betegségeink következményei. Korunk nagy problémája az un. „depresszió”. Rohanó, bűnös világunkban sokszor elhangzik: nincs időm. Mire? Mire nincs?

Hány és hány percünk van, amit nem „értelmesen”, nem Istennek tetszően töltünk el! Ha ezt arra fordítanánk, amire azt mondjuk, hogy nincs időm..., már lenne is.

Legyen időnk meghallgatni a másikat, legyen időnk beszélgetni, együtt örülni, együtt érezni bánatban a másikkal, irigységgel és rosszindulattal, rosszakarat nélkül. Tehát **szeretve!** Ha így lenne minden ember, már

nem is lenne az un. „depresszió”.

Igen nagy szükség van lelkünknek az orvosra. Hiszen **„nem az egészségesnek kell az orvos, hanem a betegnek, nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket.”** (Mk 2,17)

A lelki vezetőmtől tanultam az ember szükségleteiről, érzelmi tankjairól:

- fontos vagyok
- szeretve vagyok
- valakihez tartozom
- szabad vagyok.

Ezt igyekezzünk betartani mások iránt, hisz nekünk is erre van szükségünk. Ha valamiben sérülést érzünk, használjuk ki a bűnbánat szentségét. Igazán alkalmas erre a nagybőjti idő.

Keressük az Istent, járuljunk a bűnbánat szentségéhez, hogy a mi lelkünk is gyógyuljon, miközben igyekszünk a beteg és más embertestvéreinkkel jót tenni.

**„Az ember letűnik az élet színpadáról,
de tettei fennmaradnak
...a jók az utókor hálás emlékében
fognak élni.”**

Vasvári Pál

Belles Istvánné - Bánréve

Latiatuc feileym zumtuchel mic vogmuc. Ysa pur es chomuv uogmuc.
(Látjátuk feileim szümtükhel, mik vogmuk: isa, por es homou vogmuk.)

Gondolataim a hamvazás szertartása közben

Amikor évről-évre elérkezik a **hamvázószorda** és vele együtt a nagybőjti szent idő, mindig a legősibb összefüggő magyar nyelvemlékünk első sora jut eszembe.

„Emlékezzél ember, hogy porból vagy és porrá leszel!”

Ezt a felszólítást ismételve a hamvazás szertartásakor újra és újra, amikor megszentelt hamut hintek a hívek fejére.

Micsoda monotonitás ez, mely elringatja az embert, és egyszerre repít a múltba és a jövőbe. Eltompulnak az idegeim, elzsibbad minden tagom, szinte nem is látom a közeledő embereket, hiszen utazom éppen.

Először a réges-régi múltba, születem pillanatán át, szüleimet, nagyszüleimet, dédszüleimet látva magam előtt. Űkanyámat pillantom meg, s megállok egy kicsit. Halvány, ködös képek előtttem: fekete ruhás, keszkenős öregasszony. Elmúlt kilencven, az arcára nem emlékszem, ködbe vész, talán hároméves lehettem, amikor meg-

halt. Ő volt a faluban a Julcsa néne, a családukbán csak **Nanó**. Sokat mesélnek róla a nagyszülők még ma is.

Űknagyanyám! Három évre összekapcsolódott ez a földi életünk, és ez hatalmas csoda! Egy pillanat csupán, és a nagyszelmenci temető egyik régi sírkövét látom. Űknagyanyám sírja, életem első három esztendejének egyik meghatározó személye: *porból lett és porrá vált*.

Nem időzhetek sokáig a sírkőnél, jönnek a hívek, hamvazkodnak, és én tovább merülök a múltamba. Látom rég meghalt őseimet, akiket nem is ismerhettem. Látom nemzetem híres egykori hőseit, akik az én múltam is, akiknek vére bennem is csörgedez, akiket csak könyvekből ismerhetek, hiszen a létem előtti lét korában vándorol immár a képzeletem. Családom és nemzetem történelmének fontos személyei emlékek csupán: *hisz porból lettek és porrá váltak*.

Még mindig állnak a sorban, újra csak mondom a varázslatos és húsba

markolóan igaz szavakat, de lelkem már a legtávolabbi múlt mélységeiben vándorol.

A teremő Istent látom képzeletemben, amint nagy munkában van éppen. Alkot valamit, sőt inkább valakit, onnan lenről, a föld porából. Szeretet van az arcán, és nagyon gondoskodóan teszi amit tesz.

Közelebb megyek és látom, hogy engem formáz, engem, az embert. Mert innen vagyok és innen van minden ember: Istentől és a föld anyagából. *Porból vagyunk, ezért válik porrá a test*, ami hordozója az e világi életnek, a léleknek, a szellemnek, nemzetem és családom földön írott történetének.

Még szól az ének, tovább hintem a hamut, hirdelve a mulandóság nagy törvényét, amikor a misztikus szavak most a jövőbe repítik a lelkemet.

Megint szülőfalum temetőjében járok, talán pont Űknagyanyám sírjának közelében, de most egy új sírkövet látok, az enyémet.

Furán nézek rá. Minden oldalról szemügyre veszem, vajon tényleg az enyém? Ott van a nagyszüleim, a szü-

leim és Nanó sírja mellett. Mennyi boldog esztendő, mennyi szép emlék és közös élmény, hiszen már huszonkilenc éve járjuk együtt, egymással ennek a földi életnek útját! Mégis ott domborulnak sírjaink, *hiszen porból lettünk és porrá válunk* mi is, és mindenki, aki anyától született erre a világra.

Senki sem áll már a sorban, a kántor sem énekel. Egyedül maradtam egy pillanatra. Engem nincs, aki meghamvazzon. Hintek hát egy kis hamut a saját fejemre is örök mementó gyanánt, hogy ezeket soha el ne feledjem.

Nem vagyok szomorú. Tudom, hiszem, remélem, hogy ezek a szavak csak a testünkről szólnak. Hiszen Isten a porhoz lelket is adott nekem, égit a földihez, istenit az emberihez, és az nem válik porrá. Örökké élnek őseink és hőseink, ott van köztük Űknagyanyám is, és örökké élek én is, így találkozom még velük az én hűvétom, feltámadásom után.

Lipcsák János
káplán

Jézus, add, hogy úgy szóljak mindig, mintha ez lenne az utolsó szavam, amelyet kimondok! Add, hogy mindig úgy cselekedjem, mintha ez lenne az utolsó tettelem, amelyet végbeviszek! Add, hogy úgy tudjak szenvedni mindig, mintha ez lenne az utolsó gyötrelmem, amelyet felajánlhatok Neked! Add, hogy mindig úgy imádkozzam, mintha ez lenne az utolsó lehetőségem itt a földön, hogy beszélgessek Veled!

T.E.

Káplánunkból plébános

Árvai Zoltán atya, az idei nagybőjti lelkigyakorlat vezetője

Árvai Zoltán plébános úr

Szeretettel köszöntöm a Harangszó valamennyi olvasóját! A bemutatkozásom talán el is maradhatna, hiszen alig öt éve, hogy elkerültem Kazincbarcikáról. Talán kevesek tudják rólam, hogy egri származású vagyok és fagott szakon érettségiztem a miskolci Bartók Béla Zeneművé-

szeti Szakközépiskolában.

Középiskolás éveim alatt tértem meg Istenhez, és ez olyan intenzitással hatott rám, hogy az érettségi évében világossá lett számomra: Isten papnak hív, nem pedig fagottosnak.

Jelentkeztem az egri teológiára, majd hat év elteltével, 1997. június 21-én áldozópap lettem. Káplán voltam Tiszaújvárosban (1997-1999), Miskolcon a Szent Anna plébánián (1999-2002), végül Kazincbarcikán (2002-2004).

Első plébánosi kinevezésemért Ragályra kaptam, itt voltam 2004-2007 között. Jelenleg a vizsolyi plébániát vezetem, és még négy községben látom el a lelkipásztori feladatokat (Korlát, Vilmány, Hejce, Göncruszka).

Örömmel tettem eleget a szíves meghívásnak, hiszen jó lesz újra találkozni a régi, kedves hívekkel, felidézni az együtt töltött pár évet.

Lelkigyakorlatra jövünk, kell ugyanis, hogy ebben a rohanó világban időnként megálljunk, és törődjünk a legbensőbb világunkkal is, lelki világunkkal.

Miről lesz szó a lelkigyakorlaton? Ez legyen ajándék, amit majd közösen csomagolunk ki a három nap folyamán...

Árvai Zoltán
vizsolyi plébános

Forradalom helyett írtam...

Kedves Olvasó!

Már évek óta örömmel számolok be, jelentek Neked ilyenkor – tavasz derekán – бүkki túráimról, amúgy Jókai nyomán... „Március van! Határtalan az élet!”

Együtt a gyerekekkel! Az idén harmincnyolcan. Ártatlanok, kedvesek, tisztaszívűek. Koslatnak mögöttem a hóban, néha megkérdik, sok van-e még. Ők a jövő nemzedék...

Odvas-köről lenézve előttünk a teremtés, a Mária-forrásnál őszi viharkár, derékba tört kicsike fenyves, kidőlt fák, romok között mászunk, kapaszkodunk a kettészabott úton.

Hamarosan célhoz érünk, végre köztünk a nagy író. Örvény-kő legtetetjén állunk, Kossuth-nótába kezdünk. Mályinka, Dédes és Tardona hallgat... A három boldogtalan – boldog kis falu... Mindnyájunknak el kellett ide jönni...

A Csondró mentén lefelé haladva még utoljára ránk süt a nap. A sziklák tövében hóvirág nyílik. Aztán felhők jönnek: búcsúztatják a „regimentet”.

Biz’, tarts velünk egyszer, ha kedved tartja! Ott, a nagy fák között egyszer csak mindannyian – te is, én is – mások leszünk. Legálábbis egy időre...

Estefelétajt Lajos barátommal már a téren állunk... Kicsit sajnálom magunkat. Előttünk a szónok, mögöttünk rendőrök civilben, kordonok. A polgárőr egyenruháján metszőn vilan a reflektorok fénye. Nyújtózkodik a szél: teleszkópos horgászbotokból eszkábált rúdjaikon önfeledt boldogok a zászlók... Aztán a himnusz, a jókedv, a bőség, a múlt meg a jövő... Várjuk a föltámadást... Végül be-

áll a csönd...

Talán majd a holnap esti rendezvényen? Fáklyás felvonulás, hókuszpókusz, miegymás, s mindez hivatalos! ...

Még egy nagy esti beszélgetés. A gyerek épp elaludna. Imádkozunk, és a hírek Pestről... Az ország „békés és nyugodt...” Az utcákon csapatszallító autók vesztegelnek. Buzdít a szabad Kossuth Rádió: „erősödik a forint”, a rózsaszín inges pedig felszólít, hogy örüljünk végre sikereinknek. Végtere is, házánk szabad és független ország!...

Mindenki „szebb jövőt” ígér. Könnyen elhiszem. A rendőrök rohamra készen. „Beléptetik” az ünneplőket. Üres a tér... Nincs bekiabáló, se kés, se benzines palack. ... Csak ötvenhat közöttünk bolyongó szelleme. Elfáradtam... Bele-belealszok... Valaki átkapcsol. Heti hetes... Röhhögnek... Kokárda van rajtuk. Mára övék az ünnep...

Tán mégis jobb lehet ott fenn... A hegyekben... A gyerekekben... A gyerekeinkben van még tartalék nagyobb túrákhoz is! Bennük, velük születik a jó, és nő, és vannak még hegyek! S a források vize örök, s a hegyi patakokban lezúduló szutyok... Az csak szutyok. (Wass Albert után szabadon).

S ha lesz még egyszer szabad március tizenötödike, mi mind fölmegyünk arra a hegyre, magyarok! S együtt zúgjuk majd azt a nótát! Isten adja! Megaláztatott, becsapottan és kismimmizetten is, de visszhangozza majd a három kis falu!

S talán akkor... Majd akkor „megszán minket az Isten...”

Ölveczki László - tanár

Március 15.

Elhangzott 2007. március 14-én – amikor még híre-hamva se volt a mos-tani világválságnak - a Jászberényi Tanítóképző Főiskola ünnepségén.

Mivel, mint az Istenről szóló tudomány szakembere kaptam a meghívást, ezért ebből a látásmódból próbálom körüljárni a március 15-i nemzeti ünnepünket, és ebből a teológusi látásmódból kiindulva szeretném az ünnep kapcsán a csak nekünk szóló üzenetet megfogalmazni. Lássuk sikerül-e?

Az antik korban, a görög drámák idején a szerzők jobbára egy személy belső küzdelmét ábrázolják. Egy-egy lélek történetét, a lelkének mozgását vizsgálják a drámaírók egy-egy nehéz helyzetben. A színre vitt helyzetek rámutatnak arra, hogy az ember nem találja helyét a világban addig, amíg valamely igazságtalanság gyötri. Nem tud közömbös lenni, különösen nem, amikor szerettei haláláról, társadalmi igazságtalanságról, vagy éppen elnyomásról, erkölcstelenségről van szó.

A léleknek ez a belső háborgása viszont gyakran külsővé válik. És ez már a *történelem*. A lélek kiszámíthatatlan mozgása, amely külső cselekedetekben, eseményekben realizálódik az időskála egy-

egy pontján. Forradalmakról akkor beszélünk a világ színterein, amikor már nem egy-egy magányos hős vív küzdelmet az elnyomással, az igazságtalansággal, a túlerővel, hanem sokak találunk egymásra és egy-egy eszme köré csoportosulva közösen lépnek fel.

Ebből a lelkületből fakadtak valamikor a régi Rómában a rabszolga lázadások. De ebbe a sorba állítható a Dózsa-féle parasztlázadás a kizsákmányoló urak ellen. A nagyságos és vezénylő fejedelem, Rákóczi harca, majd Kossuth, Petőfi, a márciusi ifjak felkelése, a 48-as események, mely a Habsburgok évszázados gyámkodása ellen történt.

De ebbe a lelkületbe sorolandó az 1956-os forradalom a szovjet elnyomás ellen. És a mára tekintve, rögtön továbbkérdézhetünk: vajon miféle harcot folytat pl. Irak népe? Mi ez a soha nem látott mozgolódás az iszlám népeknél? Ők szabadságharcot vívnak vagy valami mást? Vagy Izrael állama és a palesztinok közötti feszültségben vajon kinek van igaza?

Ki folytat szabadságharcot, ki folytat igazságos háborút és ki nem? Feszítő kérdések. S hogy mennyire mély és fontos kérdéssről van szó, az mutatja, hogy vér folyik, és nem is kevés. Naponta utcán, sőt olykor százak esnek el hit-beli, hazafias meggyőződésből.

És mit szólunk az antiglobalista mozgalmakhoz, a zöldekhez, akik a földanya nevében láznak, miszerint annak véré (tejé) szívják a telhetetlen nagyhatalmak. S közben csak egyre mérgezik légerünket, elveszik erdeinket, elpusztítják halainkat, kilukasztják az ózonpajzst! Kinek van vajon igaza ebben a mai nagy forrongásban? Honnan, melyik nézőpontból közelítsünk?

A könyvek könyve úgy fogalmaz, hogy örvénylő titok az ember lelke. Ebből az örvénylésből olykor értelmetlen, vak gyűlöletek lobbannak fel szerte a világon. Feltör az emberi szívből a jogos sóhaj az elnyomás ellen, de rögtön a másik oldalon álló emberi szívből pedig a bűn, a gonoszság, az elnyomás, egy-egy erkölcstelen, elkorhadt rendszer fenntartására szövetkezés, egyéni kiváltságok őrzése, a megszerzett javak bőségének megtartása, mellyel szemben mindig a milliók nyomora áll.

Ha az 1848-as magyar szabadságharc eszmei gyökerét keressük, akkor egy – kb. 300 évvel azelőtti – eseményre kell visszamennünk, amikor is egy ágostonos szerzetes (Luther Márton!) Rómába látogat, és ott elképed a pápai udvar züllöttségén, evilágiságán. Hazatérve kiszögezi tételeit a wittenbergi

vártemplom ajtajára. Elkezd hirdetni: a római gyámkodás alól fel kell szabadítani az egyes embert, a személyt. *A kegyelmes Isten személyesen engem üdvözít.* Ez a személyes hit következménye. Ebben a folyamatban nem közvetít az egyház, sem a római pápa.

Ezekkel a forradalmi gondolatokkal egy olyan mozgást indít el, amelyet aztán egy öldöklő vallásháború követ, amely hatással lesz a „nagy” francia forradalomra, majd innen egyenes út vezet ahhoz a forradalmi lázhoz, mely 1948 tavaszán végigsöpört Európán.

Közös a gondolat: megdönteni az Isten kegyelméből (a római egyház támogatásával) uralkodó királyi házak hatalmát, és bevezetni a nemzetek önrendelkezési jogát. Lerázni az évszázados jármot, és egy szép, új világot teremteni meg, ahol végre megvalósul *a szabadság, az egyenlőség, a testvériség elve*.

De fussunk tovább a máig. A francia forradalom idején egy utcanőt koronáznak az ész istennőjének a párizsi Notre Dame-ban. A forradalmi lendület nemcsak az uralkodókat érinti, hanem megszületik a nyílt egyházellenesség, az antiklerikalizmus. Majd ebből a gondolatból egyenes út vezet azután az istenellenességhez, az ateizmushoz, mely egy egész világrendszer vallása lett, melynek hatását mi - és most korosztályomra gondolok - igencsak megtapasztaltuk.

De most ismét tekintsünk a mára, a mostani jóléti államokra, miután milliók vére hullt a szent szabadságért, a nemzetért, apáink földjéért. Egyszer csak ezen

a területen azt látjuk, hogy a nihilizmus válik úrrá. Nincsenek szent célok, csak a pénz mozgása, a piaci kereslet és a kínálat törvénye uralkodik. Ebben az élet-halál harcban van, aki fennmarad, s van, akit ez maga alá temet. Nincsenek országhatárok, sőt katonaság sincs, nincs hazafias nevelés, helyette multinacionális cégek vannak. Van EU és NATO, melyek különböző szintű védelmeket nyújtanak.

Aggódva figyelem mindezen közben a keleti vallások gondolkodásmódjának térhódítását is, mely az örök önmagába visszatérő monotonia eszméjét terjeszti, amely így a nihilizmus vallása.

Amit szeretnék láttatni, az az, hogy minden igaz, szép és nemes gondolat és eszme egy idő után az ember birtokában elromlik, a bűn, a gonosz, a visszaélés, az újrarendeződés, az új uralkodó osztály kialakulásához vezet, melynek uralma ismét zsarnoksággá változik.

Mit szól mindehhez egy teológus? Aki elméletben és gyakorlatban az embert figyelni folyton, és lélekének rezdüléseiből olvasni akar? Vajon létezik-e olyan valaki, aki pozitív emberi magatartást ad elénk, ami a lélek örvénylő kavargásából kiutat mutat?

Halkan mondom, ismerek valakit. Tudok egy útról. Azt a valakit különben forradalmi gondolataiért, rendszerellenes lázadás vádjával a legkegyetlenebb módon kivégzik. Pedig soha fegyverhez nem nyúlt. De szavai olyanok voltak, mint a kétélű kard. Sebeztek a lelket. Pontosan szúrta, szíven talált sokakat.

Voltak olyanok, akiknél ez a sebesülés gyógyulást hozott, de voltak olyan lelkek, akikében inkább rákos elváltozást. Az a valaki volt az első, aki eddig soha nem hallott egyenlőséget fogalmazott a két ember között, a férfi és a nő között. Nem szentesített többnejűséget vagy kasztrendszert. Férfijogú vagy anyajogú társadalmakat. *Ez a valaki mondta ki először, hogy az igazság szabaddá tesz titeket. S képes is volt felszabadítani az embert, a legbelsejét, a lelkét. Ő igazi szabadságot kíván követőinek adni, amikor az értéktelen evilágságtól felszabadít az egyetlen egyre, a szentre, az igazra és a jóra.*

Eszméi ma is élnek és felforgatóak. Ezért mindig is üldözni valóak. Pedig ő fogalmazta meg először a nemzetek testvériségének alapelvét, amikor kijelenti, hogy nincs többé görög, zsidó vagy arab, vagy a mai helyzetre vonatkoztatva magyar, román, szlovák, szerb, horvát, vagy orosz, és még nem tudom kicsoda. Ha nem van a nemezetek fölött egy testvériség, de csak egy módon: Őbenne áll fenn. Nem mondom ki a nevét. Ő az én titokzatos barátom. Akinek ítélete mindig matematikai pontosságú. Ő, aki a legnagyobb forradalmár volt, aki ma is képes megragadni a lelkeket, tüzet gyújtani. Olyan tüzeket, amely köré oda lehet gyűlni és melegezni. Olyan fény, amely eligazít az eszmék sötétségében.

Mert ne feledjük, önmagamnak én vagyok a legnagyobb ellensége. Mert csak az ember lehet a másinak farkasa. Olyan valaki, aki szemet szemért kímé-

letlen és kegyetlen elvét gyakorolja. Aki képes embertelen elnyomást megvalósítani.

Ezért állítom, hogy a legnagyobb forradalom a lélekben történik. *Az igazi szabadságharc a bűn legyőzése. Az igazi nagy forradalmi tett: testvérként tekinteni a másikra.* Igen a testvériség gondolata az, amelyre még világméretű kísérlet nem történt.

A nemzetek szabadságharca következtében milliók halála és milliók nyomora következett, az egyenlőség marxi eszméje nyomán százmillióan haltak meg. Mert az a valaki ilyesmiket mondogat: *ha megütik arcodat, tartsd a másikat, vagy ha elveszik a köntösöd, add a kabátodat.* Belegondoltunk már ebbe? Ebben a helyzetben megtörik a gonosz hatalma. Itt nincs tovább. Itt egy új, szép világ kezdődik. Ez pedig a testvériség korszaka. Nem farkasa vagyok a másinak. Nem ellenségem a másik. Nem becsapni akarom. Kihaszni. Leigázni. Lesz-e ilyen? Lennie kell.

Mert ez az eszme motoszkál minden forradalom mélyén: létezik a testvériség gondolata. Mert csak ezáltal kap értelmet a szabadság, az egyenlőség. Ahol az erősebb nem legyőzni akarja a gyengébbet, hanem felemelni. Ez idealizmus lenne? Lehet. De akkor nem vagyok egyedül, mert ezen az oldalon van minden Petőfi, a márciusi ifjak. Ezen az oldalon van minden hazafi, ezen az oldalon vannak, akik mertek valamit tenni egy-egy nemzetért, s nem utolsó sorban ezen az oldalon van az én barátom, aki-

nek a nevét nem mondom ki, mert nem szalonképes.

Aki az egyetlen, igazi forradalmár volt, aki belülről, az ember lelke, a szíve felől akar bennünket felszabadítani. Mert ez a legnagyobb győzelem - higgyék el! Felszabadítani magam a gonosz igájából, eljutni a valódi szabadságra, amitől azután akár a világ történelme is megváltozhat, s olyan irányba mehet, mely igazán megteremti az egyenlőséget ember és ember között, mely igazi szabadságot hoz, és igazi testvériséget ad.

Ezen a szép nemzeti ünnepen kívánom, hogy az itt levő hallgatóság megértse ezeket a szavakat, melyeket egy teológus (nem egy történész) fogalmaz. Akinek a szakterülete az emberi lélek mozgásának figyelése abban a viszonylatban, hogy annak a bizonyos valakinek a szava, üzenete mennyire jár át elmét, s mennyire talál szíven sokakat, aki a legnagyobb forradalmár, aki a mi szabadságharcunkat vezeti, aki forradalmi tette tud képesíteni bennünket.

Tehát, amikor most emlékezünk egy egykori történelmi eseményre, tudnom kell, hogy nem vagyok felmentve a magam forradalma alól, hogy tegyek én is azért, hogy a szabadság, az egyenlőség, és főleg – s valahára – a testvériség megvalósuljon. És nem valahol máshol, hanem itt és most, ott, ahol én vagyok, ami engem illet, amit csak egyedül én tehetek meg, és senki más helyettem a világon.

-medvegy-

Gyümölcsoltó Boldogasszony

Boticelli: Angyali üdvözlés

Úgy hiszem, nem tévedek, amikor azt valom: a világon nincs még egy nyelv, amely ilyen mély értelműen, ilyen szépen nevezné meg az ünnepet: a latin misekönyvben „*Urunk születésének hírüladása*” az ünnep neve.

Nálunk a tavasz szép ünnepe valamiképp kapcsolódik a természethez. Ilyenkor oltják a kertészek a vadlányokba a nemes oltóvesszőt, hogy abból jó gyümölcs legyen, a vadrózsából pedig gyönyörű sztárpiros bazsarózsa.

Isten is a magyar gondolkodás szerint beoltotta az istenit az emberibe, ezért a szellemes, szép elnevezés: **Gyümölcsoltó Boldogasszony**. Hogy az ember az isteni beoltás árán meg-nemesüljön, egy kicsit megistenüljön.

Ezen az ünnepen -

akárcsak karácsonykor - amikor a Hitvallást imádkozzuk a szentmisében, térdet hajtunk e szavaknál: „*Megtestesült a Szentlélek erejéből, Szűz Máriától, és emberré lett.*”

Mert a legnagyobb misztériumot ünnepeljük: Isten elkezdte az ember megváltását!

A Szűzanyának is érthetetlen volt az angyali köszöntés, hogy fia születik, akit Jézusnak nevezzen, és hogy Ő Isten fia lesz!

- „*De hát miként történik ez, mikor én férfit nem ismerek?*” - Ez a hebraizmus kifejezés szerint azt jelenti: nemek nincs férjem!

József, a názareti ács feleségül akarja venni Máriát, és ledöbben, amikor Mária hazajön három hónap után Erzsébettől, akinek kisfia született öregségében, és Máriát áldott állapotban látja. Nem bírja elhinni, hogy Mária valami rossz kapcsolat miatt lett áldott állapotban, de a szemének hinnie kellett, s ezért titokban el akarta jegyezni bocsátani.

Isten angyala nyugtatta meg, hogy ne féljen feleségül venni Máriát, mert akit a méhében hord, az a Szentlélektől van, és Isten Fia lesz - a várt Messiás.

József ezt megértette és feleségül veszi Máriát, úgyhogy a betlehemi útra már férj-feleség utazik, és ott születik meg a Megváltó, a kicsi Jézus.

A római hivatalnok nem is sejtette, milyen csodálatos emberpárt írt aznap

össze... Az Isten Fiát, anyját és a gondviselő földi őrét, ahogy énekünk szépen kifejezi!

Nagy ez az ünnepünk, és bőséges a tanítása: Mária hitt Istennek, és ezt a nagynéni, Erzsébet asszony ki is mondja: „*Boldog vagy, mert hittél!*”

A férje, Zakariás nem hitt a jeruzsálemi templomban a tömjénáldozat bemutatásakor megjelenő angyal szavának. Bizonyítékot kért és meg is kapta: a jó 9 hónapig tartó némaságot.

Amikor nevet ad gyermekének: „*János a neved*” - oldódik fel a hitetlenség büntetése, s meg tud újra szólalni, és megtapasztalja Istent: „*Áldott az Úr, Atyánk Istene! Téged pedig gyermek, a fölséges Isten prófétájának fognak hívni!*”

És ekkor mindenki csodálkozik, vajon mi lesz a gyermekből? Tudjuk: a Megváltó előhírnöke lett. Akit olyan nagyra értékelt, hogy még arra sem tartotta volna magát méltónak, hogy sarujának szíját megoldja - amit a rab-szolga tett urának.

Talán gondolkodjunk el, hogy csodálkozni nem elég! Hinni kell Istennek, Istenben. Erre tanít ez az ünnep: **Legyünk nemessé oltott gyümölcsök, ne maradjunk vadlányok!** Sajnos, a hit nélküli világunk ezért olyan „vadlány”, amit nap mint nap meg kell tapasztalnunk.

Papp Endre
hangonyi plébános

JÓ PÁSZTOR VASÁRNAPJÁN

Az egyház pecsétje

Az ima gyöngyfüzérés szálain
fohászkodik maroknyi nemzetünk;
a jeltelen hősök babérjain
teremtsen Isten jó papot nekünk,

hogyan szenvedő kegyes századokon
vetüljön át az áldott Krisztus-arc,
hogyan fogadott fiúsági joggal
legyen győzedelmes minden földi harc.

Hordozza teste, s lelke is, ha kell
az istenember rejtett kínjait,
s amit itt meg nem oszthat senkivel,
Ő vezérelje mindig tetteit.

Így lesz a pap eleven áldozat;
hogyan ráncs ne sújtson bűnök lajstroma.
Ezért a hála egekig szökell,
s Mennyi pajzsa védje, térjen bárhova!

Farkas Eleonóra

Papszentelés Sárospatakon

Ragály-Felsőnyárad egyházközség plébánosa, Molnár Attila atya szervezésében egy nagyon szép és emlékezetes eseménynek lehettünk részesei. Első hallásra nehezen volt hihető a közölt esemény: papszentelés Sárospatakon!

De miért ott? Több évtizedre visszaemlékezve a papszentelés az Egri Bazilikában volt, június hónapban.

Eljött a nap, amire nagyon vágytunk. Február 7-én, reggel fél nyolckor Ragályból indulva Felsőnyáradon át az ország legészakibb részéről utaztunk Molnár Attila plébános úrral kilenc személyes mikrobusszal. A hívek közösségéből hatan lelkesen indultunk a szép ünnepségre. Az ország más részein, sőt határainkon túl is tombolt a tél. Hóviharak, elzárt utak a hótól. Félve a téltől, egy gyönyörű tavaszi kirándulásnak tűnt az út. **Vélünk az Isten** - nem félünk, megsegít.

Közeledve a város felé, szívünk egyre jobban dobogott, lelkünk vágyakozott, hogy nemcsak testben, de lélekben is részesei lehessünk ennek a rendkívüli eseménynek.

A Szent Erzsébet templom már zsúfoltsággal megteltek. Nagy volt az érdeklődés hívők és a nem hívők részéről, felekezetre való hovatartozás nélkül. A nagy részvétel nem volt alaptalan. Egy kispapot szentelt érsek úr áldozópappá Sárospatakon.

10 órakor kezdődött a szertartás, illetve a szentmise, melyet Dr. Tornyák Csaba érsek úr celebrált. Megvilágosodott boldogság érintett meg, amikor érsek úr elmondta, hogy a sárospataki Szent Erzsébet templom az Egri Egyházmegye második bazilikája lett. A megható

szertartásban érsek úr szentbeszédének motója a papi hivatás szépsége volt, s buzdítás e hivatás iránt.

Hornyák Gábort kellő időben megérintette az Úr Jézus hívó szava. Így szentelték fel február 7-én pappá.

Sok papszentelésnek voltam személyes részese, de a Szent Erzsébet templomban egy kispap áldozópappá szentelése mindennél mélyebben hatott, látván a felszentelt pap alázatát, mélységes elszántságát hivatása elkezdésére.

Mi, akik részesei lehettünk fogadalomtételének, eskütételének, kérjük, hogy a mindenható Úristen legyen élete középpontjában. Adja meg neki azt a kegyelmet, amire hivatása gyakorlása során szüksége van. Jelmondatát idézve: „*Jézus az Út, az Igazság és az Élet.*” Isten áldása kísérje életét!

A szülők és a testvér, valamint a hozzátartozók örökönyeit látván én is mint anya és nagymama a könnyeimmel küszködtem.

A szentmise a felajánlással, az átváltoztatással, és a szentáldozással folytatódott. Befejzésül zengett az ének a már bazilika-templomban: felhangzott a pápai és a magyar himnusz is.

Megköszönve Molnár Attila plébános úrnak ezt a csodálatos napot, lélekben megerősödve, a fizikai fáradságot feledve indultunk haza. Kb. 130 km-es út állt előttünk, majd délután fél öt körül védőszentjeink közbenjárásával érkezünk haza, és boldogan öleltük át családtagjainkat.

Szűcs Bertalanné - Felsőnyárad

Urunk mennybemenetelének ünnepe

Jézus tanítványai nem voltak könnyen hívők. Mindegyik evangélista elbeszéli, milyen nehézségek voltak. Ha elképzeljük magunkat az ő helyükbe, mi is hasonlóan viselkedtünk volna, amikor Jézus feltámadott harmadnapra.

Nagypéntek esti óráiban levesszük Urukat a keresztfáról, majd eltemetik. Tudatosul bennük az a tény, hogy a halál legyőzte az életet. Így aztán a feltámadás öröme, a Vele való találkozásuk hitetlenkedéssel párosul bennük.

Tipikus példa erre Tamás apostol, aki nem volt a többi tízzel, amikor Jézus megjelent nekik. A feltámadott Úr ismerte tanítványait, emberi természetüket. Talán azért is hagyta megdicsőült testén a szögek nyomait, oldalában a lándzsaszúrás helyét, hogy minden kétséget eloszlasson tanítványai lelkéből. Félelmük, kételkedésük örömmujongássá változik.

Krisztus feltámadott! Megdicsőítette őt az Atya! Nem „lélekben”, hanem testben dicsőült meg, és támadt fel. Nem kísértésként jelent meg, hanem megmutatta nekik kezét és oldalát. „Tapintsátok meg és lássátok” – mondta nekik

–, azután velük evett és ivott feltámadása után. Tehát testben támadt fel, sőt hozzátehetjük: „Titokzatos testében is megdicsőült”, azaz a tanítványaiban, de bennünk is, akik az Ő Teste vagyunk.

Mindaz, aki megkeresztelkedett, az az Ő halálára és feltámadására keresztelkedett meg. Tehát Krisztus ma is megdicsőül bennünk, és meghívott minket, hogy dicsőségének részesei legyünk. (Lk 24, 37-43; Róm 6, 4-10)

Ha figyelmesen olvassuk az evangéliumot, számtalan utalást tesz Jézus arra, hogy Ő az Atyától jött közénk, mert a Fiú és a Szentlélek öröktől fogva létezik, ők egyek az Atyával a Szentháromságban.

Jézus a Szűz méhében való megtestesülése által olyan emberséget vett magára, mint a miénk, hogy közöttünk élhessen, és teljesítse küldetését, az Atya akaratát. Keresztthalála és feltámadása után – negyven nap múlva – mennybemenetelével tér vissza az Atyához.

A mennybemenetelt Szent Lukács írja le, hogyan vesz búcsút tanítványitól: „Ezután kivezette őket Betánia közelébe, és kezét fölemelve megáldotta őket. Áldás közben megvált tőlük, és fölemelkedett az égbe. Leborulva imádták, aztán nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe.” (Lk 24, 50-52)

A mennybemenetel visszatérés az Atya jobbjára”, Jézus megdicsőülésének ünnepe. Az Ő dicsősége ki akar áradni életünk-

be, testünkbe, fokról-fokra. Ez a folyamat akkor kezdődik el, amikor tudatosan átadjuk Neki életünket. Megnyílunk Előtte, és Ő belép életünkbe.

Ha felvállaljuk Jézus életét, sorsát, dicsőségét, akkor újra átéljük keresztségünket. Az ilyen élet megtapasztalja az Úr édességét, segítő gondosságát, kegyelmét.

Ő megígérte nekünk: „*En veletek maradok a világ végéig*”, tehát aki szereti Őt, keresi a Vele való találkozást a szentmisében, a gyakori áldozásban, megtalálja Őt a felebarát iránti szeretet cselekvéseiben is.

Életünkbe jöhetnek kudarcok, tragédiák, reménytelenség, csüggedés, „áramszünet”, sötétség, üresség és izetlen ima. A kísértések harcát nekünk, az Ő tanítványaik naponta meg kell vívniuk. Sajnos sokan feladják az imát, a hitet, mert minden érdekesebb lesz számunkra, mint az Isten.

A vágyódást Isten után a Szentlélek hitelesíti szívünkben, aki nem magát hirdeti, hanem azt, „*aki volt, aki van és aki eljövendő*”. A Lélek szomjúhozza bennünk az „*élő igaz Istent*”, ez az élő vizek forrása a Lélekről szól azok számára, akik hisznek Jézusban. Az Isten utáni vágyat az egész teremtet világ nem képes lecsillapítani, és az egész ott kezdődött: „*áldás közben eltávozott tőlük és fölemelkedett az égbe*”. (Lk 24,51)

Szent Pállal a hívők közössége magasgatalja a megdicsőült Urat:

„*Ezért Isten felmagasztalta, és olyan nevet adott neki, amely fölötte van minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban, és minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az ÚR.*” (Filippieknek írt levél 2, 9-11).

Megígérte, hogy velünk marad

Minden liturgikus évben újra és újra megünnepeljük, amit Jézus földi életében tett, egészen a mennybemeneteléig.

Egy kedves történet szerint miközben Krisztus a mennybe ment fel, a fogadására érkező Szent Gáborral visszanéztek a Földre, amely sötétbe borult, és csak néhány kis fényecske látszott csupán a felszínen. A főangyal megkérdezte:

- Mik azok a fények odalent? Jézus pedig azt válaszolta:

- Ezek az én imádkozó tanítványaim. Most csak egy tucatnyian vannak, de a tervem az, hogy elküldöm nekik a Szentlelket, és így az egész világot fénybe fogják vonni, mert az Örömhírt elviszik minden embernek.

Gábor kicsit aggódva jegyezte meg:

- És ha esetleg nem sikerül ez az ötleted? A Mester elgondolkodott, és ezt mondta:

- Sikerülni fog! Nekem nincs más tervem, és nincs is rá szükség, mert teljesülni fog.

Ez a példázat is segít bennünket, hogy rájőjünk: Jézus valójában nem hagyott minket magunkra akkor, amikor elment közülünk. Amikor elbúcsúzott, maroknyi csoport vette körül, a tizenegy égre néző apostol, és talán néhány tanítvány. Ám ez a kis csapat volt az a parányi mustármag, amely rohamosan hatalmas fává terebélyesedett. A tanítványok közösségéből kinőtt a Jézus Krisztusban hívők hatalmas közössége, az Anyaszentegyház. Jézus megígérte, hogy velünk marad a világ végéig.

Tanítványaival volt akkor is, amikor a viharos Genezáreti-tavon a csónakban aludt, és tanítványai félelmükben felkeltették. Feltámadása után is velük volt, de már másképpen. Meggyőződhetek róla, hiszen Jézus többször is – a legváratlanabb időben – megjelent.

Csak a Szentlélek eljövetele után értették meg igazán, hogy Ő mindig velük volt, ahogyan most is mindig velünk van. Ő él bennünk a

Szentlélek által, él tovább Egyházában, követőinek közösségében. Tanít minket, Vele találkozunk a szentmisén a szentáldozásban.

Távozásakor feladatot adott nekünk, amihez megadta a szükséges segítséget, és gondoskodott róla, hogy továbbra is érezzük állandó jelenlétét Egyházában.

Mi tehát a mi küldetésünk? Minden embernek hirdetni az Evangélium üzenetét. Örömhírre mindenkinek szüksége van. Meg kell értenünk, hogy **a Mester tanítványainak és az Egyház tagjának lenni nem kiváltság, hanem elsősorban feladat.** Közösségileg, de egyénileg is, lelkiismeretben kötelező súlyos felelősség, hogy **azon a helyen kell fénynek lennünk, ahová Isten állított minket.** Ehhez a nagy feladathoz az Úr olyan hatalmas kegyelmi kincstárát adományozott Egyházunknak, melyből az idők végéig erőt meríthetünk aktuális teendőinkhez. Ilyen kincsek:

- a szentségeink, különösen a szentmise kegyelmei,
- a Szentírás kimeríthetetlen gazdagsága
- hitigazságaink mélységes üzenete
- imádságaink belső világa és ereje
- Egyházunk történelme
- a szentjeink élete
- korunk hiteles egyéniségei
- a szeretetszolgálat tanúsága és
- az „egyszerű” keresztények mindennapi élete.

Isten arra hívta és rendelte az embert, hogy szép, gazdag, gyönyörű, beteljesült élete legyen, mint Krisztusé.

Urunk mennybemenetelének ünnepe teljes életre hív. Megsejteni velünk, hogy milyen a mennyország a földön, milyen gazdag az isteni örökség, aminek már most részesei vagyunk. Még akkor is, ha annak teljessége még várat magára, és milyen nagy a hatalma rajtunk, hívőkön.

Babik Katalin - Horváth Teca

MIT JELENT AZ ÖRÖM?

Rügyet fakasztó szelíd harmatot.
Lankák ölén frissvízű patakot.
Napfényt, levegőt, bársony réteket,
egekbe nyúló büszke bérceket.

Lágy dallamokat, zengő muzsikát,
fenyőerdők ózondús illatát,
hóval borított csendes tájakat,
kalászbba szökkenet főlő vágyakat.

Nyugalanságot, békét, nyugalmat.
A rosszat legyőző diadalmat.
Lélegzetfójtó vad szívdobogást,
sikolyt, könnyeket és kacagást.

Égbolton izzó csillagtömböket,
tengerek mélyén alvó gyöngyöket,
nyíló virágok csodás színeit,
piciny gyermekünk suta lépteit.

Szárnyra kelő fáradt akaratot,
mosolyt, derűt, vidám ünnepnapot.
készülni, várni, adni és szeretni –

az öröm a boldogságot:
az Életet jelenti.

Gellért Zsuzsa

Csúcsok az év elején

Nagyon érdekesen és mozgalmasan alakult a cursillósok élete környékünkön és országosan a 2009-es évben. Két nagy esemény is volt, amelyek máskor ötvenként, ha vannak. Az első esemény a *Pálfordulás Ultreya* (találkozó) volt. Ez az összejevetel mindig Miskolcon szokott lenni.

Már hagyománynak számít, mégis az idei különleges és mérföldkőnek számító eseménnyé vált.

Két dolog is volt, ami különlegessé tette.

- Az első, hogy Görömbölyön, a görög katolikus templomban került megrendezésre. Nagy szeretettel fogadtak bennünket a görömbölyi cursillósok, s a szentmise kezdetéig cursillós énekeket énekelve készítettük fel lelkünket az áldozati lakomára.

- A másik különlegesség pedig az volt, hogy a főcelebráns **Dr. Székely János budapesti püspök atya** volt. **Őt nevezte ki bíboros úr az egész ország cursillósainak referensévé.**

Sokunknak ez az alkalom volt az első találkozás a „főcursillóssal”. Nagy megtiszteltetés volt számunkra, hogy eljött közénk Miskolcra, egyrészt lelki

táplálékot hozni, másrészt ismerkedni az északi régió cursillistáival.

Püspök atya szentbeszédében Boldog Batthányi Strattmann László életét állította elénk példának, kihangsúlyozva, hogy a család milyen nagy kegyelmi forrás lehet. Ő volt az, aki a 13 testvér közül a halálos beteg édesapját ápolta, így lágyítva meg szívét a haragvó apának, aki főúri fiát nem akarta másokat szolgáló orvosként látni.

Strattmann László életének másik emlékezetes sorsfordítója a házassága volt. A feleségével megélt szerelem és életfelfogás tudta az orvos férjet az Isten felé vezető úton megtartani. Számomra nagyon meghatározó volt hallani a mindennapi családi imákról, hogy a népes család mennyire fontosnak tartotta ezt az eseményt.

Strattmann László mindennap hálát adott feleségéért is, s az ima megfelelő részénél felállt, és mélyen meghajolt felesége előtt, így köszönve meg neki a családjáért hozott áldozatos tevékenységét. Püspök úr kiemelte, milyen hatalmas van az édesanyák kezében.

A szentmise után szeretetlakomán – agapén – vettünk részt, és a szokásos

tanúságtételek következtek, melyek meglepő őszinteséggel és nyíltsággal hangzottak el.

Azt hiszem, a Cursillónak ez is egy hatalmas eredménye, hogy az emberek levetik álarcukat, és mernek anélkül őszintén beszélni. Krisztus nélkül ez nem lenne lehetséges, mert nélküle a világnak akarnánk megfelelni.

Takács Alajos atya a régi rutinnal vezette a tanúságtételek ezen részét, s neki is nagy szerepe van abban, hogy az emberek őszintén mernek kitárulkozni a többiek előtt.

A másik nagy esemény az első ízben összehívott *Nemzeti Ultreya* volt. Budapesten, a Villányi úti Szent Imre templom adott otthont a rendezvénynek. Ennek az ultreyának a mottója: **„Krisztus szeretete sürget”.**

Erre adott választ **Beer Miklós püspök úr**, amikor úgy nyilatkozott, hogy mi, cursillósok megkaptuk a hit ajándékát és küldetésünk van továbbadni Krisztus szeretetét.

Kb. 1000 fő volt jelen, s a sokaság láttán úgy fogalmazott, hogy az Úristen sokszor 72 tanítvánnyal ajándékozott meg minket.

Tolmácsolta továbbá a Szentatya üzenetét, aki biztat Krisztus szeretetének továbbadására.

„XVI. Benedek pápa Szent Pálnak, a Cursilló védőszentjének közbenjárását kérve, szívesen küldi apostoli áldását a magyarországi mozgalom és az

első Országos Ultreya résztvevőire.”

Dr. Erdő Péter bíboros úrtól és az egyházmegyék püspökeitől is kaptunk üzeneteket, akik a következő gondolatokkal bíztattak és bátorítottak bennünket.

Dr. Erdő Péter bíboros úr többek között azt mondta: *„Tapasztalatom szerint a Cursilló mozgalom értékes része a hazai egyházi életünknek.”*

Dr. Ternyák Csaba érsek úr üzenetéből származik a következő fontos biztatást: *„Az egy Istent szívvel, lélekkel, tanúságtevő élettel, apostoli munkával szolgálni nagy feladat és kitüntetés. Kívánom, hogy ennek a nemes feladatnak még odaadóbb szolgálj legyenek egy-egyben, helyi lelkipásztorokkal és püspökökkel... Bízom benne, hogy lelkese-
désük még inkább kihat magyar egyházunk életére.”*

Dr. Veres András szombathelyi püspök úr: *„A Cursillót végzetek beépülnek a helyi közösségekbe, és sok esetben azok motorjaivá válnak. Kívánom, hogy váljon a Cursilló hazánk új evangelizációjának egyik biztos támaszává.”*

Dr. Márfi Gyula veszprémi érsek úr – aki egri és szombathelyi „előéletében” már kapcsolatban volt e lelkiségi mozgalom vezetőivel, ezt üzent: *„Szívből kívánom, hogy a Szentlélek segítse további tevékenységüket is a magyar keresztények lelki megújításában, amelyre égető szüksége van magyar ha-*

zánknak.”

Spányi Antal székesfehérvári püspök úr üzenete: „Köszönöm áldozatos törekvéseiket, melyekkel sok embert segítettek a megtérés útján járni és a plébániák életében felelősségteljes, apostoli szolgálatot vállalni.”

Mayer Mihály pécsi püspök úr a következő üzenetet küldte: „A Cursilló mozgalom bátran vállalja a mai kihívásokkal teli világban a civil szerveződések természetfölötti, jézusi értékrendjét.”

Kocsis Fülöp hajdúdorogi görög katolikus püspök úr üzenete: „Hiszem, hogy hazánk lelki megújulása megkezdődött. Nem tömeges megtérésre várok, hanem azokra az apró, egyes emberi életben azögbement kegyelmi lépésekre, amelyek – eleinte – láthatatlanok, mégis egyre nagyobb hatással vannak mindnyájunkra.”

Dr. Bábel Balázs Kalocsa-kecskeméti érsek úr üzenete: „Ha keresztény szellemben lehetőség lenne átalakítani a munkahelyi légkört, tartalmasabbá tenni a családi életet, és kis közösségek létrehozásával a kallódókat, a keresőket is szándékuk szerint sikerülne felkarolni, mérhetetlen kegyelmek és áldás forrása lenne a mozgalom.”

Másik résztvevő főpapunk: **Dr. Székely János püspök úr** volt, aki gondolatait Szent Pál köré csoportosította, mivel ő a Cursilló védőszentje, s egyben Szent Pál éve is van.

„Szent Pálnak a damaszkuszi út volt a Cursillója. Ott dőbbsent rá, hogy változtatni kell az életén. Tanuljunk a lán-goló szívű Páltól Krisztus-szeretetet, aki üldözöböl, Krisztus-követő lett. Tanításával adta tovább Krisztus szeretetét.”...

A Cursillóban is nagyon sokan vagyunk, akik hasonló utat jártunk be. Nagyon sok új megtérő van a mozgalomban. Ez szépen kiderült a tanúságtételekből.

Szűkebb pátriánkból Ede testvé-
rünknek volt alkalmja életéről tanúságot tenni. Az ő élete és Istenre találása sokunk szemébe könnyeket csalt.

A többi tanúságtévő: egy jezsuita pap, egy evangélikus és egy református vallású hívő volt. De a Cursillóban talált egymásra egy fiatal pár, egy roma házaspár és egy bölcső-keresztény egyaránt. Mindegyikőjük a közösségben megélt, és főleg megtalált krisztusi szeretetről beszélt.

Mit is írhatnék zárszóként mást, mint hálát adni Istennek a Cursillóért, és azokért a kegyelmekért, amiket Tőle kapunk mint keresztény ember. Azért, hogy a feladat, amely ránk vár, nem nyűg és kényszermunka, hanem szívvel-lelket melegítő ajándék és sok-sok gyönyörű perc, óra, nap és év, amelyet keresztény testvéreinkkel, de főleg Krisztussal tölthetünk.

Farkas Gábor

Egyházmegyei Karitásztalálkozó

2009. március 21-én egyházközségünk rendezte az egyházmegyei Karitásztalálkozó csoportok küldötteinek tavaszi találkozó-ját. Mintegy 28 település 34 Karitásztalálkozóját a vendégek 140 fővel képviselték. A szentmisét Dr. Katona István püspök úr mutatta be a koncelebráló vendégpapok és a helybéli papság képviselőivel.

Szentmise után püspök úr tanítását hallottuk a Szentatya „Caritas deus es” enciklikájának magyarázatával.

A rövid agapé után **Kármán János atya, a Váci Egyházmegyei Karitásztalálkozó igazgatója** beszélt a keresztényi lelkeségről, mely Istennel való jó kapcsolatunkat kell, hogy tükrözze. Ehhez kellene a kegyelmi eszközök.

A nagybőjti idő lévén egy szép kereszt-
út végzésével emlékeztünk Urunk szenvedésére.

Végül **Árvai Ferenc atya, az Egri Egyházmegye új Karitásztalálkozó igazgatója** szölt a Karitásztalálkozó jövőbeni feladatairól, terveiről, az életmiszergyűjtés eredményeiről.

Jó volt találkozni a sok ismerőssel, a sok lelkes, mosolygó, segíteni kész emberrel, akiket ugyanaz az őszinte szeretet vezérel. A gazdag program közös ebéddel ért véget.

Köszönet Balázs atyának és János atyának a sok segítségért.

Köszönet az adakozóknak, akik pénzzel, süteménnyel, kétkézi munkával és egyebekkel segítettek. Köszönet az énekkarnak, hogy az ünnepi szentmisénket még szebbé tették énekükkel.

Begov Ferencné
a Karitásztalálkozó csoport vezetője

A vértanúság forrása az elszánt szeretet

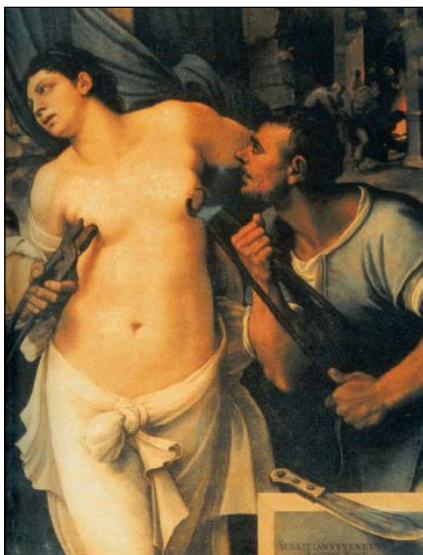
Jézus Krisztus már üldöztetésével ráirányította az emberiség figyelmét arra az útra, amelyen az Őt hűen követőknek bizonyos körülmények között haladniuk kell. Az apostolok lelkében szenvedésének rettetését túlargyogta föltámadásának öröme.

Amint Jézus kinszenvedéséből és feltámadásából sarjadt ki az örök élet, úgy csaknem három évszázadon át az üldöztetésben erősödött meg a kereszténység.

A vértanúságig kitartó személyek szívében akkora elszánt szeretet élt, mely a haláltól, a kínzásoktól való félelmen is képes volt fölülemelkedni. Hiszen az első keresztény nemzedékek abban a meggyőződésben éltek, hogy Krisztushoz tartozásukat a vértanúság árán is vállalni kell. Vallo-másuk szerint akkor tudják Jézus lelkületét magukévá tenni, ha életüket is föláldozzák Istenért, hiszen Jézus is megjövendölte: „**Amint engem üldöztek, úgy titeket is üldözni fognak.**”

(Meg kell azonban jegyeznünk, a kereszténység tiltotta és tiltja a vértanúságra való önként jelentkezést.)

Kevés valós történeti adatot ismerünk a kora-keresztény századokból. Hiteles életrajz helyett a vértanúknak inkább csak a szenvedéséről és haláláról olvashatunk. E korban különös tiszteletben tartották azo-

Szent Ágota

kat a lányokat, asszonyokat, akik testi gyöngeségük, törekénységük ellenére hőiesen vállalták a fenyegetéseket, a kínzásokat, s végül a halált is.

Köztük emlékezhetünk meg **Szent Ágotáról**, aki a szicíliai Cataniában szenvedett vértanúságot 251-ben, Decius császár uralkodása idején. Őt a belső tisztaság és jóság szentjeként tartja számon az

Anyaszentegyház. **Ünnepe február 5-én van.** A róla szóló legendában az alábbiakat olvashatjuk:

Előkelő szülők nagyon szép leánya volt Ágota. Már egészen kisgyermek korától csak Krisztusért akart élni. Majd egy érzé- kies, kapzsi, pogány helytartó szerelemre lobbant iránta. Ő azonban visszautasította. A helytartó bosszúból bordélyházba csu- katta, gondolván, hogy ott megtöri ellenál- lását. Azonban nem sikerült neki.

Majd börtönbe zárás következett ke- gyetlen kínzásokkal. Testét megcsonkítot- ták, de Krisztushoz való hűsége sziklaszi- lárd maradt. Lelke erősebb volt a testénél, Isten-szeretete hatalmasabb a fájdalomnál. Belehalt a kínzásokba.

Tisztelete hamar elterjedt nemcsak Szi- ciliában, hanem az egész keresztény világ- ban is. Példaképe volt az ókornak, de az le- hetne most, a manák is!...

Szicíliai Szent Metód püspök annak idején így írt róla: „*Valóban jó Ő, Isten jó- ságának részese. Ezért hívják Ágotának, azaz „jó”-nak. Nemcsak a neve az, hanem valójában is jó. Ő, Ágota, neved hív, ... pél- dádd vonz, hogy mindenki késedelem nélkül Istenhez, az egyetlen igazi Jóhoz térjen.*”

Alig fél évszázaddal későbbi időből származik egy másik nagy szentje az Egy- háznak: **Szent Atanáz.**

Alexandriában született 295-ben. Megérte Diocletianus császár borzalmas egyházüldözését. Még ezután is kitartott az igaz hitért való küzdelemben az állam- hatalommal szemben. Életének 17 évét töltötte hazájától távol, ötszöri száműzetés következményeként. Fiatal diakónusként

Szent Atanáz

323-ban részt vett a niceai zsinaton, s 32 évesen pedig már ő lett Alexandria püspö- ke. Erősen, mindent megvető bátorsággal védelmezte az Egyház függetlenségét az államhatalommal szemben, valamint Jé- zus Krisztus isteni lényének valóságát az akkor fellendülő arianus tanítással szem- ben, akik Jézusnak csak az emberi mivolt- tát ismerték el.

Hányattartott élete ellenére is kiváló írá- sok születtek keze nyomán, és egyszerű beszédei maradtak fenn, amelyekben kifeje- tette és védelmezte az igaz hitet.

Élete példája adjon ma is mindnyá- junknak erőt a hitvallásra, és az elszánt szeretetre. **Ünnepét május 2-án tartjuk.**

SZ. S. K.

Május - Mária hónapja

Gyerekek!

*Ne felejtsetek el, hogy van egy Égi Édesanyánk, aki mindig közbenjár értünk.
A Szűzanya legfőbb vágya, hogy minden gyermeke megtalálja
életének helyes irányát és egyetlen értelmét Szent Fiában.*

Anyák napján

Ugye, ez az ünnep nagyon közel áll a szívetekhez? Ám ilyenkor nemcsak ünnepelni kell, nemcsak virággal köszönteni az édesanyákat, de bocsánatot is kell kérni a sok elmulasztott pillanatért, a meg nem fogadott anyai tanácsok miatt, a szemtelen viszszafelelésért, a nemtörődomségért. Az édesanyák már elfeledték mindezeket, mert mindenkinél jobban szeretik a gyermekeiket. Szeretettel és hálával viszonzátok ezt ti is, életetek minden napján.

AZ ÉN ANYUKÁM

Szeretem, amikor felkelek
jó lesz a kedvem, ha felnevet.
Szeretem, amikor enni ad,
azt is, ha álmából felriad.
Van úgy, hogy ilyenkor morcosabb,
és persze, kicsikét kócosabb.
Nem bánom azt sem, ha mérgeesebb,
ilyenkor talán még édesebb.
Szeretem, amikor jót mesél,
azt is, ha énvelem mendegél.
Szeretem, amikor ad puszit,
s húsvétkor hozza a kis nyuszt.
Szeretem, amikor megdicsér,
és ha a sulig elkísér.
Szeretem, amikor rám hajol,
homlokra csókol és átkarol.
Szeretem, amikor dolga van,
meglátom rajta, hogy gondja van.
Szeretem, amikor ölbe vesz,
azt is, ha esténként kádba tesz.
Szeretem, amikor kérdezem,
jó-e, ha öleli két kezem?
Szeretem nagyon, ez nem vitás,
annyira és úgy, mint senki más!

Nagy Bandó András

EGYEDÜL

*Elmosolyodott ráncos ajka,
Unokáihoz szállt a lelke.
Amíg a babot kavarta,
Az altatódalt énekelte.
Szelíd emlékek felhőzték be
Arcát, aztán a homlokát.
S ő főzött, főzött, nem is ette
Egymagában a vacsorát.
Futottak néha, összejöttek,
Ellaktak nála estelig.
Ha néhanapján hazajöttek,
Görcsösen rándult meg a szív.
Aztán a görcsök egyre jöttek,
S a látogató elmaradt.
Egyedül van már,
nem főz többet,
Maga alszik a hant alatt.*

Stetka Éva

Egy kivétellel...

Ükapámnak tizenhárom gyermeke volt. Csak úgy rajzott körülötte a sok kis lurkó, amikor hazajött a hivatalból. A gond, a fáradtság persze az anyának jutott. De az nem sokat beszélt erről. A kertész, ha a kertjét megmutatja, nem terheli vendégét tövises munkájának felpanaszolásával. Örül, ha elismerő nyilatkozatot hall: „Milyen szép!”

Egyszer azonban az apára hárult a kertészi tiszttség. Az anya színházba akart menni. Amikor elbúcsúzott férjétől, így szólt:

- A gyerekek már vacsoráztak, a leckéikkel is elkészültek, engedd őket még egy kis ideig játszani, aztán gondoskodj róla, hogy az apróságok ágyba kerüljenek. Ezt csak meg tudod tenni, kedves férjúrám!

- Már hogyan tudnám! Ti asszonyok, olyan nagy hühöt csaptok a háztartásokkal! Ha mi, férfiak, hajlandók lennénk ilyen apró-cseprő ügyekkel foglalkozni, már régen a kisujjunkban lenne az egész.

Az asszony kezébe vette férjének fent említett kisujját és így szólt:

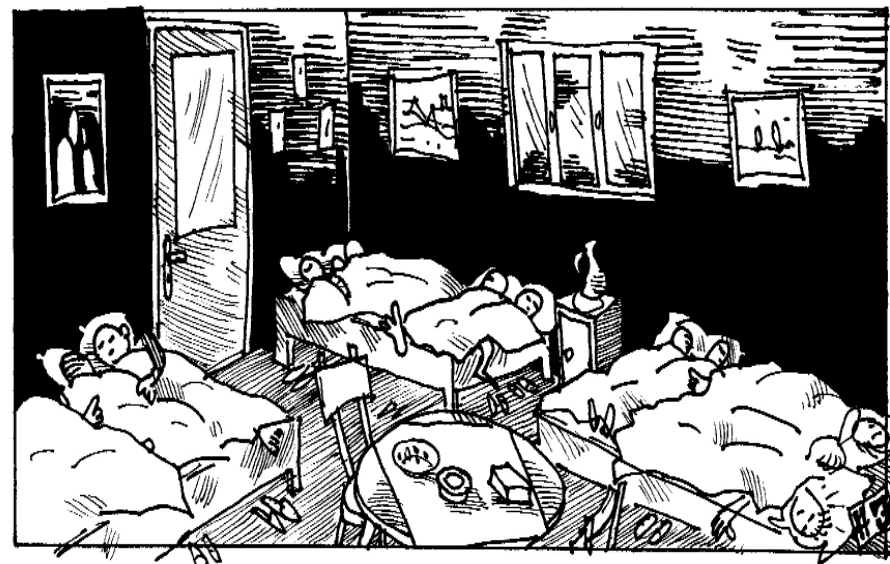
- Majd meglátjuk, te kisujj, hogyan bánsz el a tizenhárom csemetével!

Az anya késő éjszaka tért haza. A ház csendes volt. Hallgatózott a gyerekszoba előtt. Mély lélegzetvételek. Férje is mélyen aludt. Ő is lefeküdt hát.

A reggeli napfény besütött a hálósobába.

- Nos, kedves férjem, mi volt tegnap este?

- Mi volt? Hát, mi lett volna?

- Úgy értem, hogy nem volt-e színház?

- Tudtommal, te mentél színházba.

- Szóval, minden nehézség nélkül lefektetted a gyerekeket?

- Nehézség nélkül! Ha valamelyik rosszalkodni kezd, az ember egyszerűen ellátja a baját.

- Tehát mégsem feküdtek le olyan simán?

- De igen, mind, egy kivétellel. Az kézzel-lábbal kapálózott. De én megtanítottam kesztyűbe dudálni!

- Melyik az az egy?

- De asszony, nem tudom én mindezt megjegyezni magamnak! – Az a bozontos, vörös hajú volt.

- Bo-zon-tos vö-rös ha-jú??? Te, ember, hiszen nekünk nincs is...

Berontott a gyerekszobába. Ott feködt békés álomba merülve a tizenhárom között egy tizennegyedik, a szomszédék vörös hajú Jancsikája.

Vajon a szomszéd mit szolt? Felháborodott talán? Kétségbeesetten kereste a csemetéjét?

Szó sincs róla. Tizenegy gyereke közt észre sem vette, hogy az egyik hiányzik. Csak akkor jött rá a tévedésre, amikor Jancsika reggel szépen megmosdatva, felöltöztetve, megfésülve megérkezett a szülői házba.

(Forrás: Don Bosco Kalendárium)

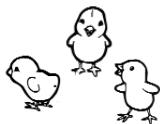
HÚSVÉT

GYEREKNEK

Gyerekeknek

Kedves Gyerekek!

Remélem, a nagybőjti készülődésetek alatt lesz elég időtök, hogy egy kicsit kikapcsolódjatok. Most is készítettem nektek egy kis fejtörőt, remélem nektek is fog tetszeni.
A megfejtéseket küldjétek el levélben a Római Katolikus Egyházközség 3700 Kazincbarcika, Dózsa György út 35. vagy e-mailben a rkkazincbarcika@freemail.hu, petroka2@citromail.hu címre, de leadhatjátok a sekrestyében is.

Kisebbeknek

1. Rajzoljátok le, hogy a nagybőjti készülékben te mit tettél Jézusért!

2. Kérlek benneteket, színezzétek ki kedvete szerint!

Nagyobbaknak

1. Szerettem volna egy szentírási részt leírni nektek, de sajnos csak hiányosan tehettem, mivel a sok olvasástól nagyon megrongálódott a könyvem. Segítsetek kiegészíteni a hiányzó részeket!

„Ő, aki ..... nem cselekedett, s álnokságot sem találtak ..... , aki, mikor ..... , maga nem szidalmazott, mikor ..... , nem ..... , hanem rábízta magát az igazságos..... : aki a mi bűneinket maga ..... testében a fán, hogy a bűnöknek ..... az igazságnak éljünk: az ő sebé által ..... meg. (1Pét 2,22-24)

2. Kiről van szó?

a) „Egy ifjú követte. Csupasz testén nem volt egyéb, egy lepelnél. Mikor el akarták fogni, otthagyta a leplet és meztelenül elfutott.”
.....

b) „...félt Jánostól, mert tudta, hogy igaz és szent ember.... Valahányszor beszélt vele, nagy zavarba jött, mégis szívesen hallgatta.”
.....

c) „Te is közéjük tartozol”
.....

d) „Takarodj tőlem sátán! Emberi módon és nem Isten tervei szerint gondolkodol.”
.....

e) „Uram, te mosod meg az én lábamat?”
.....

b) „Ne légy hitetlen, hanem hívő!”
.....

Szerencsés megfejtést és kegyelmekben gazdag húsvétot kívánok!

Aranka néni

Gyerekekről – gyerekeknek

Gyerekek! Észrevettétek, hogy milyen gyors szárnyakon száll az idő? Nemrégien ünnepeltük a Kiszűz születését, és már itt a Húsvét, beköszöntött a tavasz. Mi történik ekkor?

Tavasszal a virágok
egymás után nyílnak,
hóvirág és ibolya
kirándulni hívnak.

Rügyet bontanak a fák,
kivirul most minden,
tavaszi szél könnyedén
ágról-ágra libben.

Kisfiúk és kislányok
kacagva szaladnak,
örülnek virágnak,
örülnek tavasznak.

Elmesélek nektek egy keserű tavaszi történetet. Igaz, nem gyerekek a szereplői, de a tanulságot nektek kell levonni.

Vak ember ült egy épület előtt a lépcsőn, lábánál egy tábla a következő szöveggel:
„Vák vagyok, kérem, segítsenek!”

Arra ment egy újságíró és látta, hogy a kalapban alig van pénz, csak pár forint. Lehajolt, dobott bele kétszáz forintot, és anélkül, hogy megkérdezte volna, elvette a táblát és a másik oldalára írt egy mondatot.

Délután visszatért a vak emberhez és látta, hogy a kalapban sok pénz van. A vak felismerte a lépteit, és megkérdezte tőle, hogy ő írt-e a táblára, és ha ő volt, akkor mit?

Az újságíró így válaszolt:

- Semmi olyat, ami ne lenne igaz. Csak a soraidnak kicsit más formát adtam - és mosollyal az arcán távozott.

- A vak ember soha nem tudta meg, hogy a táblán ez állt: **„Tavasz van, és én nem lát-hatom!”**

Rájöttetek, hogy miért meséltem el ezt a kicsit szomorú történetet? Azért, hogy megértsétek, milyen csodálatos ajándékot kaptatok Istentől. Ti láthatjátok a kivirult tavaszi fákat, a kék-lő eget, hallhatjátok a kedves kis madarak énekét, és futhattok vidáman a simogató tavaszi szélben. Elmondhatjátok mindazt, amit szeretnétek.

De vannak nagyon sokan - gyerekek is -, akik ugyanezeket nem tehetik meg, mert valami miatt sérültek, fogyatékosak, betegek. Ilyen szép napokon gondolatok rájuk is egy percre, és mondjátok értük egy imát. Ti soha ne legyetek vakok mások szenvedése iránt! Minden reggel, ha kinyitjátok a szeméteket, ne feledjétek el annyit mondani: Köszönöm Uram!

IMÁDSÁGOM

Hogyha engem az Úr Jézus
az ölébe venne,
legjobb dolgom a világon
tudom, nekem lenne.

Szent szívének közelében
volna puha fészke,
semmiféle veszedelem
nem árthatna nékem.

Nem félnék én, ha a sátán
reám törne hévvel,
mert megvédene az Úr Jézus
hatalmas kezével.

Meghajtom hát a fejemet
imádságra, csendbe,
kedves Jézus arra kérlek
vegyél az öledbe.

Békefi Pál

A tavasz együtt érkezik szomorú és vidám ünnepekkel. A hétköznapi szürkeségét kiszínezi az ünnep. A színskálán a sötét szín. Jézus szenvedését és halálát jelzi. Ilyenkor teljes szívünkkel a Megfeszített felé kell fordulnunk, hisz Ő önként, szeretetből meghalt értünk, bűnösökért a keresztfán. Feltámadásához a szenvedésén keresztül vezetett az út.

Amikor Jézust keresztre feszítették, a szeretet felett úrrá lett a gyűlölet. Ámde felvirradt Húsvét hajnala: **Üres a sír, Jézus Feltámadt! Az Élet győzött a halál felett! A szeretet győzött a gyűlölet felett! A kereszténység ebből a húsvéti hitből ered.**

Az alábbi történet egy olyan kisfiúról szól, aki már gyermekkorában megismerte Jézust, és befogadta Isten szeretetét a szívébe.

A kis Vilmos

Édesapja, édesanyja meghalt. Mindketten a katonaságnál dolgoztak, így haláluk után a gyerek ott maradt. Úgy hívták: **a kis Vilmos, a század fia**. A katonák maguk között csak „a ragyogó szemű gyerekeknek” nevezték.

Ez a kisfiú állandóan imádkozott. Nem azért, hogy kapjon valamit, hanem azért, hogy az Úr Jézus mentse meg a katonákat, segítse őket, hogy el ne vesszenek, hogy megmenekülhessenek! Folyton Jézusról beszélt

nekik, de ők nem figyeltek rá, kinevették.

Egyszer a század nyári gyakorlatra készült. A százados azt mondta az őrmesternek:

- Ne vigyük el a kis Vilmost a gyakorlatra. Gyenge gyerek, nem fogja kibírni. De az őrmester azt válaszolta:

- Ne hagyjuk itthon, mert a többiek egész évben csúfolni fogják, hogy olyan gyenge legény, hogy a táborozást se bírja. Így hát elvitték.

Abban az évben nagyon durva újoncok voltak, rengeteg csíny követek el. A százados így szólt az őrmesterhez:

- Ezt nem lehet tovább tűrni. A legközelebbi csínytevőt, bárki legyen is az, megkorbácsolatom.

Egy reggelre az egész tábor területén valaki elrontotta a céltáblákat úgy, hogy nem lehetett lögyakorlatot tartani. Elkezdődött a nyomozás. Minden nyom abba a barakba vezetett, ahol a kis Vilmos is lakott. A százados kiállította a barakban lakókat.

- Fiúk, az éjjel valaki elrontotta a céltáblákat. Álljon elő, aki tette! Néma csend, senki nem mozdult.

- Ha senki nem vállalja – mondta a százados – büntetésből mindenkit megkorbácsolatok!... Még nagyobb csend.

- Fiúk, legyen valaki, aki vállalja, és akkor a többi szabad! A nagy csendben kilép a kis Vilmos. Ott áll a többiek előtt. A százados ránézett:

- Fiú, te ezt nem tudtad megtenni!

- Százados úr azt mondta, ha valaki vállalja, a többi szabad. Én pedig vállalom! – mondta a kisfiú.

A százados életének legnehezebb pillanata volt, de szavát adta. Nem tudott mást tenni, meg kellett korbácsoltatnia a kis Vilmost. A többieket pedig azzal büntette, hogy nézniük kellett.

A kisfiú, amikor levetette az ingét, csak akkor látták, hogy milyen gyenge gyerek. Az első ütésnél leesett a földre. Egy kicsi sikoly hagyta el a száját. Abban a pillanatban előugrott a század „fekete báránya” a gonosz Jimmy, és azt kiáltotta:

- Hagyjátok abba! - Én voltam! A kis Vilmos a földről így szólt:

- Százados úr, Jimmynek nem lehet már semmi baja, én elszenvettem a büntetést! Jimmy szabad!

Valóban, Jimmy szabad volt, de a kis Vilmost elvitték a kórházba. A százados másnap elment meglátogatni. A kórház folyosóján találkozott az orvossal. Megtudta, hogy a kisfiún nem tudnak segíteni, mert nagyon le van gyengülve, meg fog halni.

A százados meghiúsult lépést a kórterembe, de az ajtónál nem jutott tovább. Az ágyon ott feküdt a kis Vilmos. Az ágy mellett pedig ott térdelt Jimmy. A katona zokogott.

- Mondd Vilmos, hogy voltál képes értem ezt megtenni, elszenvetni ártatlanul a korbácsot?

Vilmos nagyon halkán válaszolt:

- Nem emlékszel Jimmy, olyan sokszor meséltem neked Jézusról. Őt nemcsak megkorbácsolták. Ő a véres vállára vette a keresztet is. Három órán keresztül függött ég és föld között. Ti nem értettétek! Most már érted, Jimmy? Zokogva hangzott a válasz:

- Igen, most már értem.

Gyerektörténet, de a százados is ezáltal értette meg Isten szeretetét.

„Csak azt tudom, hogy Te nagyon szeretsz, hogy értem állt a Golgotán kereszt. Csak azt tudom, és elég ez nekem, vezess, szeress, én drága Mesterem.”

Egy kis mosoly - mindenkinek

Egy orvos apuka sétálni megy az öt éves Sárával és a hét éves Gergővel. A templom előtt elhaladva Sára megkérdezi édesapját: - Ugye ebben a házban lakik az Isten? Gergő komoly, megfontolt hangon szól oda hűgának: - Nem, Isten nem itt lakik, itt csak rendel.

- Mit mond a kínai egy hosszú mise közben?
- Nuku duma csak ima!

Hogyan köszön el egy hívő ember a töltőtollától, amelyet elejtett, és áthaladt rajta egy autó?

- ???
- Pá lapos toll!

- Tudod-e fiam, miért teremtette Isten először Ádámot, és csak azután Évát?
- Igen tisztelendő úr!- válaszolja Pistike. - Mert Isten tudta, hogy nem jó az asszonnyal kezdeni!

Kovács a feleségével és az anyósával nyaral Jeruzsálemben. Egyik nap az anyósa hirtelen belázasodik, majd meghal. Egy temetkezési vállalkozó felajánlja, hogy helyben eltemetik az elhunytat.

- Nem, köszönöm, inkább hazaszállítatjuk – hárítja el az ajánlatot Kovács.

- De miért? Nagyon szép ceremóniát tudunk szervezni – próbálkozik a temetkezési vállalkozó.

- Nézze, uram! Kétezer éve eltemettek itt egy fiatal embert, aki három nap múlva felámadt. Nem akarok kockáztatni...

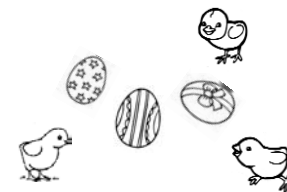
Ádám reklamál Istennél.

- Uram, miért adtál nekem egy ilyen buta nőt, mint ez az Éva?

- Miért, talán nem szereted, hiszen szépnek teremtettem?

- De szeretem, csak miért ilyen buta?

- Azért, hogy ő is tudjon téged szeretni.

A család ül az ebéd körül. A menü spenót. Az apa mondja a kisfiának:

- Fiacskám, evés előtt mondd el szépen az imát. Mire a gyerek:

-Jövel Jézus, légy vendégünk, edd meg, amit adtál nekünk...

Összeállította: Szerafi Éva

Találkozni az Istennel

Volt egyszer egy kisfiú, aki találkozni akart Istennel. Tudta, hogy hosszú az út odáig, úgyhogy bepakolt a táskájába egy csomag csokis kekszet, egy nagy üveg kólát és nekivágott.

Három háztömbbel odébb, találkozott egy öreg névvel. A néni a parkban ült és a galambokat figyelte. A fiú letelepedett mellé, és kinyitotta a táskáját. Inni akart egyet, amikor gondolta, hogy a néni biz-

tosan éhes, így megkínálta csokis keksszel.

A néni hálásan elfogadta, és rámosolygott. Olyan kedves volt a mosolya, hogy a kisfiú ismét látni akarta, ezért megkínálta a kólával is. A néni megint rámosolygott. A kisfiú nagyon boldog lett! Egész délután ott ültek, majszoltak és mosolyogtak, de egy szót sem szóltak.

Miután besötétedett, a kisfiú rájött, hogy álmos, ezért felállt, hogy hazamenjen. Pár lépés után megfordult, visszaszaladt, és megölelte a nénit. Amaz válaszul minden eddiginél szebben mosolygott.

Amikor – nem sokkal később – benyitott a lakásukba, édesanyja meglepődött örömteli arckifejezésén.

- Mit csináltál ma délután, ami ilyen boldoggá tett? - kérdezte tőle.

- Istennel ebédeltem - válaszolta, de mielőtt az anyja újra megszólalhatott volna, hozzátette: - Képzeld, olyan szépen mosolygott, hogy olyat még sohasem láttam!

Közben az idős néni szintén békességet sugárzó arccal tért haza. A fia megdöbbenve tudakolta:

- Hol jártál mama, hogy ennyire boldog vagy?

- Csokis kekszet ettem a parkban Istennel - felelte. De mielőtt a fia bármit is szólhatott volna, így folytatta:

- Tudod, nem is gondoltam volna, hogy ilyen fiatal!

Ráakadt: Temesi Zoltánné

Mondd elsőként!

A legény magas, testes, mennydörgő hangú, és durva férfi volt.

A lány kedves és gyöngéd teremtés. Összeházasodtak. A férj igyekezett mindent előteremteni, hogy felesége semmibe se szenvedjen hiányt. A feleség gondját viselte a háznak és a gyerekeknek. A gyerekek felnőttek, megházasodtak és elhagyták a családi fészket. Ismert történet...

S amikor minden gyerek megtalálta helyét az életben, az asszony arcáról lehervadt a mosoly, egyre jobban magába zárkózott, és kedvetlenné vált. Elment az életvágy is, és hamarosan fel sem kelt az ágyból.

A gondos férj kórházba vitte. Orvosok és neves szakértők vizsgálták meg. Senki sem tudta megállapítani, milyen betegségben szenved. Csak a fejüket rázták tanácstalanul.

Az utolsó szakértő félrehívta a férfit és így szólt hozzá: „Szerintem... egyszerűen arról van szó..., hogy a feleségének elment az életkedve.”

A nagydarab ember szó nélkül odaült felesége ágyához és megfogta a kezét; a gyöngye kezecské szinte eltűnt hatalmas tenyerében. Mély hangján így szólt:

- Neked nem szabad meghalnod!
- Miért? - kérdezte az asszony gyöngéden.
- Mert szükségem van rád!
- Hát ezt miért nem mondtad előbb?

Attól a pillanattól kezdve az asszony állapota jobbra fordult. Ma egészen jól érzi magát. Az orvosok és szakértők azóta is azon tanakodnak, milyen betegsége lehetett, és milyen orvosság gyógyította meg.

Ne várj a holnapra, hogy azt mondd valakinek: **szereted**. Tedd meg mindjárt. Ne gondold: A feleségem, a gyermekem, az édesanyám... már úgyis tudja. De mondd, belefáradnál, ha ezt többször megismételnéd?

Ne az órára nézz, hanem vedd föl a telefont: „**Én vagyok, csak azt akarom mondani, hogy szeretlek.**”

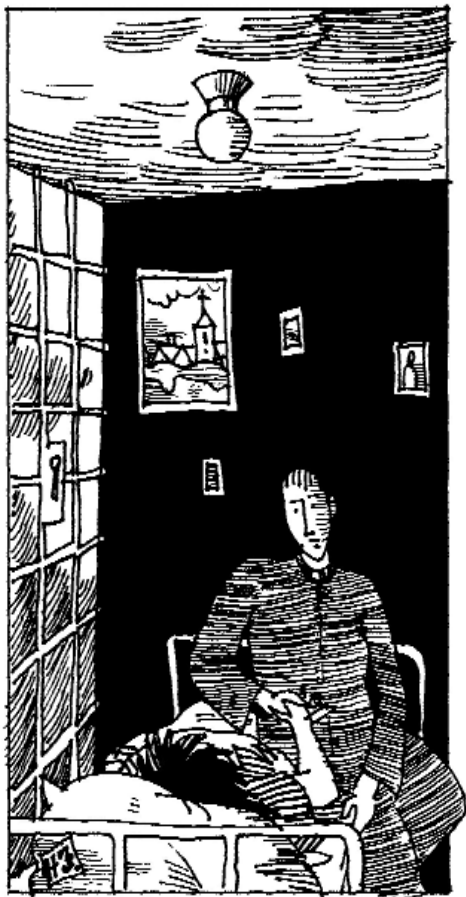
Szorítsd meg a szeretett személy kezét és mondd neki: „**Szükségem van rád! Szeretlek.**”

A szeretet az élet. Az élők és a holtak országa közötti különbség a szeretetben rejlik.

(Bruno Ferrero)

Lejegyezte: Aranka néni

Nincs véletlen

Az atya életútja az Oroszország elleni német támadáskor kezdődött. Amikor hazájában már a hitleri zászlóaljok lépéseitől remegtek az emberek, szüleit gyűjtőtáborba vitték, mert szembeszálltak a megszállókkal. Ekkor vitte őt magával nagynénje Franciaország távoli vidékére, miután a nála alig pár évvel idősebb nővére nyomtalanul eltűnt.

Nagynénje és a rokonok nevelték, köztük nőtt fel. Pap lett belőle, és a misziós munkáért lelkesedett. Azon a napon kellett volna Közép-Afrikába indulnia, amelyen a párizsi börtön lelkésze meghalt. Mindenki rögtön őt ajánlotta az elhunyt helyébe, mert sok nyelven beszélt.

- Úgy érzem, hogy az isteni gondviselés akarata ez - mondta Mihael atyának előljárója. A maga helye nem Afrikában, hanem itt van, e szerencsétlen emberek között. Jól jegyezze meg magának: a mi életünkben nincs véletlen, hanem minden kegyelem. Isten gondviselése mindent aprólékosan tervbe vesz, mindazt, ami számunkra ismeretlen és rejtett, és amiért mi, szerencsétlenek tartjuk magunkat.

Lehet, hogy új munkahelyére egyetlen lélek megmentéséért kerül. Higgye el, ez az egy lélek megéri, hogy feláldozza érte hittérítő hivatását. Ezért menjen csak békében...

Mihael atya lelkében szokatlan nyomot hagyott az előljáró kijelentése. Mint ha belső világosságot támasztott volna. Jóságával sok emberi szívet megnyert Istennek a börtönben. Éppen azokat a leghidegebbeket, Istentől legtávolabbra menekülteket. Nemegyszer kellett megvetést és gyűlöletet éreznie, bár ilyen esetek mind ritkábban fordultak elő.

Az atya szépen és jól dolgozott. Beletanult munkájába. Egy középkorú bebörtönzött nő azonban újból és újból sikertelenségre juttatta. Ez az asszony egyszerűen szóba sem állt a börtön papjával.

Egy éjjel valaki dörömbölni kezdett Mihael atya szobájának ajtaján. Az ügyeletes börtönőr volt. Lihegő hangon sürgette:

- Gyorsan, gyorsan, egy asszony hal-doklik ... gyorsan!

Mihael atya magára kapkodta ruháját. Gyorsan kézitáskájába helyezte mindent, ami a nagy útra való ellátáshoz szükséges. Sietős léptekkel követte a börtönőrt a hal-dokló asszony szobáig. Még be sem lépett, s a nagybeteg már rászólt:

- Kicsoda maga? Magát ismerem valahonnan. ... Mit akar?

- Én vagyok az intézeti lelkész, a többi nem fontos ... Úgy gondolom, nem találkoztunk az életben máshol, csak e fedél alatt.

A beteg asszony hörgött. Pillanatnyi csend támadt.

- Atyám, én meghalok. Örökre átkozott leszek.

- Nem, könnyen üdvözülhet az, aki akarja. Nem kíván meggyónni?

A pap szörnyű félelmet és ellenállást fedezett fel az asszony tekintetében.

- Nem, nem, nekem senki sem tud megbocsátani.

- Isten mindenkinek megbocsát!

- Az Isten lehet, de az emberek nem. Ha találkozni velük odafenn, megátkoznak.

- Isten országában senki sem átkozódik.

- Ezt maga így mondja, mert semmit sem tud róla. De ha tudná! ... Hát ide hallgasson! Nincs családom, se otthonom, se hazám. A háború vihara dobott ide. Gyűlöltem az apámat és az anyámat, és azokat is, akik a Reich ellenségei voltak. Az iskolában megtanultam halálosan gyűlölni Istent. Mindenkiel elégedetlen voltam, a szüleimmel szemben is, mert nem engedtek élni a magam módján.

Miattam tartóztatták le őket. Én voltam az árulójuk. Mindkettőjüket föbe lőtték, láttam a holttestüket. Ó, én átkozott... Nagynéném Franciaországba menekült, távoli vidékre vitte magával az öcsémet. Hatéves lehetett...

A pap egész testében remegett. Hát lehetséges? Felindulását rejteti akarta. Aztán hirtelen mozdulattal az asszony fölé hajolt, és azt súgta:

- Anna!

Az asszony, aki kimerülten a sok beszéd-től alétan, csukott szemmel feküdt, hirtelen, mintha már a nagy útról térne vissza, kinyitotta a szemét:

- Hogy mondta? Engem itt eddig senki sem hívott így.

- Anna, nővérem!

- A maga nővére? Ó, Mihael atya!

- Igen, Anna, én Mihael Erlov pap vagyok.

Az utolsó perceit élő beteg asszony megdöbbsent:

- Te... te vagy az én öcsém? És neked beszéltem el a gonoszságomat?

- Igen. Meggyöntál nekem. Isten az, aki megbocsát neked, mert megbántad a tetteid. Ő mondta, ha bűneitek vörösek, mint a skarlát, fehérökké lesznek, mint a hó. Szállj szépen magadba, Anna. Én a Megváltó nevében feloldozlak téged.

A pap rövid hallgatás után megszólalt:
- Nem akartam idejönni lelkésznek. Hittérítőnek mentem volna. Akkor küldött hozzád ide az Isten. Azt hiszem, hogy neked és nekem ezt a kegyelmet szüleink imája hozta meg, az ő lelkük kérése teljesült.

A haldokló asszony megszorította

testvére kezét, és inkább szívével, mint nyelvvel alig hallhatóan suttogta:

- Az Isten megbocsát... szörnyű gonoszságot követtem el. Irgalmazz, Istenem...

Amikor pap testvére feloldozta, még egyszer görcsösen kezébe kapaszkodott, aztán halott keze visszahullott a mellére.

Megértette végre Mihael atya, miért kellett Afrikát, hittérítő hivatását feláldoznia. Isten gondviselése biztosan valóra váltja a maga terveit.

Amikor visszatért a szobájába, elővette naplóját, és csak ennyit jegyzett bele:
Nincs véletlen, minden kegyelem.

Rátalált:

Sántháné Rudolf Ilona

Köszönöm Neked, Uram a párbeszédet, hogy meghallgathatok másokat és meghallgattatom. Mily nagy adomány Uram, hogy az ember meg tudja értetni magát. Panaszkozhat, vigasztalhat, vitatkozhat. Ha boldog, duruzsolhat, dorombolhat, ha fájdalma van, nyöghet, sóhajthat. És képes édes suttogásokra, vidám dalokra, áradó nevetésre, nagy sírásokra. Ha nem volna szó, hogyan szellőztethetnék a lelkünket? Szóban hangzik fel az Ige. Szavakkal imádkozunk. Szó az ígélet is, és szavakban formálódik eleven csodává a szerelem.

Köszönöm Neked a csecsemő gőgcsélését, az olvasni tanuló gyermek dadogását, az oltár előtt elrebegett **igen** összekötő erejét, s hogy igaz kérdésre igaz emberektől mindig kapok feleletet.

De legfőképp köszönöm, hogy párbeszédet folytathatok, akár vitatkozhatom is a leghatalmasabbal: Vele, mert nem vak engedelmességet követelsz, hanem értve látó odaadást, s a vitákban, amelyeket Vele és önmagammal folytatok, kristályosodik ki mindjobban a hitem. Köszönöm, hogy meghallgatod a kimondott szót, Uram. És köszönöm, hogy meghallod a kimondatlant is.

A bárány

A bárányka alig jött a világra, észrevette, hogy az állatok között ő a leggyengébb. Állandóan torkában dobogott a szíve. Nagyon félt, hogy valami vadállat megtámadja. Nem tudta, hogyan fog megmenekülni. Elmesélte bánatát a Teremtőjének.

- Szeretnél kapni valamit, hogy megmenekülj? – kérdezte jóságosan a Teremtő.

- Igen, jó lenne. – volt a válasz.

- Megfelelne egy pár erős agyar?

- Akkor a friss fűvet biztosan nem tudnám leharapni.

- Akkor két hegyes szarv, talán?

- Az sem, mert biztosan rosszra használnám őket.

- Vagy olyan méregfog, mint a kígyóé, hogy mérget marjál az ellenfél testébe?

- Szó sem lehet róla. Engem is gyűlölné mindenki.

- Talán akkor két erős pata?

- Az sem kell, mert lónak néznének.

- De mégis, valami csak kellene, hogy megsebez, aki meg akar támadni?

- Megsebezni, én? Arra nem lennék képes. Inkább maradok olyanakká, amilyen vagyok.

(Bruno Ferrero)

Lejegyezte: Aranka néni

VÉSZHARANGSZÓ

Az egész világot begyűrűző gazdasági válság egyházközségünkben is éreztette hatását. Vészjósló szelét már fél évvel ezelőtt is lehetett érezni, de a jó Isten hónapról hónapra esélyt adott nekünk a fennmaradáshoz, konkrétan, a **Harangszó** - egyházközségünk lapjának - megjelentetéséhez.

14 évvel ezelőtt, 1995. augusztus 20-án adtuk ki az első kis értesítőt, mely évről évre szépült, bővült, tartalmilag és formailag is egyaránt.

Az Úr ezen időszak alatt mindig gondoskodott arról, hogy a lap előállítási költségének töredékéért kerüljön a Harangszót váró és szerető olvasók kezébe.

Nem titok, hogy a megjelentetésnek komoly anyagi vonzata volt mindig is, amit segítség nélkül nem lehetett volna megoldani, közel 15 év óta.

Köszönettel tartozunk ezért a Don Bosco Iskola vezetésének, nyomdászainak és tanulóinak, akik szívügyükként kezelték ezen egyházi lap megjelentetését.

Sokat köszönhetünk a Szalézi Rend volt tartományfőnökének, Havasi atyának is, aki a legkeményebb időkben is kiállt az újság megjelentetése mellett.

És talán a legnagyobb hálával tarto-

zunk azon önzetlen segítőknek, akinek szponzorálása nélkül a Harangszó már rég a feledés homályába került volna.

Szükségesnek tartottam, hogy mindezeket a háttér-információkat őszintén megosszam olvasóinkkal, ugyanis idén, tehát 2009 januárjában valóban megkondult a vészharang.

A kormány olyan harapófogóba szorította az iskolák költségvetését, így a Don Bosco Iskoláét is, mely a legodaadóbb segítőszándék lehetőségét is teljesen megfékezi.

Az iskolához eddig küldött szponzori támogatásunk felhasználását tehát központi előírások szigorúan szabályozzák, és ellenőrzik annak törvényes betartását. Következésképpen, ezen összeg a továbbiakban már nem fordítható a nyomdai költségek fedezésére.

Így az újságot teljes egészében az eladott példányszámok bevételéből kellene finanszírozni, mely összeg messze nem fedezi a valós kiadásokat.

Felmerül a kérdés: hogyan tovább? Legye-e továbbra is újság? S ha igen, honnan teremtsük elő rá a szükséges fedezetet?

Az olvasók visszajelzései alapján szükség van a Harangszóra! Küzdeni, tenni kell azért, hogy továbbra is nyújtsunk

son örömteli, vagy vigasztaló percek, órákat azoknak, akik várják, olvassák, töltkeznek soraiból!

Az újság árának megemelése nem megoldás, különösen ebben a gazdasági helyzetben nem, amikor sokaknak a mindennapi falat beszerzése is napi gond. A leghatékonyabb segítséget az jelentené, ha támogatókat tudnánk toborozni újságunk finanszírozásához.

A keresztyén lapok kiadása mindig is nagy gonddal járt hazánkban, hiszen azok állami támogatást soha nem élveztek. Gondoljunk csak a sokak által olvasott **Új Misszióra**, mely évek óta közli oldalakon keresztül támogatóinak listáját.

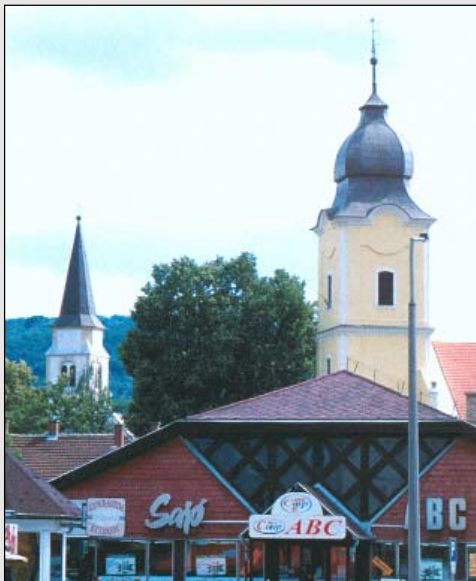
Nem milliós felajánlások állnak az adományozók neve mellett, sokszor csak parányinak tűnő összeg, mely csodákra képes. A szeretet megnyilvánulása, az önzetlen felajánlás erősíti az összetartozás, a hovatartozás érzését, mely esetünkben saját újságunk, a **Harangszó** megmentését is jelentené.

A mellékelt „Harangszó” cseken szeretettel várjuk adományait, melyért a jó Isten százszorosan jutalmazza meg az önzetlen adakozókat!

Ivancsy Balázs
plébános

Czakóné Bulla Magdolna
szerkesztő

Ima városomért

Uram, hálát adok neked a városomért. Teremtő tervedbe ez a város is beletartozik. Itt adsz nekem életteret. Minden szükségessé ellátsz, itt kibontakozhatok, közösségben élhetek. Hálát adok az emberekért, akik itt élnek velem.

Uram, panaszkodom a városom miatt. Sok itt a munkanélküli, nincs igazi közösség, nincs mindenkinek életcélja. Sokszor cselekednek a tehetségesek felelőtlenül, az illetékesek szívtelenül, és az elnyomottak - nyomorúságukban - kíméletlenül.

Uram, kérlek a városomért. Ajándékozd meg békességgel. A vezetőknek mutasd meg az igazsághoz vezető utat. Kérlek a szenvedőkért: ajándékozd meg őket reménységgel. Különösen kérlek a gyermekekért és a fiatalokért: ne engedd, hogy védtelenek, boldogtalan családok kivetettjei legyenek. Állíts melléjük olyan szülőket, nevelőket, akik segítenek az igaz értékek felé vinni őket.

Uram, kérlek a városban élő összes emberért: adj nekik erőt, hitet, reményt, szeretetet. Ajándékozd meg mindennyüknek kegyelmeddel, hogy életünkkel rólad tegyünk tanúságot.

Uram, te **Új Várost** fogsz teremteni. Engedd, hogy abból egy fénysugár már most jusson városunknak.

- J. M. -

Keresztény bál - 2009

2009. január 31-én tizenharmadik alkalommal rendeztük meg egyházközségünk bálját a Karitás csoport szervezésében, melyen 245 fő vett részt. A bált *Ivancsy Balázs* plébános úr nyitotta meg, köszöntve a résztvevőket és a díszvendégeket. Ezt a Karitás csoport vezetője, *Begov Ferencné* köszöntője és konferálása követte *Farkas Gábor* és *Jancsurák Lajosné* részvételével.

A vacsorával egybekötött bál színes előadással folytatódott. A fiatalok szép palotás tánca a kicsik diszkó zenére történő játékos tánc, majd a fiatalok gyertyafény keringője követte. A táncokat *Petró Józsefné* tanította be. Ezután fiatal tehetségek mutatták be énektudásukat. *Módis Dóra* és *Vigh Zoltán*, valamint *Makkai Orsi*, a Neon együttes énekese színes előadásukkal szórakoztatták a résztvevőket.

Tompa István operettrészletet adott elő a *Li-li bárónő* c. operettből. Ezután az *ifjúsági ének- és zenekar* színvonalas előadása következett, melyet *Tompa István* vezetett.

Két kicsi lány is színre lépett: *Lempochner Boglárka* és *Józsa Judit* éneke vidámitotta a közönséget. Az előadást a „*Velezd*” néptáncegyüttes fergeteges előadása zárta, melyet a közönség vastappsal köszönt meg.

A pezsgős koccintás után finom vacsora következett, melyet a *Jóbarát étteremből* szállítottak a helyszínre, és a *Surányi Endre Szakközépiskola* udvarias pincéstanulói szolgáltattak fel.

A bál résztvevői kipróbálhatták tudásukat is, mert az asztalokon „*Báli totó*” kitöltésére volt lehetőség. Mivel a 2009-es év *Szent Pál éve*, ezért a kérdések is az ő életéhez kapcsolódtak.

Sok jó válasz érkezett, s a helyesen válaszolók között értékes nyereményeket sorsoltak ki.

A bálon *Molek Csongor* szolgáltatta a zenét, és teremtett jó hangulatot, melynek következtében szinte mindenki táncra perdült.

Éjfélkor került sor a tombolasorsolásra, ahol 250 nyeremény talált gazdára. A tombolatárgyakat heteken át *Krokavec Béláné* szorgalmas munkával gyűjtött össze, és elegáns csomagolásban hozta el a bálra.

A vendégeket éjjel egy órakor a *Lovas Travel Kft.* autóbusszal szállította ingyen, ajándékként otthonaikba, de a résztvevők nagy többsége még hajnali 4 óráig mulatott.

A bál bevételét a Karitás csoport a rászorulóknak (a sokgyermekes családok és az egyedül élő idős emberek) megsegítésére fordítja.

Köszönetünket fejezzük ki mindazoknak, akik eljöttek erre a felejthetetlen bálra, és akik bármivel is hozzájárultak annak megszervezéséhez és sikeréhez.

Mizsei Sándorné - karitás tag

„Isten ujjá megérintett”

„Jött valamikor egy másik világ.
Jött a zöld szemű Rózsa, jött a Kormorán.
Lett egy nagy család, lesz mit elmesélni:
volt valahol egy hely, hol jó volt magyarnak lenni!”

A Kormorán együttes 3 énekese

Igen, jött a **Kormorán**, és egyenes úton haladva – több mint három évtizede – a művészet eszközével teljesíti küldetését:

a magyar nemzet összetartozásának erősítését. Hogy miért? A válasz egyik legszebb dalukban rejlik:

„Kereszt áll az út szélén,
keskeny ösvény vezet lábunk.
Új időkre, dalokra várunk,
magyarnak lenni hivatásunk.”

(Magyarnak lenni hivatásunk)

2008. december 10-én, „**Családi esték a Szent Család templomban**” rendezvény-sorozatának meghívott vendégei voltak a **Kormorán együttes énekesei: Géczy Erika, Tóth Renáta és Mr. Basary**. A csodálatos hangú énekesek a Mindenható jelenlétével áthatott miliőben adtak ízelítőt abból a zenei világból, amely a Kormorán együttes hitvallását, értékrendjét képviseli: *Isten, a haza és embertársaink szeretete*. A szíveket felkavaró imák és dalok felráztak és emlékeztettek gyakran elfeledett magyarságunkra.

Az együttes bemutatását röviden így summázhatnám: Ők azok, akik ma Magyarországon minden koncertjük Urunk

imájának – a Miatyánk – eléneklésével zárják. Ők azok, akik a tiszta magyar szó és az ősi dallamok erejével kulcsként nyitják a magyarok szívét itthon és határainkon túl.

Bejárták az egész Kárpát-medencét Erdélytől a Felvidékig, Kárpátaljától a Délvidékig, s a legkisebb településre is eljutottak a hívó szóra. Sajátos zenéjüket, arculatukat megőrizték. Nyugat-Európában, de még a tengerentúl is magyarul énekelnek.

A zenekar nevéhez fűződik a Honfoglalás című film betétdala is, melynek hallatán sok magyar ember szívében is megszólal a szülőföldre való kötődést összetartó indák ősi gyöker-hangja: **jó magyarnak lenni!**

„Kell még egy szó
mielőtt mennél –
kell még egy ölelés,
ami végig elkísér.
Az úton majd néha,
gondolj reám.
Ez a föld a tiéd –
ha elmész – visszavár.”

(Kell még egy szó)

Az 1976-ban alakult Kormorán a hazai zenei életben elsőként ötvözte a népzenei elemeket a rockmuzsika stílusjegyeivel. Megalakulásukkor Koltay Gergely – szövegíró és zeneszerző, az együttes alapítója és vezetője – úgy gondolta, hogy olyan zenét kell játszaniuk, amit ők tudnak a világon a legjobban. Két dolgot tartott a legfontosabbnak: maradjon meg az anyanyelvünk és a lelkünk benne. Zenéjükben mindez meghallható!

A Kormorán gyökerei valóban a ma-

gyar népzenehez vezetnek, a népzene pedig anyanyelv. Dallamvilágukban fellelhető Bartók, Kodály, valamint sok más népzene-kutató gyűjtésének eredménye. Dalaikban a népi hangszerek – törökspí, hegedű, duda, tárogató, tekerőlant, citera, furulya – együtt szólal meg a rockmuzsika hangszereivel. **A dolguk az, hogy a lángot továbbvigyék, mert azt szeretnék, hogy az unokák is magyar nyelven beszéljenek.**

A zenekar a jelenlegi felállásban az

ezredforduló óta együtt játszik. Egymásra találásukról Koltay Gergely így vall: „*Nekem az együttes egy hosszú, kanyargós út vége, ahová sok-sok helyről vezettek kicsi ösvények és széles sztrádák. De az utak összeérnek. Találkoztunk kilencen egy zavaros világban, és megvalósult az eredeti álmom. Létrehozni egy közösséget, amely csak egyet szeretne: tizenötmillió magyarnak énekelni, dalolni, tartani a fáklyát, amíg élünk.*”

Megteremtették és kiteljesítették saját művészi hitvallásukat, amelyet a hazaszeretet, a nemzeti hagyományok tisztelete, a megértés, egymás elfogadása, a hit, a remény és a szeretet megvallása fémjelez.

25 éves koncertjük alkalmával megkapták a „*Magyar Szabadság*” díjat, két év múlva Koltay Gergely munkásságáért átvehette a Mádl Ferenc köztársasági el-

nök által adományozott „*Magyar Köztársaság Aranykeresztjét.*” 30 éves jubileumuk évében a Magyar Tudományos Akadémia dísztermében átvették a „*Magyar Örökség*” díjat, amely kinyilvánítja, hogy a zenekar dalai a nemzeti örökség részét képezik. Másként fogalmazva, a Kormorán megkapta, az un. „*Magyar Szellemi Lovagrendet.*”

A Kormorán együttes töretlen népszerűségével, zenei és szövegvilágával sportcsarnokokat tölt be, és rekordokat dönt kiadványaival. Bebizonyították, hogy lehet igényes, megtartó erőt jelentő nemzeti rockzenét is játszani.

Élő koncertjeik hangulata egyedülálló. A közönség zászlókat lengetve, teljes szívvel, minden alkalommal együtt énekel a zenekarral, azonosulva a fontos üzeneteket hordozó dalaik mondanivalójával:

„*Van nekünk egy zászlónk,
mit nem téphetnek szét!
A színek maradnak, akármilyen a szél.
Álmaimban álmodtam; jó lenne szeretni!
Legyen olyan hely, hol jó magyarnak lenni!*”

(Isten uja megérintett)

Koncertprogramokon kívül számos egyéb albumot is készítettek énekeseknek, színészeknek. Színes repertoárjukban eddig közel 70 zenealbum található. Sokszínűségüket megannyi színpadi mű, opera, filmzene bizonyítja. Minden daluk üzenetet hordoz, hol megrendítően szép líraisággal, hol katartikus drámaisággal fokozva az érzelmi átélhetőséget.

Számos nagyszerű művészi produk-

ciójuk közül legalább egyet érdemes megemlíteni. 2000-ben a Magyar Millennium tiszteletére Koltay Gergely és a Kormorán együttes színpadra állította a „*Megfeszített*” c. kétfelvonásos rockoperát, amelyet az elmúlt évtized itthon született legszebb rockoperájaként emlegetnek. Tartalmát tekintve, a műben egyforma intenzitással szólal meg a Biblia és az ezeréves magyar történelem szenvedéstörténete:

„*Végig a kereszt útján,
hátunkon cipelve a szót,
ezer éve járjuk
a Magyar Passiót.*”

A műben szereplő Mester alakja, és az általa képviselt gondolatok, tanítások, minden hívő emberhez közel állnak:

„*Vessétek tovább a szeretet virágát,
és veletek az Isten,
Utolsó parancsom: egymást szeressétek,
ahogy én szeretlek benneteket,
ez legyen erősségetek!*”

(A búcsú: A Megfeszített)

A Kormorán együttes gyakori szereplője a felvidéki fesztiváloknak. Erdélyben otthon érzik magukat. Nem titkolják, küldetésüknek tartják a magyar összetartozás érzésének erősítését. A „*Farkasok éneke*” című zenei albumuknak az összetartozás szempontjából van szimbolikus jelentése. A farkasok – bár szabad a lelkük – ragaszkodnak a falkához. Hasonlóképpen éljünk bárhol, határon innen vagy túl, a testvér, testvér kell, hogy maradjon. Minden egyes

fellépésük során féltve őrzött kincsünket, hitünket, magyarságunkat óva, a szívekben teremtik meg a magyar nemzeti egység, az összetartozás, a szeretet erejének tudatát és érzését. Dalaik reményt adnak, gyógyírt a régi és az új sebekre. A szeretet erejében bízva kéri: **fogjuk meg egymás kezét, hogy senki se érezze magányosnak, elhagyottnak magát. Fogjuk meg a tévúton járók kezét is, mutassuk meg nekik is a fényt, mely elvezet a világ világosságához.**

„*Én Istenem, Jóistenem,
fogd meg árva gyenge kezem.
Én Istenem, Jóistenem,
a szeretet mindig velünk legyen.*”

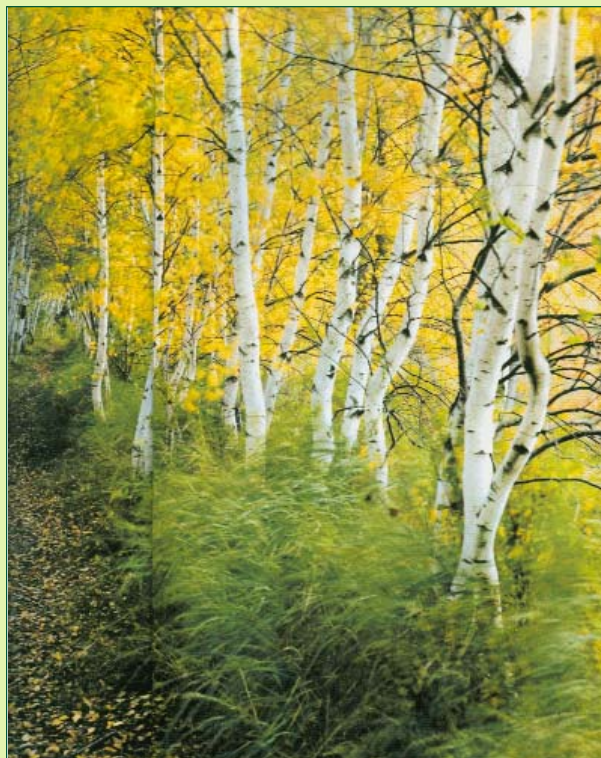
(Én Istenem, Jóistenem.)

Mi, akik ott lehettünk a Kormorán együttes énekeseinek műsorán, különleges zenei élményben részesülhettünk, és abban az érzésben, amit csak az igazán jók tudnak felszínre hozni a megfáradt, olykor elfásult

lelkekből. Kívánom, hogy életünk során legalább egy Kormorán koncertre eljussunk, és ugyanazt érezzük, amit akkor este sokan megéreztek: **Isten uja megérintett.**

Szerafi Éva

Egyetlen vétke, hogyan levelet hullatott!

Szilveszter késő délutánja volt. Besötétedett már, s a várost csillogó hótakaró borította az év utolsó napján. Sokan már a vidám ünneplésre készültek, de a kis templom környékén békés csend honolt.

Amióta az eszemet tudom, ezen a délután a templom szentélyablakánál álltam mindig, hálát adva az Úrnak a 365 nap örömeiért, s a keservekhez adott erőért.

Így volt ez az idén is. A templom udvara sötét volt, a plébániáról sem szűrődött ki fény. Az érintetlen hóban csizmán nyomai jelez-

ték csak, hogy a templom egyik ablakánál állok, ahonnan régen a mennyezetről lecsüngő örökmécses piros fénnyel a mennyi békességet jelentette számomra.

Ilyenkor ketten voltunk mindig: Ő meg én, és a körülöttünk nyújtózkodó hatalmas csend. Nincs az a gyóntatószék, amely ezt a meghittséget, ezt a gyógyító nyugalmat, a lélek teljes kitárulkozását adta volna, amit ilyenkor itt átéltem.

De hirtelen valamiben megbotlott a lábam. Lépni akartam újra, de meginogtam. A hold alig világított, így jó időbe tellett, míg tudatosult bennem, hogy körülöttem nem a békés, havas táj, hanem fák ágainak százai hevernek egymásra hánnyva, körös-körül a szentélynél.

Először fel sem fogtam, hogy hogyan kerültek ezek oda, december végén, ilyen összevisszaságban, az év utolsó napján.

Fojtogató érzés volt a torkomban, amikor rádöbbsentem, hiszen ezek Tiszi fái! Azok a – közel 20 éves – nyírfák kivágott ágai, melyeket ő olyan gondnal ültetett, ápolt még a halálát megelőző években, s melyekből

én is kaptam egyet ajándékba, ami kertünk ékessége azóta is.

Zokogni kezdtem, s behunyt szemmel magam előtt láttam azokat a csodás, az ég felé magasodó, fehér törzsű fákat, melyek lecsüngő ágaikkal őszszel csodás színekben pompázó leveleikkel a templomkert megfizethetetlen kincsei voltak. Árnyékában sokan kerestek hűsölő percek a szabadtéri szentmisék alkalmával, de úgy látszik, már nem volt szükség rájuk!

Levelet és barkát hullajtottak, szemetelték a kert, csak bajnak voltak! – hallottam másoktól. – Majd tuják és fenyők állnak helyettük a kertben...

Miért is ne! Igen, azok valóban nem hullatnak levelet! Mutatósak, szépek, és sok gondoskodást sem igényelnek! De vajon lehet-e ezek törzsét megsimogatni, árnyékukban megpihenni, színpompázó leveleikben gyönyörködni?

Tűzre velük! Eljárt felettük az idő! Pedig az öreg fát is meg kell becsülni! Hátha még élni szeretne ő is!... Meg az is, aki ültette!... Legalább valakik emlékezetében!

b.m.

Nem tudunk nagy dolgokat tenni - csak kis dolgokat nagy szeretettel.

Teréz anya

Ismeretlen ismerősök

*Sorozatunk írásában egy olyan fiatal tanárnőt szeretnék bemutatni, akit híveink kicsi korától kezdve ismernek. Vallását gyakorló katolikus családba született, köztünk nőtt fel, a mi egyházközségünkben, miközben élethivatása a zenében teljesedett ki. Ő **Tanyi Bernadett**, akit szeretettel ajánlok figyelmükbe, és aki régóta rászolgált, hogy közelebbről is megismerjük.*

Jó érzéssel tölt el a közös éneklés

A mi Bettink

● *Betti! Hány éves voltál, amikor zenét kezdted tanulni, és milyen hangszert?*

- Még óvodás voltam, mindössze 5 éves, amikor először a zongora mellé ültem, s kezdtem az alapokat.

● *Ki volt az első tanárod? Meghatározó személyiség volt?*

- Az első tanárom Jakabné Szántó Emese volt az, aki megszerettette velem a zenét és a hangszeren való játékot. Szívesen gondolok vissza arra az időszakra, amikor mellette még az édesanyjához, Szántó Bertalannéhoz, Margit nénihez jártam.

● *Szívesen gyakoroltál, örömeid telt a zenében?*

- Talán azt mondhatom, hogy igen. Persze nekem is voltak gyerekként nehezebb időszakaim, amikor szívesebben tartottam volna barátóimmal. Mindig mosolygok, amikor szüleim felidéznek azt az időszakot, amikor a zongora alá bújtam, s nem voltam hajlandó onnan előjönni, hogy ne kelljen gyakorolnom.

● *Mikor határozta el, hogy zenei vonalon tanulsz tovább?*

- Nagy hatással volt rám nővérem – aki ma zongoratanár Görögországban – s aki főiskolás korában diploma-koncertje előtt itthon gyakorolt. Én csak ültem, és hallgattam a játékát. Elbűvölt! Ekkor – 12 évesen – elhatároztam, hogy én is ezt szeretném, ezt akarom csinálni.

● *Tehát jött a zenegimnázium Miskolcon, majd hogyan tovább?*

- Valóban, tanulmányaimat a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában folytattam. Itt Papp Gábor tanár úr tanított. Érettségi után felvételt nyertem a Miskolci Egyetem Bartók Béla Zeneművészeti Főiskola zongora tanszakára. Itt olyan tanárok oktattak, akiktől nemcsak szakmailag kaptam sokat, hanem az élettapasztalukat is átadták nekem. Az utolsó időben kollegális, baráti kapcsolat alakult ki közöttünk. Szívesen emlékszem vissza Boros Árpádra, aki zongoratanárom volt.

● *Hány éves korodban köteleztél magad az ifjúsági ének- és zenekarban? Még igen „ifjú” voltál, amikor kezdedben gitárral vagy szintetizátoron játszva énekelni láttunk, hallottunk.*

- Kb. 13 évesen – még Medvegy János atya idejében.

● *Nagyon hűséges vagy az ifjúsági ének- és zenekarhoz. Mit jelent számodra*

ez a közösség?

- A kezdetekkor még nem gondoltam, hogy ennyi idő után is élni fog ez az együttes, melynek – hála Istennek – napjainkban is tagja lehetek. Jó érzéssel tölt el a közös zenélés, a sikerek, az örömszerzés a hívek számára. Nagyon jó az együtténeklés, sok élményben van részünk. Mindig lelkiert ad számunkra, ha a szentmise után dicsérő és biztató szavakat hallunk.

● *Szinte kántort helyettesítettél orgonára váltva. Hogyan jött életedbe az orgona?*

- Hajdanán, amikor Barna bácsi (Tóth Barnabás) volt a kántorunk, a hétköznapi reggeli szentmiséken munkája miatt nem tudott orgonálni, így azon a nyáron engem kértek meg, ugorjak be. Hát így kezdődött.

● *Hallottunk téged szólóénekesként a Passióban énekelni és egyéb szakrális éneknél is. Hányadik hangszered a hangod, és mit jelent számodra az éneklés?*

- Mint mindenkinek, nekem is az első hangszerelem a hangom. Nagyon szeretek énekelni, de mivel nem vagyok képzett énekes, igazán a zongorajátékommal tudom kifejezni önmagam, hisz abban vagyok otthon.

● *Úgy tudom, kántorképzőbe jársz. Mi ezzel a terved?*

- Valóban, kántorképzőbe járok szep-

tembertől, szüleim örömeire is. Különösebb tervem ezzel egyenlőre nincs, de még nem tudom, mit hoz az élet. Az időnkénti „beugrás” váltotta ki bennem azt az érzést és igényt, hogy amit csinállok, azt a lehető legjobban tegyem. Köszönöm mindazoknak a segítségét, akik támogatják tanulmányaimat.

● *Világi foglalkozásod: zongoratanár. Hol gyakorlod ezt a hivatást, melyik zeneiskolában tanítasz?*

- A dédestapolcsányi Csomasz Tóth Kálmán Református Alapfokú Művészetoktatási Intézményben. Sok település tartozik az iskolához, én ezek közül Dédes-

tapolcsányban, Alacskán és Nagybárcán tanítok.

● *További terveid?*

- Remélem, sokáig lesz lehetőségem tanítani, emellett az egyház zenei életében és mindennapjaiban is tevékenykedhetem.

● *Bettike! Istentől kapott tehetségedet reméljük, sokáig kamatoztathatod egyházközségünkben az Úr dicsőségére, a hívők áhitatára és örömeire. Kívánunk további előremenetelt pályádon, sok kegyelmet és örömet!*

Govka

Igazmondások

- Az apró, jelentéktelen gesztusok teszik az életet elviselhetővé. Egy mosoly, egy érintés, egy szó, a kedvesség és törődés. (Pam Brown)
- Mindannyiunknak hatalmunkban áll boldogságot adni... egy nyitott fület, egy figyelmes szemet, egy kinyújtott kezét. (Pam Brown)
- Egy életnyi apró kedvesség felér egy nagy tettel. (Pam Brown)
- Egyetlen jótett – legyen bármilyen apró – sincs hiába. (Ezópusz)
- Ha segíthetek, hogy egy szív ne törjön össze, nem éltem hiába. Ha csak egy valaki fájdalmát enyhítettem, vagy visszatehetek egy vörösbegyét a fészkebe, nem éltem hiába. (Emily Dickinson)
- Ha veszel, tele lesz a két kezed. Ha adsz, megtelik a szíved...

Szépül a görög templom környezete

A Kazincbarcikai Görög Katolikus Egyházközségben különleges év volt a 2008-as. A mindenható Isten kegyelméből több olyan dolog valósulhatott meg, amelyre már évek óta vártunk.

Az első, és talán a leglátványosabb a templomkereszt, amely nem csak az egyházközség, hanem a város ékessége is. Elgondolkodtató, hogy ez az első kereszt a belvárosban. Fontos azt is megemlíteni, hogy minden - ehhez kapcsolódó - költséget egy önzetlen hívünk vállalt magára. Az irgalmas és emberszerető Isten, aki ismeri a szívek titkait, áldja meg az adakozó minden lépését és egész életét.

Megépült mellette az új templomkerítés a kapukkal és az oszlopokkal, s a templomkerítési munkák is megtörtént. Kilencvenhat tuja, magnóliák és levendulabokrok találtak gazdára. Feliratozás alapján mindenkinek lehetett egy-egy növénye, amit finanszírozni tudott.

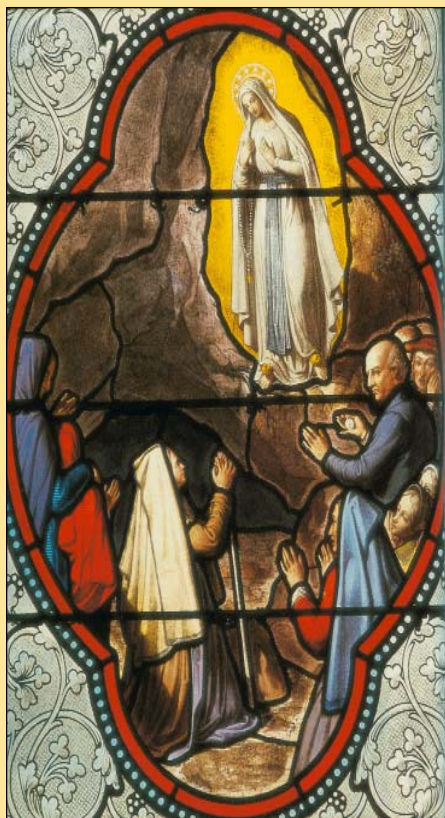
Bizunk abban, hogy az évek során olyan szép lesz templomunk környéke, amilyennek azt mi elképzeltük.

Janka Gábor
parókus

Szent Bernadett üzenete

*"Soha ne veszítsd el a bátorságodat.
Szeresd nagyon a Szent Szület!"*

Lourdesről, a Massabielle-i sziklabarlangról a Szűzanya tizenhét megjelenése jut eszünkbe, ahol a Szent Szűz a 14 éves Bernadettet találta méltónak arra, hogy közölje vele:

„Én vagyok a Szeplőtelen fogantatás.”

Gyermekfejjel a lourdesi jelenések történetét olvasva, szinte a mennyországban éreztem magam. El sem tudtam képzelni, hogy Lourdes és a Massabielle-i sziklabarlang emberek milliói számára elérhető zarándokhely.

Lourdes történetét jobban megismerve, egykor Massabielle, az öreg szikla, nehezen megközelíthető zug volt, ahol disznócsordák legeltek. Rosszhírű embereket illetett meg ez a szólas: „massabielle-nél nevelkedett.”

„Ime az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a Te igéd szerint.”

A Boldogságos Szűzanya mint engedelmes Szűz, Isten tetszése és akaratára szerint választotta ezt a sziklabarlangot jelenéseinek helyéül.

De ki volt Bernadett?

Szülei nagyon szegények. Ugyanolyan szegények, amilyen a mi Urunk volt a földön, és erre a kislányra fordította rá szemét Mária...

Bernadettet hat éves korától asztmája kínozza, családja a nyomorúság legalsó fokán állt. Már 10 éves korától pástorlány és gyermekbojtár. Mária hónapjában a mezőn szívesen állított fel kis oltárokat - itt imádkozott.

A jelenések idején már iskolába jár. Tanárai dorgálják. Úgy gondolják, hogy az farsangi multság, komédiázás. Gyermekpajtásai gúnyolják. A hatóság zaklatja, meg akarják tiltani, hogy a barlanghoz menjen. Sem az iskolában kapott hatalmas pofon és megaláztatások, sem a rendőrbiztos tilalma nem tudta megakadályozni, hogy ne tegye azt.

A Szent Szűz iránti vágyódása és ígéretének megtartása, mindennél erősebb volt Bernadettben. **„Milyen boldog volt a lelkem, ó Jóságos Anyám, amikor abban a szerencsében részesültem, hogy szemlélhettem.”**

Bernadett gyermekkorába betekintve, sokszor úgy éreztem, vele játszom az iskolaudvaron, bátorít és fogja a kezem. Gyermekkorom csendet,

nyugalmat adó paraszti munkája keveredett az iskola gúnyolódásokkal teli időszakával. Csúfoltak mindkettenket: őt farsangi komédiásnak, engem apácának hívtak, nem a nevemen szólítottak.

Édesanyám kívánsága volt, hogy katolikus gimnáziumban folytassam a tanulmányaimat, ezért volt a gúnyolódás. Egyedül nevelt, s többször közölték velem: **Neked nincs is apád.** (Házasságban születtem.)

Ennek a gúnyolódásnak édesanyám halálával hirtelen vége szakadt.

Bernadett 22 évesen - először és utoljára - vonatra száll, elhagyja szeretett Pireneusát.

A leendő szerzetesnő útja Neversbe, a Saint-Gildard kolostorba vezet. Itt Bernadettet többször megalázzák, mert gyakorolja az alázatosságot.

Az évek múlásával súlyosbodik fullasztó asztmája, csontszú támadja meg a lábát, gyomorbántalmak gyöttrik. Az egész teste csupa seb, alsótestén már nincs bőr.

Teste a fájdalmak gyűjtőmedencéje. Mégis ő mondja az egyik ápolónővérnek: **„Meg kell tanulni szeretni a szenvedést. A mi Urunk töviskoronát ad a barátainak.”**

Ekkor ismét Bernadett közelében éreztem magamat. Hallottam a vonat zakatolását. Én is utaztam, csak 14 évesen.

Életem vonata elindult velem Tolna megyéből Kazincbarcikára, az ismeretlenbe. A hirtelen véget ért gúnyolódásnak örültem, de ami rám várt apám házában, az csak a kezdete volt életem több évtizedes testi-lelki gyöt-rődéseinek.

Csak egy megtűrt voltam. Lelkem lett a fájdalmak gyűjtőmedencéje. Ezt még testi betegségem is tetézte. Tudomásul kellett vennem, gépeken nem dolgozhatok, az ajtók becsukódnak előttem, de mosolyogtam, a könnyeim befelé folytak.

2001-ben véget ért házasságomat ez mind-mind valamilyen formában elkísérte. Bernadettre gondolva, mégis tudtam vinni a keresztemet, ami rám volt méretezve. Ez így volt rendjén.

Szent Bernadett! Kislány voltál, amikor a jelenések alatt, az elragadtatás perceiben, óráiban a Szűzanya szépségében gyönyörködhetél. Szeretetét, közelségét mindenkinél jobban érezted. Bevallom, nagyon irigyeltelek!

Jobban megismerve testi-lelki szenvedésed történetét, akkor már azt kérdeztem: - Hogyan bírtad?

Egyszerű a válasz: „*Nem ígérem, hogy ezen a világon lesz boldog, ha-*

nem, hogy a másikon.”

A Szent Szűz üzenetét szívedbe vésve, erőt adott, és a szenvedést jó szívvel fogadtad el Isten kezéből.

Ezután már csak egy kérdés nem hagyott nyugton: - Én a Szűzanya közelségét mikor érzem a legjobban? Nem könnyen válaszolok saját kérdésekre.

Életem küzdelmes, megaláztatásokkal teli, egyszer-másszor kenyérgondokkal tetézt „pillanataira” vizsgálataimra, elmondhatom: a Szűzanya mindig velem volt. Szerető Palástjának védelme alatt éltem, és életem az életem. Bizom benne, hogy életem végéig betakar. Mindig olyan mértékben volt közel hozzám, ahogy azt egy szerető édesanya jónak látja!

Sokáig fájdalommal töltött el, hogy a Szűzanya legszebb hónapjában, a virágos májusban távozott el édesanyám.

Bernadett egyik nővértársával történt párbeszéde egyben Bernadett üzenete is számomra:

„*A Szent Szűz értésemre akarja adni, hogy csak őt szabad szeretnem, és csak őrá kell bíznom magamat, hogy ő pótolja Anyámat.*”

Köszönöm Szent Bernadett!

(Emléknapja: április 16.)

Sántháné Rudolf Ilona

Nem kértem, mégis kaptam

Hosszú ideje érlelgetem magamban, hogy jobb lenne nekem egy földszinti lakás, de sokáig úgy gondoltam, majd egyszer járnai fogok, és igenis, meg kell tanulnom lemenni a II. emeletről!

Tornaképpen ment is, elég szépen fejlődtem, de az utóbbi öt évben két lábtörésem is volt, ami egy kicsit „takaréokra” tett, és ez sajnos nem úgy működött, ahogy én elképzeltem.

Eszembe jutott Arany János epilógusa:

Az életet íme megírtam / Nem azt kaptam, amit vártam / S kértem kérve / De Ő halasztá évről évre!

Hát ez igaz, de nem kesergek, sok minden-nel kárpótolt a jó Isten!...

2008 őszén végre megértem a költözködé-sre, egy földszinti lakásra. De először nagyon nekikeseredtem. Itt hagyni ezt a helyet, ahol 28 évig szépet, jót, rosszat megéltem? Így nehezen mozdultam, sajnálgattam magamat.

De akadt egy földszinti lakás, jó helyen, kellemes környezetben. Csak megszokom, más is megszokta! - biztattam magam.

De a költözködés hogyan lesz? Lesz-e segí-tségem, hisz én magam szinte tehetetlen vagyok!

Mint mindig, most is az Úrra bízta magam, Ő még sosem hagyott cserben. Hála érte!... És jöttek a kis hangyák!

Emikét kértem, hogy tud-e segíteni? – Természetesen - küldi a kocsit.

Dezső: - Igen, újítja a lakást.

Gábor: - Tud-e segíteni költözni? – Természetesen, igen! Reggel 8-ra itt van. De még mindig izgultam, hogy lesz, hogyan fog az a sok minden átkerülni a másik lakásba? Nem-igen aludtam, gondolatban elkészítettem eddigi otthonomtól, minden emlékem hátrahagyva imádkoztam, és egy kicsit megnyugodtam.

Október 9-e, reggel 8 óra. Megjött Gábor - de nem egyedül, nem kettő, és nem is három emberrel. Csak ámultam. Sorakoztak a fiúk u-tána. Pityu, Imre, Ede, Feri, István és a fia, Pisi-ti és még egy hölgy is, új cursillos, Ildikó.

Istenem! Ennyi segítség! Szinte el sem a-kartam hinni. Nagyon meghatódtam. Lehetsé-ges ez?

Ilyen összetartó, önzetlen segítség, ennyi szeretet! De jó, hogy van Cursillo, hogy van Karitás, és de jó, hogy én is odatartozom! Még ha keveset is tudok köztük lenni, de a lel-kemmel mindig ott vagyok.

Mint a szorgos hangyák, úgy dolgoztak, mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna, hogy segítsenek, mellettem legyenek. Köszönöm! Köszönöm! Köszönöm!

Aztán jött az új német önkéntesem, Flórián is. Ő is hozta a segítséget magával. Jött Katika egy tál friss, ropogós pogácsával, Zsuzsa, Kati Egerből, egy ismerős Marika, Sajószentpéter-ről Margitka, és mindennapra valaki, amíg nem lett rendbe a lakásom.

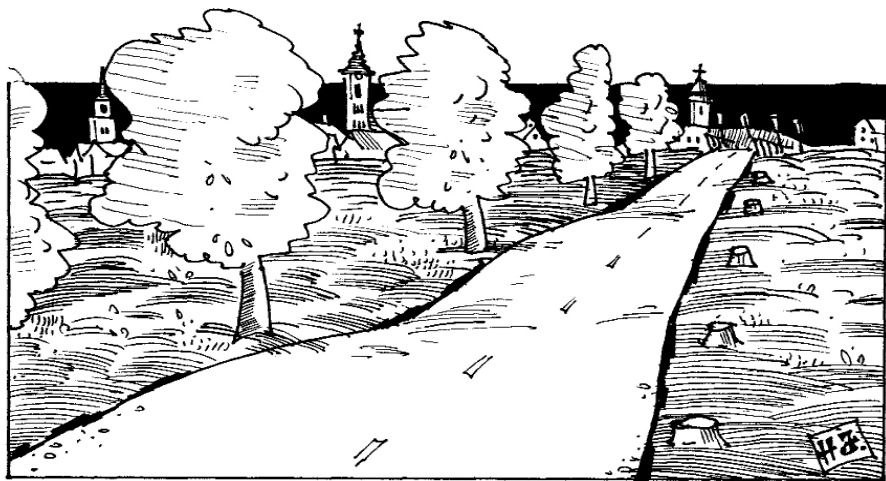
Fúrás, faragás, villanyszerelés. Bandi, Feri, Imre, a fiam, a családom - váltották egymást.

Emuskámmal, a gondozómmal (akit nem nélkülözhetek) csak ámultunk, és meghatód-tunk!

Most már a lelkem is a helyén van, nem-csak a lakásom. Hála és köszönet mindenért, akik csak lélekben voltak velem, azoknak is! Üzenem mindenkinek, tapasztalják meg ezt az összetartást, és ezt az önzetlen szeretetet, segít-séget, amit a cursillosok, és a karitás barátok nyújtanak másoknak! De colores!

Köszönettel és szeretettel:

T. Edit

Vihar

Tikkasztó, forró nyári reggel volt. Még 9-et sem jelzett órák mutatója, de máris hiányzott egy kis hűtő árnyék. Tempós léptekkel igyekeztem a falu felé a 26-os főútról leágazó bekötőúton. Az előttem lévő nyílt téren még nagyon távolinak tűnt a három templomtorony, így a célállomásom is. Jobbra-balra nézelődtem, kerestem a szokatlanság látványának titkát. Ugyanis évtizedek óta nem zavart semmi rendellenesség útközben. Most viszont valami ismeretlen rendkívüliség nyugtalanított.

Miután jóval túl haladtam az útszakasz felén, munkások világító mellényei és sebességkorlátozást jelző táblák hívták fel a figyelmemet valamire.

Közelükbe érve láttam meg szorgoskodásuk tárgyát. Nem ölölhető átmérőjű, egyenes törzsű farakásokkal küszködtek. Darusgépek, teherautók várták feladatukat, rakományukat. Hellyel-közzel halomba ra-

kott gallyak - amiknek valószínűleg rövidesen „lerendeződik” sorsuk - gondoltam, miközben a falu felől talicskákat húzó, „szorgalmas emberek” jöttek velem szemben.

Visszanéztem hátrahagyott utamra. Értelmetlenül tépelődtem, hogy miért tűntethették el a sok-sok évtizedes kétoldali jegyesort? Idegenként hatott a táj. Gondoltam, bent a faluban majd csak hallok valamit erről, a lakosok szájából. De nem lettem tájékozottabb, nem volt ez téma az orvosi rendelő várójában sem.

Későbbi alkalommal a kazincbarcikai kórház rendelőintézetében várakozva hallottam beszélgetést, mely a Felsőnyárad felé eső völgyben pusztító viharról szólt. Egy olyan kegyetlenséggel tipró szélviharról beszéltek, mely fákat csavart ki, s a villámcsapás elektromos készülékeket tett tönkre. Így ismerhettem meg a száználmassá vált útszakasz fáinak sorsát is.

Egy szép, kora őszi reggelen ismét gyalogolnom kellett arrafelé. De ekkor már csak ballagtam, nézelődtem jobbra-balra, számoltam a földből kiemelkedő rönköket. Százhatig jutottam a számlálásban, miközben haladtam az úton a Sajó híd felé.

Visszafelé jövet merengtem a múlton, hasonlítottam a pusztai tájat az alföldi rónasághoz, idéztem a valamikori hulló, sárga falevelek zizzzenésének hangját, s az egykoron ég felé nyúló fák ágainak, leveleinek könnyezését.

Igen, mert ezek a fák is tudtak könnyezni, siratni az évszakváltozást, s talán e megérezett végső pusztulásukat is. A járókelő ezen a hosszú úton párás, őszi időben megtapasztalhatta a száraz és nedves sávok váltakozását. Most mindez egyenletesen száraz volt az út felszínén. Széttaposott falevelek, eltaposott könnyek nélküli...

Gondolataim nemcsak az ismert múltban kutattak, de a kevésbé ismerhető jövőbe is belevájtak. Némely rönkök ecetszerű vadhajítások ölelték körül. Belőlük már így, soha nem lesz sátorot képző fasor – gondoltam. Legalábbis egy fél emberöltőig nem.

Vihar! Váratlanul vág bele a természet csendjébe. A meteorológia vagy az élettapasztalattal rendelkező földmunkás esetleg rövid idővel érkezése előtt jelezheti közelgését. Tenni azonban nem lehet ellene. Félelemkeltő erővel dül, pánikhelyzetbe készíti az embereket. A vad zúgású szél óriási tipró ereje, vagy a villám kiszámíthatatlan égető zúzása nem értékelhető egymás alá, vagy fölé. Pusztítanak könyörtelenül.

Aztán, amikor elmúlik, elcsendesedik, visszaáll a természet egyensúlya. Amikor a fényt a tűző nap egyenletes sugarai adják, amikor a tikkasztó hőségben simogató szel-

ő mozditja meg a levegőt, már nem is emlékszünk rá. Mert csend lett.

Sokszínű vihar! Hányszor jelenik meg a nagy természetnél szűkebb, zártabb terepeken! Képes betörni a házak csukott ajtajai mögé. Az is, ez is...! Gyakran belopakodik családi, egyházi, nemzeti ünnepeink színhelyére. De vigyáznunk kell, mert ez a „más színű” vihar nem természeti csapás eredménye. E viharkeltő tényezők kormányzását ránk bízta az Isten.

Mi képesek lehetünk csendesítésre, ha a szeretet szellőjét használjuk eszközzül. De ehhez elsősorban nekünk kell saját lelkünk viharait lecsendesíteni. Rendeznünk kell zilált bensőnket. Mert a lelket dúló vihar is vészhez, végzethez vezethet. Így hathatunk ellene a házak zárt falai között éppúgy, mint az embertömegek forgatagában.

Az erkölcsöt, az értékrendet feldúló, e világi zaj - első köztől a média is - az embert olykor viharként sóhajtja.

Próbáljuk csendesíteni mi, gyakorló keresztények, az életnek ezen hangoskodásait. Mert vihar minden versengés, nagyhangúság, szó-nemértés, tüntetés és sorolhatnánk vég nélkül.

Vihar volt a lázadó tömeg Jézus Krisztust halálba kiáltó és kísérő viselkedése is. Vihar most is minden isteni törvény megszegése.

Engedjük a Szentlélek simogató szellőjét szívünkbe, mely ott csendességet teremthet, mely olyan békesség teremtesére képes, mint karácsony szent estéjén volt a pásztorok szívében. S olyanra, mely Jézus üres sírjából áradt szét az egész emberi ségre.

Szepsi Gyuláné

Észrevétlen ajándék

Nehéz évek után és még nehezebb holnap előtt is van reménysugár. Valami olyan-féle tovasuhanás, ahol nem törik szárnya az emberi testnek és léleknek, amelynek együvé tartozását senki nem kérdőjelezheti meg.

A Demjén házaspár

A szó nemes értelmében sem tudhattam, amikor **Demjén Imrét és feleségét, Bodnár Évát** éveken, évtizedeken a Szent Teréz templomunk szentmiséin rendszeresen láttam, hogy ezek a gondolatok mennyire illenek rájuk.

Amikor megérkeztek az első padsorba, mindig jó érzés járta át a szívemet, annyira összetartozónak, igazi családnak éreztem őket. Általában együtt jöttek felnőtt gyermekeikkel, akiket szintén nem ismertem, de érezhető volt, hogy egymáshoz tartoznak. Már akkor kíváncsiság töltötte el szívemet, keresztény testvérként milyen jó lenne őket közelebből is megismerni.

Végre olyan találkozás adódott, amelyet szintén Isten háza hozott össze. Általában a

tavaszi első napjaiban Hajdúszoboszlón, vállalatom üdülőjében tölthetnek két hetet. Családi-as hangulat fogad, nem vagyok egyedül. Üdülőtársaimat azonban nem mindig sikerül elcsalogatnom a templomba, így legtöbbször egymagam sietek Isten házába. Így volt ez a legutóbbi években is. A helybéli katolikus testvéreken kívül német vendégek töltik meg a templomot.

Üdülésem időpontja többször egybeesett húsvét ünnepével, amikor örömmel fedeztem fel Demjén Imrét, Évát és Éva lányukat. Természetesen véltam, hogy a Feltámadás körmenetében és a templomban is velük tartottam. Örömmel fogták meg a kezemet, karoltak belém, mint igazi keresztény testvérek. Különösen jólesik ez ott, ahol nem vagyunk

otthon. Boldogan egymásra mosolygunk. Ők ketten vagy hárman ott is mindig együtt jöttek.

Templomi találkozásaink során nem volt megfelelő alkalom a beszélgetésre, de a gyógyvizben üldögélve szót ejthettünk életünkéről. Itthoni templomainkban – most már a Szent Család templomban is – ismert ismerősként, keresztény testvérként köszöntjük egymást.

A Harangszó olvasóinak örömmel mutatom be őket, akiket időközben már barátként is megismertem, és hiszem, látásból sokuknak ismerősük.

❖ *Éva! Szeretném, ha mesélnél gyermekkorodról, szüleidről, életedről?*

- Vizsolyban születtem, nyolcadik gyermekeként szüleimnek. Két testvérem kicsi korukban örökre elmentek, így hat testvéremmel éltük meg a felnőttkort. Szüleim kisbirtokként gazdálkodtak, és édesapámat az akkori rendszerváltásig bírőként tisztelték falunkban.

Legkisebb lévén a család kedvence voltam. Jóleső érzés volt, amikor templomba mentünk, és édesapám mindig az én kezemet fogta. Akkoriban nemcsak a templom, hanem az iskola is külön volt a reformátusoknak és a katolikusoknak. A vallási hovatartozás meghatározó volt életünkben.

A mi vallási nevelésünk is családuk alapköve volt. A mai napig is Isten áll életünk előterében, aki a kezdetektől irányította életemet, fogta a kezemet.

A község lakóinak számottevő része katolikus volt, ami azért érdekes, mert Károly Gáspár annak idején református papként ténykedett Vizsolyban. Emlékeimben él, hogy egy pincében volt a nyomda, ahol a Bibliát nyomtatták.

Életem folytatását meghatározták az

1950-es évek fordulatai. Óvónőképzőbe szerettem volna menni Szerencsre, de nem lehetett, így gyors- és gépiró iskolát végeztem el Miskolcon, majd egy népboltban helyezkedtem el.

❖ *Hogyan ismerkedtél meg férjeddal, Imrével?*

- Az nagyon érdekes volt. Akkoriban még a családok ismeretség útján hozták össze a fiatalokat. Mi akkor már a beszélgetések, majd a termelőszövetkezetek megalakulásának idején nem tartoztunk a legjobb módúak közé, egy kisboltunk és egy kocsmánk volt, ami mellett a háztájiban keményen dolgoztunk.

1957 januárjának egyik vasárnap délutánján állított be hozzánk Imre, hogy megnézzem magának. Szüleim szerint éppen ideje volt, hogy 21 évesen férjhez menjek. Imre öt évvel volt idősebb nálam. Nem sokáig gondolkodtunk, szüleink már a következő hónapban összeházasítottak bennünket. Év végén pedig megszületett Imre fiunk.

❖ *Férjed szülei és a keresztényi élet menyinyiben segítették mindennapjaitokat?*

- Tornyosnémetibe mentem férjhez, ahol Imréék szülei is gazdálkodóként dolgoztak. Ők hárman voltak testvérek, szintén katolikus családként gyakorolták a vallásukat.

Imre Kassán végezte a polgári iskoláit, amit szintén a rendszerváltás miatt nem tudott befejezni. A legnagyobb szeretetben, egyetértésben négy évig laktunk együtt párom szülei, de férjemnek egy edelényi ktsz-nél kinnálta állást, ahol lakást is kaptunk, így oda költöztünk. Éva lányunk már ott született.

❖ *Mikor kerültek Kazincbarcikára?*

- Imre munkahelye határozta meg az életünket. Akkoriban én nem dolgoztam, gyer-

mekeinket gondoztam. 1966-ban kaptunk lakást Kazincbarcikán, s férjem akkor már a bányánál dolgozott, majd a BVK-nál kapott állást. A mai napig emlékszem, amikor először mentünk le Juhász atyához a parókiára, hogy megismerkedjünk vele. Kedves fogadtatása, széles mosolya ma is a szívemben él.

❖ *Mennyire épültetek be a város és az egyház életébe?*

- A város nyüzsgő élete, mindennek a közelsége, gyermekeink iskolái, férjem munkahelye megnyerte tetszésünket. Nekem is sikerült mindig olyan helyen dolgoznom, amit szerettem. Keresztényi hitünknel fogva nem volt nehéz egyházunk életébe beilleszkednünk. Ahol tudtunk, mindig igyekeztünk segíteni egyházközségünket.

❖ *Hogyan sikerül évenként eljutni Hajdúszoboszlóra, s ott rendszeresen járni a templomba?*

- Férjem volt munkahelyétől, a volt BVK-tól évenként egy alkalommal kapunk beutalót. Az pedig hitünkéből fakadó, hogy Isten házába ott is elmenjünk.

❖ *Életekben Isten háza volt a második otthonotok. Mindig tudtátok, hogyan segítsetek akár anyagiakban, akár személyesen?*

- Imre 1990-ben vonult nyugdíjba, én nem sokára utána. A sors kiszámíthatatlan útja Amerikáig vezetett, ahol Éva lányom akkoriban dolgozott. Meglátogattam, és kisebb megszakításokkal tíz évet segítettem vele együtt egy arra rászoruló családnál. Isten ott is velünk volt, bármerre jártunk, gyakran látogattuk házáat.

2007 februárjában az 50. házassági évfordulónkat gyermekeink szervezték meg. A Szent Teréz templomban volt az áldásos aranymiséánk, majd a miskolci Mindszenti

templomban - egykori esküvőnk színhelyén is - emlékezetes szertartásban volt részünk. Gyermekeink életünk hű támaszai, értelme, akikre mindig számíthatunk.

Nem kapunk nagy nyugdíjat, de mindig beosztással élünk, így a legtermészetesebb, hogy ahol tehetjük, Istenünk házáat is igyekezzünk patronálni, ahogyan Ő tette számunkra egész életünkön át.

❖ *Kedves Éva és Imre! Az 51. házassági évfordulótokon, és további életekben gyermekeitekkel együtt kívánok erőt, egészséget Isten szeretetében. Az Úr nevében is megköszönöm észrevétlen ajándékaitokat.*

Kapjatok a Jóistentől ezernyi kegyelmet mindazért, amit földi életekben Neki és embertársaitoknak adtatok és adtok. Köszönöm Istennek, hogy házában megismerhettelek benneteket.

Házadban Urunk!

*Sietünk Hozzád Urunk!
Gyönyörködni énekeid csodáiban,
Kioldott gondolataidban.*

*Sietünk Hozzád,
Szavaid lámpásként hallgatni
Kifogyhatatlan kedvvel,
Mely átjárja lelkünk zugait,
Ahová beolvad minden.
Imáink eszközei vagyunk,
Mely felhőként hullámszik
Végtelenül...*

*Megyünk, hívj bennünket!
Hétköznapjaink dolgain
Is legyél lelkünk legmélyében.
Zendül a harang!*

*Krisztusból átszívott fénnyel
Lelkünk hinti be melegével.
Házadban Urunk.*

Zvadáné Farkas Erzsébet

Borszentelés Sajószentpéteren

December 27-e Szent János evangélista napja. János galileai zsidó volt. Apja Zebedeus, anyja Salome. Idősebbik bátyja Jakab apostol. Szent János az egyetlen tanítvány, aki nem halt mártírhálált. Próbálták többek közt mérgezett itallal is eltenni láb alól, de nem sikerült. Aggastyánkort ért meg, és Efezusban (ma Törökország) halt meg. **Ő volt az, aki a szőlő és a szőlőtőke közti erős kapcsolathoz hasonlította Jézus és a hívők közti szoros köteléket.**

Vége-hossza nincs a János evangélista nevéhez fűződő egyházi és népi ihletésű hagyományoknak Európa szerte. A magyar népi hagyomány szerint a bortermelők **már a XV. század óta tartanak borszentelést december 27-én.**

Ezt a szép hagyományt elevenítettük fel Sajószentpéteren a Nagytemplomban. A helybéli és a környék „borosgazdái” a plébánia hittantermében gyülekeztek 2-3 literes edényekkel, s harangszóra kettesével, a vezérkereszt után közösen vonultak a templomba, és ott helyezték el edényeiket az oltár előtt.

Takács Alajos plébános úr szentmise keretében áldotta meg a bort, s

közösen adtak hálát az Urnak a termésért, s köszönték meg fáradságuk eredményét.

Ezt követően a gazdák megvendégelték a szentmisén résztvevőket egy pohár borral, és hozzá apró falatokkal, kifejezve és felhíva a figyelmet a bor áldásos hatására. A jelenlévőknek és a plébánosnak a legidősebb „gazda”, Zelena Andor mondott köszönetet.

Ha Isten megsegít minket, az új termést János napján ismét áldásra vesszük.

*Gonda Ferenc
testületi elnök – Sajószentpéter*

Ünnepelt a Don Bosco Iskola

„Az igaz ember útja, mint a hajnal pirkadása, egyre világosabb, míg fényes nap nem lesz.” – olvashatjuk a Példabeszédek könyvében.

2009. január 27-én iskolánk névadójának, **Bosco Szent Jánosnak** égi születésnapját ünnepeltük, akiről XXIII. János ezt mondta: „Bosco Szent János! Ez a kegyelem és az apostolság költeménye. Annak, hogy a János nevet választottam, nem utolsó oka az volt, hogy mély áhitattal ragaszkodom Bosco Szent Jánoshoz.”

Don Bosco az egyszerű parasztfiúból lett pap, egész életében a fiatalok lelkének megmentésén fáradozott, akikből hű keresztényeket, jó hazafiakat akart nevelni.

A szent tiszteletére rendezett ünnepségsorozat január 26-án kezdődött. A Gável testvérek egyórás csodás koncerttel lepték meg iskolánk tanulóifjúságát az Egressy Béni Művelődési Központban.

Január 27-én az ünnepséget a Szent Család templomban szentmisével kezdtük, melyet TERNYÁK Csaba, egri érsek celebrált.

Kulturális műsorral folytattuk a megemlékezést. Iskolánkban sok tanuló elismert oklevélben részesült közösségi munkájáért, jó tanulmányi és sport eredményeiért.

A műsor után érsek úr megáldotta a szakiskola új szakképzési épületében a hegesztő műhelyeket.

Január 31-én autóbusszal indultunk az óbuda-i ünnepre, ahol részt vettünk a szentmisén, melyet Paskai László bíboros úr celebrált. A szentmisét szeretetlakoma, majd kulturális műsor követett, melyen iskolánk

tanulói sikeresen szerepeltek. Úgy érzem, méltán ünnepeltük meg Don Bosco égi születésnapját. Azé a szentét, aki ma is szól hozzánk, hogy tudjunk küzdeni a legnehezebb helyzetekben is, ne adjuk fel álmainkat, „tegyünk jót mindenkivel, rosszat senkivel”, és bizzunk Istenben.

Kérjük, hogy áldása kísérje utainkon!

Szuromi Béláné

Iskolánk tanárát diakónussá szentelték

● 2008. november 29-én nagyon kedves eseménynek lehettem részese. Kollégámat, iskolánk hittanárát, **Molnár-Gál Bélát** TERNYÁK Csaba, egri érsek úr diakónussá szentelte fel. Ő maga így vall életének ezen szakaszáról:

- 2003-tól játszottam a gondolattal, hogy jobban elkötelezzem magam a katolikus egyházzal. Szerzetes barátaimtól hallottam, hogy van rá lehetőség, hogy családostól férfiakat is felszentelnek diakónussá. Ekkor határoztam el, hogy jelentkezem az egri Hittudományi Főiskola általános diakónus képzésére.

A jelentkezés feltétele a főiskolai teológiai diploma volt. A tanulmányi idő 3 évet foglalt magában. Félévenként 4 teljes hétvégét kellett bent tölteni, ami 4 gyermek mellett nem volt egyszerű. A feleségem támogatása nélkül ma nem lehetnék diakónus. Ezúton is köszönöm neki a sok segítséget és a biztatást. A képzés alatt nagyon sok támogatást kaptam munkámhoz az iskolámban tanító hitoktatótól is.

Azt hiszem, el kell magyaráznom, mit is jelent az a szó, hogy **diakónus**. Diakónus, azaz szolga, ami elsősorban a liturgiában, és a karitásban jelenik meg. A diakónusnak Jézus szolgálai alakját kell megjeleníteni az emberek előtt. November 29-én ennek szenteltek fel az Egri Bazilikában.

„Ez az a nap, ez az a nap, mit az Úr

rendelt...” – így szól a népszerű ének. Számomra november 29-e „ez a nap volt.”

A bazilikába a szentelésre több, mint ezren érkeztek, és nagyon meghatott, hogy a családom és közeli hozzátartozóim kivül iskolám pedagógusai, a kazincbarcikai cursillos testvérek is megtisztelték részvételükkel.

Az edényi testvérek külön autóbusszal érkeztek. Öszintén elmondhatom, hogy életem egyik legboldogabb napja volt 2008. november 29-e.

Kazincbarcikán a Simon atya által celebrált szentmisén köszöntöttek a szalézisták, a tanulóifjúság és a tantestület. Ajándékokkal, stó láccal kedveskedtek a kollégák, és tették még szebbé az eseményt.

Edényben a Jézus Szíve templomban Kovács László esperes úr vezetésével az edényi hívek vendége voltam a szentmisén.

Isten különös kegyelmének tartom, hogy felszenteltek, és ezáltal Krisztus evangéliumát hirdethetem, és e krisztusi szeretetet adhatom át a fiataloknak, az időseknek egyaránt.

● Kedves Kollégám! Kívánom, hogy Krisztus igaz, hűséges diakónusa légy! Isten áldása kísérjen választott utadon, mert szükség van Isten segítségének, szeretetének közvetítésére.

Szuromi Béláné

Miért is íródott a „Kortársaim” című könyv?

A könyv úgy született, hogy asztalnál, társaságban beszéltem a papoknak, barátaimnak azokról a dolgokról, amikkel életemben találkoztam. A beszélgetések alkalmával ismételt elhangzott, hogy írjam le, ezek az értékes dolgok ne vesszenek el.

Elgondolkodtam. Ahogyan szétnéztem, azt láttam, hogy a társaságban szinte senki nincs, aki ezekre az időkre, jelenségekre emlékezne. Ezért is vetettem őket papírra.

Isten megadta nekem azt a kegyelmet, hogy messi időket tapasztalatból visszaidézhetek. Ezért a könyv a Monarchia korára való emlékezéssel kezdődik, és vezet bennünket a két világháború közötti korszakon át napjainkig.

A két világháború közötti korszak olyan időszak volt, amikor a papság beleszóllhatott népünk életébe, bele is szólt, és munkája nyomán sok áldás fakadt.

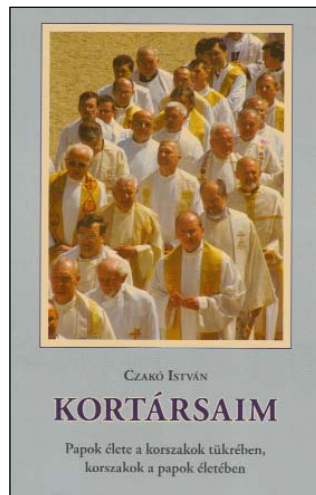
Majd jött a háború utáni időszak, az egyházüldözés időszaka. Soha nem mondták ki, hogy üldözik az egyházat, de a papok sorsa erről tanúskodik.

Végül megjelenik a mi korunk, amikor ugyancsak nem üldözik nyíltan az egyházat, de az ország vezetői ott tesznek keresztbe az egyháznak, ahol tudnak.

Ismerem az egyházmegyét: voltam káplán faluban, városban, kis hely plébánosa, a bazilika plébánosa, érseki helynök, az Érseki Hivatal igazgatója 22 éven keresztül. Ismerem éppen ezért a papokat is.

Találkoztam névtelen hősökkel, akik hősök voltak, s nem tartotta őket senki számon. Ők maguk sem tartották magukat hősöknek, pedig azok voltak. Ők is megjelennek a könyvben.

Megjelennek mosolyogni való papi visszasságok

is biznyságul annak, hogy a könyv a valóságot akarja hozni. Az olvasó közben rácsodálkozik a papi küzdelmekre, a papi életre, és látja, hogy milyen természetesen és magától értetődően adhatja valaki magát Istennek és Isten népének szolgálatára. És még sok mindenről van szó. El kell olvasni a könyvet!

Csáky István
ny. pápai prelátus

A könyv megvehető és megrendelhető a plébánián vagy a sekrestyében.

Hírek, közérdekű információk

A húsvéti szentmiserend

	Nagycsütörtök április 9.	Nagypéntek április 10.	Nagyszombat április 11.	Húsvétvasárnap április 12.
Kazincbarcika Szent Család templom	18.00	18.00	21.00	9.00, 10.30, 16.30
Kazincbarcika Avilai Szent Teréz templom				18.00
Dédestapolcsány	15.00	15.00	19.00	9.00
Bánhorváti	16.30	16.30	21.00	10.15
Sajókaza	16.30	16.30	19.00	15.00
Berente	15.00	15.00	17.00	16.30
Sajóalgóc	18.00	18.00	17.00	11.30

Elsőáldozás: Kazincbarcikán május 24-én 9 órakor lesz a Szent Család templomban.

A nyári napközis tábort június 16-27-ig tartjuk. Várjuk a gyerekek jelentkezését!

A Keresztény Édesanyák Szent Mónika Közösségének Országos Találkozója lesz 2009. május 16-án (szombaton) a Szent Család templomban.

A 11 órakor kezdődő ünnepi szentmisén Dr. Ternyák Csaba érsek úr mond szentbeszédet. Koncelebrál: P. Róna Gábor SJ és a jelen lévő papság.

Program: 10.00 Rózsafüzér ima, ének
11.00 Ünnepi szentmise
12.30 Szeretettelakoma
14.00 Szentségimádás a gyermekekért
15.00 Áldás, a találkozó bezárása

Szeretettel hívjuk és várjuk a keresztény édesanyákat, hogy együtt engeszteljék gyermekeink megtérését.

Egyházközségünk életének legaktuálisabb információit olvashatják a kazincbarcikai-plebania.emeclesia.hu weblapon.

Az újságban szereplő rajzokat Hegedűs János grafikus készítette. Köszönjük önzetlen munkáját.

Kegyelemben gazdag húsvéti ünnepeket kíván olvasóinak a Harangszó szerkesztősége nevében:
Czakóné Bulla Magdolna szerkesztő

Harangszó
időszaki lap

Nyilvántartási szám: 69.869/96 Kiadó: Római Katolikus Egyházközség Kazincbarcika
Felelős kiadó: Iváncsy Balázs plébános
Szerkesztő: Czakóné Bulla Magdolna E-mail: cebeem@freemail.hu
Szerkesztőség címe: 3700 Kazincbarcika, Dózsa György út 35. Telefon: 48/512-396
Levél cím: 3700 Kazincbarcika, Rózsa út 12., Telefon: 48/413-032
E-mail: harangszo@vipmail.hu Web: kazincbarcikai-plebania.emeclesia.hu
Készült a Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Szakközépiskola és Kollégium nyomdájában, 1000 példányban
Megjelenik évente 4 alkalommal

